în atenţia difuzorilor de carte !

Editura ALCRIS îşi propune să organizeze o reţea de transport şi distribuţie a cărţilor proprii în toate zonele ţării.

Difuzorii de carte sunt rugaţi să se adreseze în scris sau telefonic la sediul editurii precizând: numele firmei, adresa, telefonul, numărul de exemplare dorite din fiecare colecţie, şi persoana de legătură.

EDITURA' SI TIPOGRAFIA ALCRIS: str. PANAIT ISTRATI nr. 62, sect. 1, tel/fax: 01-224.16.98.
Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit pentru prima dată în limba engleză sub titlul: MACKENZIE'S MAGIC.
© 1997 by Sharon Di Meglio
Traducere si adaptare în limba română de ELENA VISA
Toate drepturile asupra acestui titlu în limba româna aparţin Editurii ALCRIS.
ISBN 973-9405-42-2
Colecţia "EL si EA"

SHARON DI MEGLIO

Farmecul lui MacKenzie

ALCRIS

Un bărbat, o femeie, pe care întâmplarea îi aduce faţă în faţă, sunt atraşi unul de celălalt, se simt nespus de bine împreună, ar vrea să rămână alături pentru o viaţă... Dar nu e suficient ca inimile să se recunoască pentru ca o iubire să înflorească şi să dureze!

Toţi marii înţelepţi spun că, pentru a exista, IUBIREA trebuie construită de noi! Dar cum să ne învingem ezitările, stângăciile, greşelile făcute din orgoliu, care distrug şansele ei de împlinire?

Eroii romanelor din colecţiile "EL şi EA", "ROMANTIC", "ROZ" şi "DE AUR" au reuşit să dea trăinicie de o viaţă iubirii lor! Urmărind întâmplările încântătoarelor poveşti de dragoste din aceste romane veţi găsi răspunsuri la

întrebările inimii dumneavoastră.

Capitolul 1

- Doamnă, nu te mişca!

Ca din senin, o voce neliniştită răsună spre Amanda Stanfield, şi corpul ei deveni rigid. Ea era mult deasupra pământului, căţărată cu un picior pe scară şi cu celălalt îngenuncheat pe acoperişul de tablă al noii case.

Iritată de neaşteptata întrerupere, se întoarse cu grijă ca să-şi cerceteze cu

privirea proprietatea, după intrus.Briza după-amiezii târzii îi răcori faţa supraîncălzită, dar nu reuşi să-i calmeze şi nervii stârniţi. Prima dată văzu doar liziera familiară, formată din eucalipţi şi stejari vii.

Apoi, datorită privirii sale agere, observă un bărbat înalt, cu părul de culoarea nisipului, purtând ghete de lucru, îmbrăcat în blugi, cu un tricou Denim, şi cu ochelari închişi la culoare. Se afla la vreo cincisprezece metri depărtare, umbrit de o creangă de stejar. Un sentiment ciudat o învălui. El avusese înainte o imagine perfectă a spaţiului ei.

Lucra probabil pentru unul dintre antreprenorii pe care-i

angajase ea.

El îşi duse mâinile la gură, pentru a striga din nou, dar ea nu-l putea auzi clar. Trebuia să aştepte până cobora.

- Aşteaptă, prinţesă!

Timbrul puternic al vocii lui groase îi încordă nervii şi aşa agitaţi. Dacă ar speria-o din nou, l-ar face responsabil ca şi-a rupt gâtul. Iar ca să fie strigată “prinţesă“ nu-i convenea deloc.

- Stai acolo. O să te ajut eu. Tonul lui suna mai iritat.

Cu o privire îngheţată, îl văzu ieşind din umbră şi micşorând distanţa dintre ei. în lumina soarelui, părul lui de un blond strălucitor, crescut cam lung, era dat pe spate de vânt. Avea umerii puternici pe sub tricoul demodat, iar felul cum păşea legănându-şi şoldurile, o făcea să i se pară mult mai apropiat decât ar fi vrut. Rapid, închise poarta gândurilor.

Singurii de care avea nevoie în viaţa ei erau cei doi pe care i-a angajat ca să-i ridice casa.

- Pot să mă descurc, replică scurt şi coborî mai multe trepte.

- Doamnă, sunteţi sigură că vreţi să deranjaţi şarpele cu clopoţei de lângă scară?

Amanda îngheţă, teama cuibărindu-i-se în stomac.

încet, îşi adună tot curajul ca să privească în jos: un şarpe încolăcit, cu un cap în formă de inimă, stătea întins acolo, liniştit pentru moment. Bărbatul avea ochi incredibil de ageri, realiză ea, chiar înainte ca o undă de spaimă s-o facă să strângă puternic scara.

Nu voia să se uite în jos. Ura şerpii.

Trase adânc aer în piept şi se căţără înapoi spre siguranţa de pe scară, pulsul ei luând-o razna.

Treptat spunându-şi să nu intre în panică, explozia de adrenalină se risipi.

Pericolul iminent trecuse.

Totul devenise tăcut din nou sub soarele după-

amiezii.

Totul era liniştit. Prea liniştit.

Ea îşi ridică ochelarii de soare şi privi de jur împrejur, scrutând departe prin lumina palidă care se strecura printre ramurile copacilor.

Nu-l vedea pe salvatorul ei cu părul lung.

Oare o părăsise?

Brusc, scara pe care stătea se mişcă şi auzi paşi venind spre ea. Un minut sau două mai târziu, partea scării dinspre acoperiş se mişcă.

-Drumul e liber, prinţesă, spuse străinul. Poţi să cobori acum din turnul tău.

In timp ce traversa precaută acoperişul şi cobora scara, se simţea prost că nu l-a ascultat de la început.

Ajunsă în siguranţă pe pământ, îşi aminti că şerpii cu clopoţei apar ocazional. Dar în toate vizitele ei pe proprietate, nu văzuse niciodată vreunul. Ochii ei căutau acum peste tot terenul întins care-i înconjura casa

şi în sfârşit răsuflă uşurată. Nici urmă de şarpe cu clopoţei. Apoi, auzi paşi din nou şi se întoarse să-l vadă pe străin.

El se apropia cu un ulcior cu apă din spatele casei. Fascinată, privea mersul lui cu paşii mari şi încordarea uşoară a muşchilor.

-Poftim, probabil ai nevoie de o băutură rece. Turnă apa din ulcior într-o ceaşcă de plastic.

- Mulţumesc.

Işi ridică din nou ochelarii, lăsându-i pe creştetul capului, ca să-l poată privi mai bine pe străin, dar lentilele închise ale ochelarilor lui îi ascundeau expresia.

- Trebuia să-mi spui de şarpe imediat. Era cât pe ce să-mi pierd echilibrul.

Pe lângă faptul că nu se uitase în jos, ea ştia că mai are multe de învăţat despre viaţa la ţară.

-Ti-am spus. Cred că tu n-ai auzit. Capul bărbatului era

înclinat într-o parte şi părea că el o studiază.

- Nu cred că nu te-am auzit.
- Apa e din cea mai bună. Bea!

Degetele ei le atinseră pe ale lui şi nişte senzaţii noi şi bizare dansară pe pielea ei.

“Oare ce făcea el aici? Ar fi trebuit să-i fie teamă? De ce a reacţionat imediat când restul corpului ei era atât de obosit? Ea ezită un moment, apoi bău, pe de o parte pentru a-şi răcori setea din gât, iar pe de altă parte ca să-şi înăbuşe senzaţiile care nu aveau nimic de-a face cu recunoştinţa.”

Cana fiind goală acum, ea luă ulciorul din mâna lui.

- Eşti chiar grijuliu cu mine, spuse ea.
- Suntem vecini. Este datoria mea.
- Oh, vecini? Unde locuieşti?

El ezită trăgând aer în piept, gândindu-se, apoi privi pe lângă ea şi arătă spre vest, unde un rând înalt de eucalipţi mărginea proprietatea ei.

-Am cumpărat aceşti cinci acri.

Inima ei se opri. Darrell, fostul ei soţ, îi mai făcuse o “surpriză”.

- Aceia se presupunea că erau cei cinci acri ai mei, îi scăpă înainte să gândească. El fusese de acord.

Bărbatul se încruntă, tăcut, ridicându-şi, în final, ochelarii întunecaţi.

- îmi pare rău, nu te pot salva din asta. Este o înţelegere deja făcută. Cinci acri şi planul de construcţie al casei. Cerneala cu care s-a semnat contractul abia s-a uscat.

Amanda păşi înapoi şi începu să se gândească la veştile noi. Temperamentul ei începu să ia foc. Aruncă apa din cana ei, apoi aşteptă să-şi limpezească puţin gândurile. în sfârşit, nervoasă, vorbi:

- Darrell the Dipstick are în mânecă mai multe trucuri. decât ouăle pe care le aduce iepuraşul de Paşti.
- Te referi la fostul tău soţ. Colţul gurii lui se curbă

parcă dispreţuitor.

-N-ai auzit încă nimic, vecine! spuse ea cu dezgust, apoi trecu pe lângă bărbat şi trase aer puternic în piept. Işi plănuise să facă grajdul calului şi terenul de sport pe cei cinci acri de pământ.

De drept, ar trebui să-i aparţină. Se întoarse şi-i aruncă o privire lungă şi plină de înţelesuri, dar, ironia sorţii, ochii lui albaştri avură asupra ei un efect neaşteptat.

- Se pare că n-ai înţeles totul, domnule... ?

-Dalton. MacKenzie Dalton. El îşi ţinea ambele mâini în buzunarele jeanşilor, aţintindu-şi ochii asupra ei. Sigur era pregătit să asculte, dar gura lui avea o grimasă aspră. Amanda înghiţi în sec încercând să facă să sune totul firesc.

- Fostul meu soţ, dr. Darrell Chapin, era dator la I.R.S. Apoi el şi avocatul său au folosit atât de bine acţiunile, încât I.R.S. a pus proprietatea mea drept garanţie. Eu trebuie să-i cer banii mei înapoi. A promis că achită datoria şi parcela o să-mi revină. Acum eu sunt îndatorată.

Ea îşi fixă privirea pe faţa lui MacKenzie Dalton, sperând să vadă o undă de înţelegere. El aruncă o privire scurtă spre cealaltă parcelă, apoi o privi pe Amanda. Ea nu văzuse nici o licărire în ochii lui.

- Poate el intenţionează să-ţi dea bani în schimb.

-Chiar dacă a terminat cu datoriile la I.R.S. , mă îndoiesc că ar intenţiona asta. Ea nu era în stare să gândească limpede după o zi lungă şi toridă, iar arătosul ei salvator părea să fie în tabăra adversă.

- Am urmărit povestea ta, spuse el cu voce joasă, şi îmi pare rău că eşti dezamăgită, dar el mi-a oferit nişte condiţii de plată ispititoare şi intenţionez să-mi construiesc casa aici.

- Nu mi-l pot imagina pe Darrell oferind nimic rezonabil.

Apoi, ea încercă să treacă peste frustrări şi să se gândească
la partea cu împărţirea corectă.

-La naiba! Murmură o înjurătură, apoi aruncă o pietricică şi o urmări cum cade în praful de pe jos. îşi schimbă greutatea pe celălalt picior şi spuse:

- Mr. Dalton, există o altă înşelătorie în tranzacţia dumneavoastră. Eu n-am fost de acord să-mi împart bunurile. Sunt sigură că Darrell nu s-a gândit că pe acest teren nu este loc pentru amândoi. Aşează ulciorul pe pământ, apoi îşi îndreptă corpul. Sunteţi atent?

Da, se bucura de atenţia lui. Linia perfectă a maxilarului lui o făcu să- şi dorească să nu fi spus nimic. Aproape tresări sub privirea lui îngustată. Brusc, se întrebă cum ar reacţiona acest bărbat, lat în umeri, atât de masiv faţă de ea, dacă ar fi agasat. Simţi cum privirea lui intensă trimitea senzaţii aproape electrice nervilor ei, şi un sentiment de apropiere între ei pe care ea încerca să-l alunge.

MacKenzie Dalton, cu ochii lui albaştri cu sclipiri întunecate, părea să privească prin ea, în sufletul ei, fără permisiunea ei. Se simţea vulnerabilă, dar nu se va lăsa intimidată nici dacă pulsul ei va exploda. Faţa lui frumoasă, aplecată puţin ca s-o poată privi în ochi, îi părea familiară. Oare l-a mai văzut înainte? Nu conta, hotărî ea. Aşteptă răspunsul lui.

Fostul ei soţ era un ticălos care-i înşelase pe amândoi. {i din cauza lui s-a hotărât să facă totul de una singură, chiar dacă ar fi să treacă prin multe greutăţi. Asta nu însemna că se putea trece peste drepturile ei. Privirea lui alunecă peste buzele ei, aparent parcă ar fi căutat să vadă dacă ea a terminat cu socotelile din minte.

-în afacerea pe care a încheiat-o cu dr. Chapin, trebuia să vină un agent pentru punerea la punct a actelor, incluzând şi fântâna. Nu cred că există probleme cu asta. Sper că vom fi buni vecini. Salvatorul se

transformase în purtător de veşti rele. Mai mult, ea îl suspecta că el nu credea ce-i spusese. Nu mai avea răbdare deloc.

- Imposibil, insistă ea.
- Te-a minţit, această fântână m-a costat o avere numai ca s-o adâncesc.
- Ce ştii tu despre fântâni? izbucni ea.
- Uită această întrebare. Dă doar o lopată ca să vezi cât e de greu. Eu n-am semnat nici un angajament de împărţire a fântânii.

Mac Dalton se uită la ea de sus în jos, refuzând evident să-şi schimbe părerea.

- Ascultă, Amanda, am dat un acont de o mie de dolari, iar acordul am înţeles că a fost cu aprobarea ta. Vorbea ca şi cum ar fi dojenit un copil.

Amandei îi displăcu tonul lui şi faptul că îi ştia numele, iar ea nu mai avea încredere în nimeni care făcea înţelegeri cu Darrell Chapin. Ea se mutase la ţară tocmai pentru a scăpa de pretenţiile lui de Beverly Hills, de viaţă trândavă şi de relaţiile “strălucite” de acolo.

-Cum de ştii numele meu? întrebă ea. Eşti unul dintre pacienţii lui Darrell?

- Numele tău este pe acordul scris: Amanda Chapin.

După sarcasmul din vorbele lui, ea înţelese că încă nu vorbea serios cu ea. Ignoră întrebarea lui, dar nu-şi putu stăpâni reacţiile faţă de privirea lui îndreptată spre degetele ei de la picioare.

- Ascultă, de ce ai venit aici? răbufni ea.
- Am venit ca să te cunosc mai bine. Ochii lui aruncau sclipiri de mânie. Devenind conştientă de feminitatea ei, pentru prima oară de mai bine de un an, Amanda îşi dădu la o parte şuviţele de păr roşcat auriu, care scăpaseră din coada de cal în care îi era prins părul. Stia că arăta obosită, ciufulită, dar refuza să-şi facă griji pentru asta. Stătea pe pământul care era tot ceea ce-i mai rămăsese, dar mulţumită avocaţilor lui Darrell, acest

pământ de sub picioarele ei putea fi pus zălog.

Vorbind cu Mac ca şi cum ar fi fost un răufăcător, îi spuse:

-Gândeşte-te la asta, Mr. Dalton. Dacă n-am ştiut despre vânzare, este logic că n-am ştiut nici despre împărţirea puţului. Este numai al meu.

Ochii lui se întunecară.

-Ai semnat, doamnă Chapin. Ai fost de acord să împarţi fântâna. Aceasta este partea atractivă a înţelegerii, pe lângă planurile casei şi oferta financiară a dr. Chapin, şi această frumoasă alee.

"Ce bărbat încăpăţânat!" Tulburată, îşi consuma furia, strivind bulgări de pământ pe jeanşii ei, acest lucru ajutând-o să ocolească privirea lui. Accidental, vărsă apa din ulcior. Picăturile de apă murdară stropiră şi jeanşii lui. Ea nu se scuză, dar ripostă.

- N-am făcut nici o înţelegere. Ar trebui să ai o înţelegere cu acel agent imobiliar, domnule Dalton. Ai fost înşelat.

Ridică ulciorul şi îi puse capacul. Apoi, trecu pe lângă el şi se îndreptă spre jeepul său.

- Ai grijă cum mergi. Bătrânul şarpe s-ar putea să aibă rude, să ştii.

Amanda şovăi. Ea uitase cu totul de şarpe. Precaută, se întoarse spre Mac şi-şi dădu vocii un ton convingător, sunând mai curajos decât se simţea ea:

- Ei bine, ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat cu şarpele?

- Cred că s-a pitit sub jeepul tău.

Amanda îl studie pe bărbatul care tocmai îi distrusese liniştea. Zări o licărire glumeaţă în ochii lui, şi instinctiv ştiu că minţea în legătură cu şarpele.

-Ce ai de gând? Pentru că aceasta nu este în nici un caz o vizită între vecini.

- Asta a fost intenţia mea. încă mai este, dar când ai plecat de lângă mine, n-am putut rezista tentaţiei. Nu-ţi

face griji, am transportat şarpele de-a lungul golfului, împreună cu ţeava de P.V.C. lungă de şapte metri.

-Are şase metri. şi am uitat să-ţi mulţumesc. Aşa că îţi mulţumesc. Totuşi, nu cred că am fost atât de aproape de el. Nu rezistă să-l mai atace cu o replică. Trebuie să fi fost un lucru stupid, la fel ca acela de a te încrede în dr. Chapin.

El îşi puse din nou ochelarii cu lentile închise la culoare, şi îşi trecu degetele prin păr. Păru imun la comentariul ei. Ea îşi şterse fruntea şi simţi arşiţa soarelui de la mijlocul lui mai. Poate întrecuse măsura. Desfăcu coada de la ciocan.

-Mr. Dalton, e o simplă încercare de a mă convinge că împărţirea fântânii e o idee bună?

- Nu, doamnă, îţi spun că este un fapt.

Amanda replică apropiindu-se cu câţiva paşi de el:

- Unde e dovada?

-In actele mele, în oraş, la motelul unde locuiesc. El se apropie puţin, ochii lui părând că nu scapă nici o mişcare a ei. Fă-ţi timp şi vino să arunci o privire.

-Nu fi prost, să nu risipim şi mai mult din timpul dumitale şi al meu. O să înfrunte pe oricine va încerca s-o mai înşele vreodată. Si îşi va construi casa visurilor ei, indiferent ce va fi. Voi fi aici mâine dacă vrei, dar actele pe care ţi le-a dat fostul meu soţ sunt false. Fii convins de asta.

Se îndreptă spre jeep, şi-şi puse ciocanul în spatele maşinii. Fără să-i mai fie teamă de data asta. Sări în maşină şi porni motorul. Cu mâinile pe volan se simţi bine, stăpână pe situaţie, chiar dacă numai pentru moment. Maşina plecă, lăsându-l pe Mac Dalton singur în căldura după-amiezii.

** *

In timp ce bătea în cuie cartonul negru de pe acoperiş,
Amanda spera că povestea lui Mac Dalton era nebunească, dar instinctiv realiză că nu auzise ultimul lui

argument. Totuşi, nimic n-o mai surprindea. Când ceilalţi muncitori care lucrau la acoperiş plecară pentru masa de prânz, ea luă o pauză ca să analizeze situaţia. Cu un sandviş şi o sticlă de ceai cu gheaţă, din răcitorul ei, se duse la şezlongul aşezat la umbra unui stejar şi privi instalatorii care săpau şanţul pentru conductă, chiar lângă fântână. Munca ei era pe sfârşite, iar mâine ar putea să instaleze ţeava de apa.

"Acasă. în sfârşit! "

Astăzi, oricum, se pare că instalatorii au lucrat mai repede şi mai bine decât au făcut instalaţia în toată casa, care fusese făcută de mântuială. Ar trebui să instaleze un robinet şi pe locul unde planificase să-şi facă o mică grădină. Cu casa nouă, grădina plus munca ei, simţea că viaţa îi va fi plină. Luă câteva guri de ceai cu gheaţă, dar înainte de a termina de mâncat sandvişul, motorul unei maşini se auzi dinspre şosea.

O furgonetă roşie cu remorcă intră pe proprietate. Era mult prea mult pentru un prânz. Mac Dalton coborî de pe locul şoferului purtând blugi decoloraţi şi un tricou, iar în picioare avea ghete sport. Ea îşi ţinu respiraţia. "Oare nu era conştientă că el se va întoarce?" încă o dată o imagine care o tulbura îi trecu prin minte, la fel ca ieri. Un alt bărbat, îmbrăcat cu pantaloni negri, largi, şi jacheta gri, coborî de pe locul din dreapta. Amanda bănui că era agentul. Căra o sacoşă şi privea locul cu o privire care părea că înregistrează semnele dolarului. Un moment mai târziu, cei doi bărbaţi o spionau pe sub copac. Ea stătea liniştită încercând să-i ignore.

- Doamnă, aveţi musafiri, o anunţă unul dintre instalatori, dintr-un şanţ, luând o pauză ca să se sprijine de lopată.

Amanda încuviinţă din cap. "O să mă găsească", se gândi ea. Cu coada ochiului, îl privea pe Mac cum se apropia cu paşi mari, mult mai hotărât şi mai rapid ca ieri. Agentul imobiliar era mai rezervat. Când se opri lângă

scaunul ei, ea îl privi implorator pe Mac. Albastrul ochilor lui părea mai adânc şi mai intens în umbră, aproape impenetrabil. Ea nu-şi ridică ochelarii de soare de la ochi.

- Domnule, ce veşti aduci din oraş? întrebă ea veselă.

- Dânsul este Robert Kessler, agentul care se ocupă de contractul meu.

Agentul se înclină spre Amanda, răspunzând la salut. Nu era aceeaşi persoană care-i vânduse ei şi lui Darrell cei zece acri de pământ. Se întoarse spre Mac.

-Nu ai rezolvat asta încă, domnule Darrell? Ai avut toată dimineaţa la dispoziţie.

Mac o privi în ochi, punându-şi o mână pe scaunul ei. Putea simţi tonul ciudat din vocea lui.

- Nu încă. îmi place acest aranjament. O undă rebelă în inima ei o trădă, ceva înăuntrul ei o făcu să se întrebe dacă şi ei ar putea ajunge să-i placă această afacere. Dar nu avea cum să ştie, îl întâlnise pe Mac abia ieri.

“Ai fost singură prea mult timp.” îşi spuse ea în gând.

-Mă prezinţi instalatorilor? O să am nevoie să sape şi în cealaltă direcţie.

Ea luă sticla cu ceai din care băuse puţin şi o aşeză jos, lângă braţul şezlongului, plecând de lângă Mac, de lângă intimitatea lui care o deranja.

-Nu cred, spuse ea. Te poţi prezenta singur la fel de bine cum o pot face eu. Apropierea lui Mac avea un impact psihic asupra ei, la gândul de a-l avea vecin. Trebuia doar să nu se fi întâmplat asta. Nu se gândea că ar putea găsi o cale să prevină totul.

- Bob, arată-i actele, spuse el. Tonul lui autoritar sună normal şi natural. Apoi înaintă cu paşi mari spre omul care săpa şanţul. în sfârşit Amanda putea să respire în voie acum.

în timp ce Amanda privea duşmănos spre Mac, Bob încuviinţă nervos, apoi se opri şi îşi aşeză geanta pe pământ. El scoase un dosar plin cu hârtii, apoi extrase

una dintre ele şi i-o dădu Amandei. Ea nici măcar nu o privi.

- Bob, orice scrie acolo, este o înşelătorie. Eu n-am semnat nimic care ar arăta că accept împărţirea fântânii.

Bob era un bărbat cu părul grizonat, cu o faţă osoasă, de aproximativ cincizeci de ani. Işi şterse faţa şi spuse:

- Vreţi, vă rog, să aruncaţi o privire la semnătură? Dacă ce spuneţi este adevărat.

-Dacă? Făcu o pauză. Darrell Chapin era mai josnic decât îşi putea imagina. Vrei să spui că nu crezi ce spun, Bob?

Vocea ei picura un sarcasm dulceag. El făcu o pauză din nou.

-Nu, doamnă. Vreau doar să ştiu cine a semnat aici, dacă dumneavoastră nu aţi făcut-o. Părea nervos.

“Ciudat”, gândi ea. Era supărat sau se simţea vinovat?

Ca să nu pară necivilizată, luă hârtia din mâna lui. Pe primul rând, văzu trecut numele ei de căsătorie, numele pe care-l folosise când au cumpărat proprietatea asta. Intr-un fel, Darrell a găsit pe cineva, o femeie, să semneze sub o identitate falsă, pentru că acest contract de împărţire a fântânii era înregistrat oficial şi legalizat.

“Fir-ar să fie!” Acum ştia ce se întâmplase cu vechiul său carnet de conducere. Ii dădu înapoi lui Bob formularul. Ochii lui exprimau surprindere.

-Cineva a semnat aici Amanda Chapin. Acesta era numele meu de căsătorie, dar mi-am reluat numele de fată, cu mult înainte ca acest document să fie întocmit. Este fals, aşa cum v-am spus. Eu mă semnez cu numele de Amanda Stanfield. Aşa că, Bob, ce vei face? Domnul Dalton poate vrea banii înapoi, ca să construiască în altă parte.

- Lăsaţi-mi timp să văd ce se va întâmpla.

El se îndreptă grăbit spre Mac. Amanda privea cu o undă de satisfacţie la cei doi bărbaţi care se îndreptau

acum spre camioneta lui Mac.

Ea aşteptă până el deschise uşile maşinii, apoi le făcu semn cu mâna şi strigă:

- Bob, laşi aici geanta cu actele?

Acesta se întoarse vizibil iritat, apoi veni grăbit spre ea. Dar pe Mac îl studia ea mai atent. El stătea în faţa camionetei, cu braţele atârnând, cu alura unui cowboy. îl privea insistent din spate, simţind că nu putea să-şi întoarcă privirea de la el. Arăta ca un taur aşteptând să iasă în arenă.

Ea stătea jos şi zâmbea discret, în timp ce Bob se întorcea. Expresia lui amabilă îi dispăru de pe chip în timp ce ridică geanta de jos.

-Doamnă Stanfield, l-am asigurat pe domnul Dalton că, din experienţa mea în astfel de cazuri, sarcina dificilă de a dovedi vă revine dumneavoastră. La revedere, doamnă.

Amanda îşi dorea să aibă o grămadă de săgeţi în mână, să arunce în spatele lui Bob. Ăsta era preţul dacă eşti amabil cu un şarpe. Bob ajunse la maşină, apoi reuşi să închidă uşa în urma lui, când Mac porni în viteză pe drumul spre oraş. Amanda îşi descoperi din nou instincte de autoapărare. De îndată ce o să ajungă la un telefon, îşi promise ea, îşi va suna avocata, dar ideea de a se înfrunta din nou cu Darrell o nelinişti. Ar prefera mai degrabă să negocieze cu Mac Dalton, dar imediat, acest gând avu un impact curios asupra ei. Simţurile îi tresăreau ca un cutremur al bătrânului pământ californian. Observă privirile lucrătorilor asupra ei şi avu o senzaţie de vinovăţie. Dar, imediat , ei se întoarseră la lucru, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Se trezi plimbându-se pe lângă bătrânul stejar unde-l văzuse pe Mac cu o zi în urmă. Mac Dalton părea a fi o persoană interesantă. Ar trebui să înceapă să-l cunoască mai bine. Asta era. O nevoie de a-şi cunoaşte adversarul, dacă Mac asta însemna pentru ea. Se întoarse şi realiză că în mod

sigur, figura ei necăjită îi făcuse pe instalatori să crească ritmul şi să-şi grăbească munca. Cum mergea de-a lungul conductei, se consolă că, în sfârşit, ieşise ceva bine pe ziua de astăzi.

O adiere uşoară vântura frunzele de lângă picioarele ei, dar inima o înşela făcând-o să se gândească din nou la Mac Dalton. Se întrebă cum vor fi relaţiile lor, aşa- zise de vecini, când această problemă se va rezolva. Muncitorii care lucrau la acoperiş se întoarseră de la masa de prânz, iar ea încetă să se mai gândească la Mac. Va negocia cu el mâine.

Capitolul 2

Amanda nu era gata să înceapă o nouă zi, când cei care făceau acoperişul începuseră deja lucrul. Ea hotărî să lase pistolul de găurit în favoarea ciocanului până când termina de pus tabla pe casă, la care încă se lucra.

Căţărată din nou pe acoperiş, avea de gând să scoată afară toată mânia şi

frustrarea acumulate. Bătea cu sete cuiele şi fiecare cui purta numele lui Darrell. Veniră instalatorii, iar ea simţi că o doare tot corpul şi îşi dădu seama că muşchii ei aveau de suferit. Un duş fierbinte va fi un remediu bun, aşa cum făcuse în fiecare seară de când începuse construcţia casei. Amanda îşi rezerva ceva timp ca să se bucure de frumuseţea peisajului californian de la ţară. Nu s-a plictisit niciodată de frumuseţea acestor peisaje. Acest loc i-a dăruit plăcere şi a determinat-o să înceapă o nouă viaţă.

Dacă o luai spre vest, întâlneai un lanţ de dealuri destul de înalte, care formau lanţul Santa Rosa. Câteodată, în timpul anului, nori mici dinspre coasta Pacificului se lăsau în jos, ca nişte mâini care se mişcau încet, ale căror degete acopereau şesul cu ceaţă.

Ea privea norii mici care se vedeau tocmai de după Santa Rosa şi simţea briza rece pe faţă, anunţând venirea ploii. Satul era cufundat într-o linişte totală. Cel mai apropiat vecin locuia la o jumătate de milă de partea cealaltă a drumului, unde terenul era plin de pini şi stejari. Dintr-o dată, o maşină sparse liniştea adâncă. Liniştea durase puţin în această seară. Mac se întorcea în camioneta lui. Era singur de data asta, mulţumită Cerului!

Amanda scoase banda de elastic care îi strângea părul într-o coadă, şi îşi lăsă părul greu să i se reverse

peste umeri. Se gândi că este cam murdară, dar oricum, asta nu conta. Se răcori cu o băutură rece, amestecând gheaţa; Mac îşi ridică ochelarii şi o privi insistent.

Faţă în faţă cu acei ochi albaştri plini de farmec, Amanda îşi simţi genunchii parcă nerezistând la greutatea corpului ei. îşi sprijini palmele pe şolduri, înfruntându-l:

- Cu ce vrei să mă mai superi acum, domnule Dalton? N-am dispoziţia necesară să negociez acum o tranzacţie imobiliară. {tiu un avocat pentru asta.
- Amanda. Pot să-şi spun Amanda?
- Acesta este numele meu.
- Trebuie să începem să ne cunoaştem mai bine, Amanda. Pentru mine nu este o idee neplăcută, dar sunt sigur că tu ai rezerve.

Ea clipi.

- încearcă să fii mai îngrijorat!

Buzele lui se curbară ca şi cum era amuzat. Ea nu intenţionase să facă o glumă.

-Ascultă-mă, te rog. Poţi? întrebă ea cu o voce joasă, împăciuitoare.

Evident, el adopta o nouă tactică. Ea îşi dorea ca el să plece. Ştia că ochii lui albaştri, dezarmanţi, erau şi ei vinovaţi pentru slăbiciunea pe care o simţea în genunchi.

- Sunt obosită şi mi-e foame. Este un moment nepotrivit să discutăm acum, scuză-mă.

Ea se îndreptă spre casă, intrând prin uşa din faţă, care era încă în construcţie, şi îşi făcu un sandviş, îşi luă un măr şi o sticlă cu apă minerală. In mijlocul viitoarei sufragerii, se aşeză turceşte pe pardoseala de ciment. Incepu să mănânce din sandviş. Auzi paşii lui Mac.

Nu îl convinsese să plece, se gândi ea, iar apariţia lui

în faţa uşii îi atrase atenţia. Stătea acolo cu scaunul ei de plastic în mână. Se apropie cu paşi mari de ea, totuşi Amanda nu se simţi intimidată.

Totuşi, bătăile inimii i se acceleraseră. “Ce avea de gând să facă? ” Amanda detesta senzaţia de emoţie adolescentină, ori de câte ori se apropia el de ea.

-E doar o părere, dar îmi imaginez că cimentul este cam rece.

- Şi...?

- Am auzit că cimentul rece nu este cel mai bun loc pe care să stai. Bunica mi-a spus. Zâmbi şi aşează scaunul lângă ea. Acesta este mai bun.

Amanda înghiţi în sec. Evident, el voia s-o dea gata cu bunele lui maniere.

-Şi nu te-a învăţat să baţi la uşă înainte să intri? întrebă ea în silă.

-Sigur, când există o uşă. Dar familia ta nu te-a învăţat că este nepoliticos să mănânci fără să- i serveşti şi pe musafiri?

El întinse mâna ca s-o ajute să se ridice ca să stea pe scaun. Pe buze îi apăru un zâmbet senzual care-i lumină ochii.

Mac Dalton era de un magnetism periculos. Dar ei îi plăcea când zâmbetul lumina ochii lui frumoşi.

- Nu-mi amintesc să fi invitat pe cineva la mine acasă! spuse
Amanda. Ce vrei?

- Să cer sprijin vecinei mele, dacă asta va duce la ceva bun. împinse scaunul de plastic mai aproape de ea. Ia loc, te rog.

- Mulţumesc, domnule Dalton, spuse ea încercând să pară indiferentă şi se aşează pe scaun.

- Nu mai fi atât de formală, spune-mi Mac, te rog.

Ea şterse un măr şi i-l oferi.

- Mama m-a învăţat manierele impecabil, Dalton. Vei fi surprins.

- Sau spune-mi Dalton, murmură el, lăsând-o pe Amanda să aleagă. Apoi, privi mărul roşu. îşi ridică scurt o sprânceană, pentru că un gând îi trecu prin minte. Am venit aici ca să fac o tranzacţie, şi uite ce îmi oferi. Un măr superb, roşu, de la o femeie frumoasă poate împinge un bărbat într-o lume a necazurilor. Mulţumesc Cerului că numele tău nu este Eva. Luă mărul în mână, şi o atinse pe Amanda uşor cu degetele. Magnetic! Atingerea lui transmise o periculoasă căldură prin vene. Chiar se gândi că ea nu se considerase niciodată o femeie frumoasă. Ea zâmbi dulce.

- Ai uitat să întrebi de ceilalţi aliaţi ai mei, Albă ca Zăpada. Ai auzit de merele otrăvite?

- Dar Alba ca Zăpada n-a dat nimănui un măr otrăvit. Altcineva i-a dat ei, gândeşte-te.

Calmul din privirea lui o enervă. îşi simţea muşchii încordaţi. Nu se pricepea la aceste jocuri de cuvinte şi nu ştia regulile după care se juca Mac.

- Deci, spune-mi ce ai în minte. Nu te juca cu buna primire pe ţi-am făcut-o.

Privirea lui se opri asupra ei şi înţelese că ea se referea la afaceri.

- Mai întâi, îmi pare rău pentru confuzie, Amanda. Nu ştiam nimic despre înşelătorie.

Ea îşi luă privirea de la Mac, dorindu-şi în sinea ei să-l
creadă.

- Ei bine, presupun că nu ştiai, admise ea. Dar asta nu schimbă situaţia.

- Mr. Chapin trebuie să fi făcut asta ca să

înlesnească afacerea. Am înţeles că dorea să scape de proprietate cât mai repede posibil.

-Ştii, n-o să-mi priască mâncarea dacă vorbim despre el. Apoi, îşi realiză greşeala, încă voia să afle cât mai multe despre Mac. Il cunoştea pe Darrell? Nu-l putea întreba aşa direct.

- Ai vorbit cu Darrell personal?

-Prietenii mi-au spus că are un teren de vânzare. Privind spre mărul pe care îl ţinea în mână, continuă şirul întrebărilor. Dacă nu vrei să vorbim despre el, hai să vorbim despre avantajele împărţirii fântânii.

Amanda îl privi cum rupse în jumătate mărul şi muşcă din el cu o dantură perfectă.

- Aceasta este adevărata problemă. Eu nu vreau o împărţire a fântânii.

El nu răspunse, dar mestecă bucata de măr într-un fel care Amandei i se păru enervant.

“înapoi pe pământ, Amanda”, rosti în gând.

-Hai să vorbim despre asta altă dată, spuse ea. Oricum, acest sandviş este uscat. Trebuie să fac rapid ceva de mâncare.

Şi voia să facă un duş fierbinte ca să-şi relaxeze corpul şi să-şi liniştească reacţia nebunească a hormonilor.

El o privi din nou.

-Hai să vorbim despre asta acum. Putem împărţi şi costul reparaţiei fântânii şi al întreţinerii ei, şi poate şi costul construirii unui bazin pentru amândoi. Iar eu voi plăti nota de plată pentru electricitate pe primul an.

Vocea lui gravă suna ca briza după-amiezii, iar ea era gata să cedeze în faţa puterii lui de convingere. Dar un zgomot
asurzitor îi răpi atenţia.

- Hei, se pare că o să plouă, remarcă Mac şi-i făcu semn Amandei să privească afară. Picăturile de ploaie intrau prin acoperişul neterminat. Mac zări un fir electric desprins. Oare ce se întâmpla dacă-l atingea apa? Amanda părea blocată. Alergă la uşă. Privi cerul şi observă un nor mare, întunecat, venind dinspre dealuri.

- S-ar putea să plouă toată noaptea. Mai bine acopăr firul electric, strigă ea peste umăr, îndreptându-se spre jeepul ei. Mac alergă după ea.

- Ai prelată?

- în spate.

Când deschise portbagajul, se loviră umăr în umăr.

- Hai să acoperim găurile din acoperiş.

- Vrei să mă ajuţi? întrebă ea. Stropii de ploaie cădeau tot mai mari, iar tricoul lui Mac era deja ud şi i se mula pe umeri. Dar nu-i păsa, doamna avea nevoie de o mână de ajutor.

- Hai! Luă prelata şi se îndreptă spre spatele casei, cu câţiva paşi înaintea ei. Cine n-ar ajuta o femeie cu ochii atât de frumoşi şi blânzi, care poate provoca pasiunea în orice moment? Emoţia se citea în orice moment în ochii ei. Ea strigă:

- Este o bucată de cărămidă, ad-o să fixăm prelata. înainte să-l poată opri, el se aruncă pe scară. Din vârf, el
strigă:

- Lasă cărămida! Adu frânghia de nylon.

* * *

Amândoi erau uzi până la piele când au terminat.

- Mulţumesc. Nu-mi permit să fac greşeli care să mă coste. Când Mac coborî de pe scară, Amanda scoase un sunet de
triumf şi-l îmbrăţişă. Apoi, păru să-şi dea seama ce face,

şi se
retrase, dar el îi simţise căldura trupului, destul pentru a savura atingerea.

El îşi puse mâinile pe spatele ei şi le apăsă. O undă de tandreţe o făcu să tremure în braţele lui, şi din reflex se lăsă moale pe el. El nu se aştepta ca această femeie cochetă să-i cadă în braţe. Trupul lui deveni fierbinte. Simţi un tremur în tot corpul. “La naiba!” îi părea rău că o scosese afară în ploaie.

Ea se dădu înapoi, privindu-l în ochi, şi el înţelese că şi ea simţise câteva din senzaţiile pe care le simţise el. Amanda îşi şterse picăturile de ploaie de pe faţă, ca şi cum ar fi vrut să-şi ascundă ochii de privirile lui.

- Mulţumesc foarte mult, spuse ea.

O privea cum intră în casă. El o urmă, iar ea se lăsă să alunece pe scaun. Mac se opri lângă ea, şi privirea îi alunecă pe tricoul mulat pe piept şi pe sfârcurile întărite. Involuntar, Amanda începu să tragă tricoul pentru a-l îndepărta de piele, fără prea mult succes, însă.

El ştia că îmbrăţişarea ei fusese un gest involuntar, dar de ce se ferea acum de el? Poate îi era teamă că el îşi făcuse o impresie greşită.

Amanda se simţea puţin năucită. îşi spuse în gând că era din cauza muncii şi a faptului că nu mâncase, nu din cauza focului pe care îl transmisese atingerea lui. îşi împreună braţele peste piept şi peste tricoul mult prea ud şi transparent. Sânii ei nu erau prea mari, dar erau potriviţi cu corpul ei. De multe ori refuzase oferta fostului ei soţ de a-i mări. Darrell i-a spus că era o persoană care-şi reprima dorinţele.

Dar, când îşi ridică privirea spre Mac Dalton, rămase uimită de magia pe care o emana el. Arăta magnific, cu

pielea umedă şi părul răvăşit de vânt. Ochii lui erau întunecaţi. El se plimba cu paşi mărunţi prin camera neterminată, măreţ ca un rege al junglei. Vocea lui joasă şi adâncă abia se auzea peste ploaia grea.

-Luând o bucăţică din mărul tău, mă simt dator şi nu voi putea fi obiectiv în tranzacţie. Se opri lângă ea, coapsa lui aproape atingând scaunul ei. Rezistând tăcerii lui, ea îşi întoarse capul ca să privească în sus spre chipul lui cu maxilarele încordate.

-Probabil că ţi-ai pus toate puterile în rezolvarea acestei tranzacţii, dar eu nu m-am hotărât încă în privinţa fântânii. Chiar dacă vom cădea de acord, eu intenţionez să reuşesc ce mi-am propus.

- Incerc să mă concentrez la ce spui, dar când ochii tăi căprui atât de frumoşi mă privesc în felul acesta, este greu.

- Ei, sper că nu e chiar aşa de greu.

- Şi eu sper, Amanda. Dar nu te apropia de mine prea mult, că se va produce o descărcare electrică.

Amanda se ridică în picioare, dorindu-şi să fie destul de înaltă ca să-l privească în ochi de la acelaşi nivel, dar îşi pierdu curajul şi se retrase câţiva paşi.

-Tu baţi la două uşi, Dalton. Afacerile sunt afaceri. Eu nu vreau distracţii. Să termin această casă este foarte important pentru mine, spuse ea ferm.

- Voi face tot posibilul să-mi amintesc asta. Nu vrei să faci deloc lucrurile mai uşoare, vecină!

- Mac, eşti căsătorit?

“Ah, era o speranţă în această întrebare? ” se gândi Mac. Ii plăcu îndrăzneala ei.

- Nu, sunt liber.

Răspunsul ei fu descurajator.

-Nu asta am vrut să spun. Mi se pare că-mi amintesc

ceva despre tine, dar nu ştiu sigur ce. De când te-am cunoscut, gândul ăsta mă sâcâie. Ne-am cunoscut înainte?

“O adusese Darrell Chapin vreodată pe Amanda la King’s Rasom? ” Nu putea fi sigur, deoarece majoritatea femeilor cu care doctorul venea acolo erau blonde.

- Crezi că m-ai văzut undeva?
- Cred că da!

Si dintr-o dată, îşi aminti că o văzuse pe Amanda la restaurant în urmă cu vreo doi sau trei ani. Privind-o cum arăta acum, udă de ploaie, dar drăguţă şi sexy, ar fi putut aborda orice subiect, dar nu despre trecutul lui. {i nu voia să-i trezească amintiri dureroase.

în primul rând, îl văzuse pe doctor etalându-se alături de frumuseţile lui cu trupuri sculpturale. Amanda avusese parte de un tratament pe care nu-l meritase.

El ştia că nu avea nimic nou să-i spună Amandei, lucruri pe care nu le-ar fi bănuit despre fostul ei soţ.

- Amanda, am venit aici ca să încep şi eu o viaţă nouă. {i fii sigură, nu sunt un tip periculos. “Doar dacă faptul că o doresc nu este o crimă ” se gândi el. Nu-şi putea aminti dacă trupul lui mai simţise vreodată o dorinţă atât de puternică.

Avea nevoie de încă o plimbare prin ploaie care să-l răcorească.

Amanda începuse să tremure.

- Trebuie să pleci de aici, acum. Ti-e frig. Vorbim mai târziu, spuse el.

O urmă de zâmbet, apăru pe buzele ei.

- Poate o să-mi amintesc unde te-am văzut. Oricum, eu plec acum şi sper ca şi tu să faci la fel.

Repede, ea trecu pe langă el.

Deşi era încă ud pană la piele, totuşi se simţea

fierbinte în preajma acestei femei, datorită feminităţii ei.

Ea părea consternată, cu atenţia fixată asupra jeepului ei. Mac bănuia că ea nu putea să străbată prin ploaia asta, iar camioneta lui era parcată mai departe.

- Unde stai, Amanda?

- Am o locuinţă în parcul Glen Oaks Rv. Ea se întoarse spre el, cu mâinile încrucişate pe piept şi tremurând de frig.

Primul ei impuls de a pleca părea că se evaporase. In ochi
i se citea îngrijorarea când îi întâlni pe ai lui.

-Ce este? întrebă el încercând să-şi oprească privirea pe chipul ei, ca să nu alunece în jos pe corp.

- Mulţumesc încă o dată că m-ai ajutat cu acoperişul.

Părea atât de vulnerabilă acum, în nici un caz genul de
femeie care avusese o mulţime de experienţe.

- Detest să fac asta, murmură ea. S-ar putea să-ţi mai cer o favoare. Şi arătă spre jeep. Vara trecută, când a mai plouat ca acum, jeepul n-a mai pornit. Mecanicul de la service mi-a spus că este nevoie de o verificare tehnică, dar nu mi-am făcut timp pentru asta.

- Incearcă să-l porneşti. Dacă nu reuşeşti, te duc eu în oraş. El îi cuprinse spatele cu mâinile, sperând în gând că norocul e de partea lui.

Amanda încuviinţă, acceptând propunerea lui, apoi se întoarse şi se îndreptă spre jeep. Un moment mai târziu, auzi zgomotul unui motor pornit. Se uită într-acolo şi-l văzu pe Mac făcându-i semn să urce în camionetă. Amanda deschise uşa din dreapta. Işi scoase tenişii murdari de noroi şi şosetele ude, înainte de a

urca.

- Mulţumesc. Se uită împrejur la interiorul uzat al maşinii, punându-şi portmoneul lângă scaun.

- Nu este cine ştie ce. Dar am făcut anul trecut o grămadă de drumuri cu ea. El porni maşina şi intră pe drumul care băltea de apă. Asta e rupere de nori. Dădu drumul la încălzire, apoi se concentră asupra volanului. Când trecură podul peste golfuleţ, el observă că apa era foarte mare.

- Iţi este destul de cald? întrebă el.

Amanda încuviinţă, dar părea îngheţată şi îşi ţinea braţele împreunate la mijloc. Nu-i plăcea s-o vadă că nu se simţea confortabil, dar ea insistă că se simţea bine.

El îşi concentră din nou atenţia la drum. Spre Temecula, mai jos de platoul Luz, era un drum vechi, dar drumul era blocat. Un golfuleţ de lângă drum fusese inundat.

- Există o altă intrare? O întrebă pe Amanda. Ea se uită de jur- împrejur.

- Nu cred. Vrei să mă duci la un motel?

- Probabil cea mai bună alegere. Sunt lângă Oak Tree Inn.

Mac ştia că situaţia aceasta îi oferea şi lui posibilitatea s-o
cunoască mai bine pe Amanda.

“La naiba!” hotărâse să nu se mai implice într-o relaţie mult timp de acum înainte. Dar ceva îi spunea că era deja captiv. îşi aminti că ultima femeie din viaţa lui îi spusese că afacerile şi sentimentele erau la fel de incompatibile ca uleiul şi apa.

Oare negocierea împărţirii unei fântâni putea fi considerată o afacere? Intră în parcarea de la Oak Tree Inn, şi parcă în faţa uşii de la recepţie.

- Aşteaptă aici câteva minute. O să văd dacă au locuri libere.

Ea îl opri, punându-i mâna pe braţ.

- Nu, blochezi locul de parcare. Mă descurc. Mulţumesc oricum.

Mac savură gestul neaşteptat de prietenesc şi căldura atingerii ei. Instinctul îi spunea că răceala ei era doar de suprafaţă.

- O.K. Vino şi spune-mi când ai găsit camera.

- Cum doreşti, domnule, spuse ea maliţios, încuviinţând din cap. Apoi, îşi luă tenişii murdari şi şosetele ude şi intră în biroul de la recepţie, încă tremurând de frig.

Ah, ce mult şi-ar dori să-i alunge această senzaţie de frig.

Doamna avea nevoie şi de o cină. Chiar dacă ar fi existat vreun restaurant prin apropiere, Amanda nu avea haine uscate.

Găsi un loc de parcare aproape de camera lui, apoi se duse sub acoperişul motelului. O putea vedea prin ploaia care şiroia geamul de la recepţie.

Câteva minute mai târziu, ea ieşi şi merse pe sub acoperiş
până la maşină.

- Am aranjat. Privi spre geamul de la camera lui şi apoi, spre cel al camerei alăturate. Este chiar aici!

Trecu pe lângă el şi încercă cheia, apoi îl privi triumfătoare.

-Asta e! Deschise uşa ei, îşi lăsă înăuntru tenişii şi se întoarse să-i mulţumească.

Mac căuta cheile în buzunar.

- Ce spui de o cină?

Ea răspunse:

- Eu am de gând să comand pizza şi sper să aibă.
- Pizza. Sună ca un plan. Tu comanzi şi eu o plătesc, dar mai întâi am nevoie de haine curate şi uscate. Puse cheia în uşa camerei lui. Amanda se retrase un pas, cu neîncrederea întipărită pe chip.
- Ce ai de gând să faci?
- Sunt acasă, dacă asta întrebi. Am de gând să-ţi aduc nişte haine să te schimbi. Ochii ei se rotiră surprinşi.
- Mac, asta e camera ta?

El încuviinţă, inocent.

Privirea ei consternată încă nu dispăruse.

- Ne e scris să fim vecini. Vino. Iţi aduc ceva să te încălzeşti, spuse el şi intră în camera lui.

Deschise dulapul şi luă un tricou, şosete şi o pereche de pantaloni scurţi. Ezitase în privinţa pantalonilor, dar se gândi că erau cei mai potriviţi.

- Nu am desuuri.

El îşi întoarse privirea spre Amanda care stătea în faţa uşii, încă surprinsă, cu mâinile în şolduri.

- E-n regulă. Nu am nevoie de desuuri. Ce se întâmplă cu tine Dalton? Mai întâi vrei să împarţi fântâna cu mine, apoi împarţi maşina ta cu mine, iar acum pizza şi hainele. Această relaţie este.
- Este ce? întrebă el. Se opri aproape de ea şi îi puse în
braţe grămada de haine.
- Pare a deveni mai mult decât o relaţie între vecini. Eu am de gând să fiu o singuratică, spuse ea, aruncându-i o privire iscoditoare. Luă hainele şi continuă:O.K., vino după ce faci un duş. Cina este la mine. Ce fel de pizza vrei, Dalton?
- Spune-mi Mac. Am o bănuială că ai început să

mă placi.

Capitolul 3

De pe scaunul lui de lângă fereastră, Mac o privea pe Amanda cum îşi ţinea mâinile pe stomacul plin. Două perne îi sprijineau spatele, lângă perete; încă mai mesteca ultima bucată de pizza.

- Mai vrei? o întrebă Mac, ridicând cutia cu pizza de pe masa de lângă el.

Ea dădu din cap.

-Nu, toată este a ta. Amanda părea mult mai familiarizată cu el acum, şi el spera să facă lucrurile să meargă şi mai bine. Era singur de mai mult de un an, şi nu simţise interes pentru nici o femeie. Dar ea era incredibil de atrăgătoare şi părea să nu fie conştientă de asta. El se întinse din nou în scaunul lui şi îşi puse degetele în găicile pantalonilor.

-Nici eu nu mai vreau pizza, dar am o altă propunere. O să-ţi povestesc despre mine aşa cum mi-ai povestit tu despre trecutul tău, spuse el pe un ton provocator.

- Mac, vorbeşti cu fiecare femeie în acest fel, sau eu sunt singura norocoasă?

Amanda îşi ridică genunchii la piept şi îşi îndreptă perna la spate. El observă o undă de interes în ochii ei şi se bucură că îi stârnise curiozitatea.

Amanda decise rapid să ignore aparenţele. Nu va mai fi naivă. Ştia că tot ce voia Mac Dalton de la ea era un contract de împărţire a fântânii. Când se întoarse să-l privească, lucirea din ochii lui îi spunea că el începuse să se joace din nou cu ea.

- E cazul să te trimit acasă, vecine? întrebă ea, încercând ca tonul să pară calm.

- Nu. Mă gândesc la planurile casei. Ştiu că le ai undeva. Nu aici, bineînţeles. Aş putea să le folosesc pe

unele. Nu ştiu nimic despre construirea unei case, dar tu crezi probabil că sunt nebun, dacă vreau să încep un asemenea proiect cu aşa de puţine cunoştinţe despre lucrul acesta.

- N-aş crede asta, răspunse ea. Trebuie să începi de undeva, iar cu timpul faci planurile. Dar este nevoie să vorbeşti cu inginerii constructori şi să ai anumite noţiuni. Bineînţeles, să iei toate notiţele detaliate în scris, în cazul în care vrei să aduci unele modificări.

Mac întrebă cu o privire bănuitoare:

- Ce spui, vecină? Ne putem compara ideile?

-Eu mă gândeam să angajez o persoană care să se ocupe de acest lucru. Proprietarul clădirii trebuie să aibă mulţi bani disponibili, spuneau constructorii.

Bingo! Mac era un bărbat decent, dar îi cerea ei ajutorul. Darrell o tot complimenta pentru că avea nevoie de ea în biroul lui. Afacerile lui erau prospere. Probabil că avea nevoie ca ea să se ocupe de afacerile lui care ţineau de birou, pentru ca el să aibă mai mult timp liber pentru “afaceri” noi. Ar trebui să fie nebună. Niciodată! Işi ridică privirea spre Mac. Sfatul meu este să te mai documentezi în domeniul construcţiilor. Eu am acumulat luni bune de studiu şi muncă, mai ales pentru a face planul casei. Iar tu vrei o rezolvare rapidă? Trebuia să-l întrebe dacă avea în minte vreun plan rapid şi pentru împărţirea fântânii.

- Poţi să pierzi o oră sau două? insistă el.

- îmi pare rău, nu pot spune nimic până nu văd un plan. Iar acum trebuie să mă ocup de planul de împărţire al fântânii. Sper ca I.R.S. să fi încasat banii pe care i-ai plătit lui Darrell pentru partea de teren.

- Ce făceai pe acoperiş dacă ai o persoană care se ocupă de asta?

Mac nu părea să cedeze. Amanda răbufni:

- Acoperişul? Fac şi eu parte din muncă, aşa cum ţi-am spus.

- Nu este, totuşi, destul de dificil?

- Nu şi când e vorba de casa mea care înseamnă totul pentru mine. Făcu o pauză şi privi în jos mototolind şervetul între palme cu un gest nervos. Eu port hainele tale şi tu mănânci din pizza mea, dar asta este tot ce împărţim. Trebuie să discuţi planurile casei tale cu angajatul tău.

Mac o studie un moment.

-Ei bine, mai gândeşte-te totuşi la asta, Amanda. Două capete sunt mai bune decât unul singur. Iar Oak Tree Inn ţi-a dat camera lângă camera mea. Nu este oare vorba de destin?

Bărbatul avea un fel subtil de a insista, dar farmecul lui n-o impresiona.

- Nu cred. Femeia de la recepţie m-a văzut când am coborât din maşina ta şi probabil a bănuit că suntem o pereche.

- Bineînţeles, o prezumţie naturală. Una care, în mod sigur, nu mă deranjează, spuse el pe un ton scăzut, cu o licărire în privire.

- Greşeala ei, răspunse indiferentă Amanda.

- Serios, Amanda, aş aprecia orice sfat care nu ţi-ar risipi prea mult timp. în mod evident, ştii o mulţime de lucruri pe care tu deja le-ai rezolvat.

- Asta rămâne de discutat, spuse ea. Nu voia să-i dea lista lucrurilor de care avea nevoie, ca să-i completeze proiectul.

- Unchiul meu este arhitect. Am petrecut ceva timp, anul trecut, stând în biroul lui, pentru a-mi distrage atenţia de la divorţ şi a mă ţine departe de

familia mea care, deşi e bine intenţionată, e plină de păreri contradictorii.

- O femeie cu multe talente, o complimentă el, şi una care preferă să nu dea sfaturi. Intr-adevăr, o femeie de calitate.

Amanda zâmbi.

- Sfaturi? O.K. Vorbeşte cu Barbara despre planuri. Ea îţi va spune ce ai nevoie, îţi va vorbi despre condiţii şi despre evaluare, apoi angajează un arhitect.

- Dar încă nu ştiu ce am de făcut. Privirea lui era rugătoare. Ea îşi înmuie vocea.

- O.K. O să-ţi împrumut o carte sau două.

- Este tipic între vecini, doamnă. Şi o să verific cu Barbara. Deci, aşa stau lucrurile.

Amanda înţelese că Mac nu voia să insiste. Simţindu-se încălzită şi relaxată în hainele lui Mac, ea lăsă garda puţin mai jos.

- Presupun că împărţirea fântânii este o idee bună, dar nu sunt sigură cât de mult mă poate afecta negocierea cu Darrell. Fie chiar şi de la distanţă.

- Nu pari să-l placi deloc.

- Nu, nici măcar puţin. Şi nici n-am încredere în el. Ochii ei priveau în gol, amintirile revenindu-i în minte. M-a înşelat. Iar eu credeam că este doar amabil când îşi lua pacientele drăguţe de mână ca să le ducă în cabinet. Imi spunea că vrea să le facă să se simtă confortabil şi ca ele să simtă că li se acorda toată atenţia.

Işi pierduse un an întreg în care încercase să facă acel mariaj imposibil să meargă.

- Imi spunea că operaţia estetică este un test deosebit de
emoţionant pentru oameni. Mai ales pentru cei frumoşi.

Trezindu-se parcă, îşi duse mâna la gură, simţindu-se prost din nou pentru că îşi împărtăşise problemele unui străin.

- Uită că ţi-am spus asta, tu nu ai nevoie să asculţi greşelile pe care le-am făcut. Oare se simţise atât de apropiată de Mac încât să-i spună orice? Probabil avea nevoie într-adevăr de un ajutor psihiatric.

- Orice bărbat care n-ar aprecia o femeie ca tine ar face o greşeală, nu tu, Amanda. Darrell a fost un prost.

Cuvintele lui Mac sunau ca şi cum era sincer convins de ce spunea. Gândurile Amandei erau răvăşite şi ea începu să se joace cu o şuviţă de păr pe care o înfăşura pe un deget. Trebuia ca el să fi avut un motiv întemeiat ca s-o flateze astfel, iar ea ştia care era acela. îl privi rece.

- Eşti hotărât şi convins că o să împărţim fântâna, nu?

-Pentru că am spus că Darrell a fost un prost? Asta e evident pentru oricine are ochi şi minte. El a pierdut singurul lucru cu adevărat frumos pe care-l avea.

Amanda îşi opri privirea pe faţa lui. Un val de căldură îi inundă venele. Acest bărbat era periculos - ştia deja prea multe despre ea. îşi întinse picioarele pe marginea patului şi îşi mută privirea de la el.

Darrell îi spusese că este atrăgătoare, dar în acelaşi timp ar fi vrut să facă din ea o frumuseţe prin operaţie estetică. Mac îi intrase pe sub piele purtându-se firesc. Avea mult sex-appeal şi ştia să flirteze. îşi ridică ochii spre el.

- Te rog, aproape fiecare om a avut o relaţie care n-a mers. Cazul meu nu este cu nimic deosebit.

Un oftat ieşi din pieptul lui Mac şi îşi întoarse ochii

spre ea.

- Ai dreptate în privinţa relaţiilor. Cu excepţia mea, care nu m-am căsătorit pentru că am realizat în final că priorităţile ei erau afacerile noastre şi controlul pe care ea îl exercita asupra lor. Nu intenţionase niciodată să se căsătorească cu mine.

Uite, în felul meu de a privi lucrurile, nici tu nici eu nu ne lăsăm uşor învinşi. Poate doar am aşteptat prea mult.

Amanda se ridică şi se duse pe scaunul din partea opusă a mesei, în faţa lui Mac. In mod ciudat, simţea că el ar putea să-i citească gândurile, iar ea nu ştia mai nimic despre el.

- Acum cât timp s-a întâmplat asta? îl întrebă.
- Am rupt relaţia de mai mult de un an. In tot acest timp am călătorit, încercând să-mi adun gândurile. In sfârşit m-am decis să mă opresc şi să-mi iau viaţa de la capăt. Vezi, tu şi cu mine putem fi pustnici împreună, glumi el.

Tentată să se apropie de el şi să-l atingă, Amanda băgă mâinile în buzunare.

- Ţi-ai planificat să trăieşti singur? îl întrebă.
- Sigur. Sunt o companie plăcută. Nu folosesc multă apă când fac baie, numai ocazional.

Amanda pufni în râs privindu-i expresia serioasă. Puţini oameni o făcuseră să râdă în ultima vreme.

Mac continuă:

- Gândeşte-te. O să fiu atât de liniştit încât nici nu vei şti că sunt în preajmă. Vecinul ideal!

Amanda se gândi pentru o clipă. Avea dreptul să-i pună întrebări:

- Este asta a doua ta casă, sau prima? Şi care sunt afacerile tale?

- Nu, acum ai intrat pe teren personal. Presupun că vrei să ştii şi ce cont am în bancă. Nu este acesta primul lucru pe care o femeie vrea să-l ştie despre un bărbat?

In ciuda amuzamentului care i se citea în ochi, Amanda bănui că era totuşi un adevăr spus în glumă.

- Nu cred! spuse ea repede.

- Poate eşti genul de femeie care vrea să-şi spele toate roadele pământului în fântâna mea. Va trebui să aştept ore întregi pentru a face un duş.

Mac se întinse din nou în scaunul lui, iar în privire i se citea surprinderea.

- Eşti o femeie intelegentă. Mi-ar plăcea să am o grădină de legume. îmi place să gătesc cu legume proaspete, de când bunica mea, de origine franţuzoaică, m-a învăţat arta gătitului în bucătăria ei mare de la ţară.

Amanda era acum intrigată.

- Sună minunat!

- Da şi nu! M-a învăţat după ce părinţii mei au murit.

Inima ei se opri o clipă.

- Ai fost norocos să ai pe cineva să-ţi poarte de grijă.

El încuviinţă simplu.

- Tu găteşti?

De ce a trebuit să întrebe?

- Dacă asta se poate numi gătit. Apă limpede şi legume fierte în ea - acesta este obiceiul meu, răspunse ea. Un alt motiv pentru care o să consum mai multă apă decât tine.

Mac zâmbi.

- Uite, nu-ţi cer decât să te gândeşti la ideea

împărţirii fântânii. Şi aminteşte-ţi că nu va trebui să plăteşti singură toate cheltuielile.

Amanda fu nevoită să-şi întoarcă ochii de la faţa lui. Oare chiar cerea el atât de mult? Părea sincer în dorinţa lui de a împărţi totul pe din două.

- O să fac unele socoteli. E tot ce pot să-ţi promit.
- Perfect. Somn uşor, doamnă vecină. Dacă drumul e liber de dimineaţă, o să te duc la locuinţa ta. Mac se ridică să plece, lângă uşă ezită un pic, apoi se întoarse spre ea şi-i spuse încet: Dacă ai nevoie de orice, ştii unde mă găseşti.

* * *

-Scapă de acest ticălos, scumpo. Darrell a angajat probabil
pe cineva să obţină contractul de împărţire a fântânii.

Când tatăl ei se opri, Amanda puse din nou receptorul la ureche.

- Tată, nu te îngrijora, trebuie doar să verific cu un avocat, asta-i tot.
- Ştii ce gândesc mama şi surorile tale. Am putea noi avea grijă de tine.
- Bine! Dar nu vreau să aud nimic despre Darrell.
- Pe de altă parte, Amanda, tu nu vrei să-ţi cheltuieşti timpul şi banii cu Darrell. Ai putea face o înţelegere cu acest nou vecin al tău, dacă şi el vrea. Poate o să cumpere un rezervor de apă. Intreabă-l. Am auzit că e un om serios.
- Cum? De unde ştii? Amanda îşi opri respiraţia aşteptând răspunsul tatălui ei.
- A fost sau încă mai este partener la King’s Ransom. Nu l-ai recunoscut?

Degetele Amandei îngheţară pe receptorul telefonului. Gândul îi zbură înapoi la săptămâna când se deschisese restaurantul. Îl văzuse o dată pe proprietar,

de la distanţă, îmbrăcat elegant.

“Mac? Ce prostie, nu putea asocia cele două persoane. Erau cei doi bărbaţi unul şi acelaşi? ”

- Amanda?

- Ah, nu, nu l-am recunoscut, dar mulţumesc oricum, tată. Poate o să fie dispus să negocieze. O să te ţin la curent.

Voia dintr-o dată să închidă telefonul, realizând că Mac ştia mai multe decât o lăsase să creadă.

- Mulţumesc că m-ai ascultat, tată. Spune-i mamei că totul este bine.

-Bine, scumpo. Totuşi, te străduieşti să faci prea multe. Cum de ai devenit atât de independentă? Ia-l pe acel arhitect pe care ţi l-a recomandat Pete ca să te ajute. Noi vom fi bucuroşi să plătim ceva din cheltuieli.

- Nu, deja aţi făcut prea multe pentru mine, e timpul să fac ceva singură. Şi îmi pare atât de rău că aţi pierdut bani cu acele acţiuni pe care v-a convins Darrell să le cumpăraţi.

- Asta e deja istorie. Am uitat-o.

- Oricum, construirea unei case din nimic este ereditară. Aminteşte-ţi cum aţi început voi. Şi încă eşti un om ocupat. Te las acum. La revedere, tată.

- Amandaaa...

îşi pierduse cumpătul. Puse receptorul jos şi se întinse dea lungul patului. Mac nu-i spusese adevărul în legătură cu ce fusese el. Ei bine, nu era chiar o minciună. Dar el şi Darrell erau probabil făcuţi din acelaşi material, bogaţi şi faimoşi. îşi simţea tensiunea crescând. Amanda nu cunoştea motivele pentru care Mac se afla aici, dar ştia că ea avea nevoie de spaţiu, o cameră unde să respire singură, liberă, şi de o viaţă privată în care să se reculeagă după despărţirea de

Darrell.

Datorită aerului rece de afară şi a recentei furtuni, simţi că vrea să doarmă. Visurile o furară repede şi se trezi doar când auzi un ciocănit în uşă. Se chinui să deschidă ochii.

- Vin imediat.

Cum putuse dormi atât de mult? O privire aruncată la oglindă îi arătă o imagine stranie. Ploaia îi ciufulise părul şi era încă umed. Mac ar putea-o lua în grădina de legume pe care voia s-o facă, se gândi ea. îşi trecu degetele prin păr, dându-l pe spate şi legându-l cu o bandă elastică, apoi deschise uşa.

- Da? ’

-Eu sunt, domnişoară Mandy, spuse Mac scrutând camera întunecoasă. Aşteptai pe altcineva?

- Nu neapărat. Deschise uşa mai mult, orbită de lumina soarelui. Mac era îmbrăcat în blugi şi cu un tricou, părul lui fiind pieptănat cu grijă. Bună dimineaţa, spuse ea, simţind în nări mirosul proaspăt al after-shave-ului lui, care se răspândise în cameră. Se simţea din nou lipsită de apărare, amintindu-şi de senzaţiile pe care i le transmisese apropierea lui. Simţea aroma cafelei proaspete urmându-l. Abia putea să-şi ţină ochii deschişi. In mâna lui era o cutie mică cu două pahare de carton cu cafea, şerveţele şi gogoşi.

- Am cumpărat asta pentru micul dejun. După ora nouă nu mai găseşti nimic, şi e aproape nouă.

Amanda deschise uşa larg.

- Intră. Am nevoie de cafeaua aceea.

Desfăcu capacul paharului ei şi sorbi de două ori, privind spre Mac.

El se aşeză pe scaun, cu paharul de cafea în mână.

- Arăţi bine în tricoul meu.

- Oh, Doamne! Ea privi în jos, mânecile tricoului acoperindu-i degetele de la mâini. Pantalonii fuseseră prea groşi ca să doarmă în ei. Căscă, apoi intră în baie să se îmbrace cu pantalonii scurţi. Când veni din nou în cameră, el zâmbea. Amanda încercă şi ea un zâmbet.

-Mulţumesc că ai avut milă de mine. Aveam nevoie de o cafea. Se aşeză pe scaunul de cealaltă parte a mesei şi savură gustul aromat. Crezi că ghiceşti preferinţele oamenilor la mâncare şi băutură doar uitându-te la ei?

- Intr-un fel, da! M-am ocupat de afaceri într-un restaurant ani de zile.

Sigur. Avea să vorbească despre succesul lui mai devreme sau mai târziu. Această imagine a omului care trăieşte pe insulă fusese doar o mască. Amanda luă încă o gură de cafea. Cu ochii minţii şi-l imagină pe Mac, managerul elegant, îmbrăcat în costum.

- Afaceri cu un restaurant?

- Ar fi trebuit să-ţi spun mai devreme. Sunt asociat la King’s Ransom. Ştiai?

Ea negă scurt. Cuvintele lui provocară alte imagini în mintea ei. Ea şi Darrell fuseseră acolo la deschiderea restaurantului, cu ocazia primei lor aniversări. Atunci îl văzuse pentru prima dată pe Mac. Dintr-o dat', aerul din jurul ei era prea greu. Mac îl cunoştea pe Darrell. însemna că văzuse toate femeile pe care Darrell le dusese la King’ s Ransom.

Mac căută în tăcere un şerveţel, apoi puse o gogoaşă în faţa
ei.

- Alege dacă vrei cu ciocolată sau. fără ciocolată.

Ea clipi încercând să se sustragă gândurilor.

-De ce nu mi-ai spus cine eşti, de fapt? Il cunoşteai

pe Darrell. El mergea destul de des la restaurant.

- Nu-l cunosc într-adevăr. Tu mi-ai spus că nu vrei să vorbim despre el, iar eu n-am vrut să aduc vorba despre ceva dureros pentru tine.

- Ciocolată, spuse ea coborând privirea şi luând gogoaşa.

-Bună alegere. Ciocolata e preferată de toate persoanele pasionate. Mâna A puternică a lui Mac împinse şerveţelul mai aproape de ea. îşi puse mâinile peste mâinile lui pentru o clipă, iar ea se simţi protejată. Dar acel sentiment trecu imediat.

-Ştii tot despre Darrell, nu-i aşa? Sunt sigură că a pretins că-ţi oferă o afacere grozavă doar pentru că eşti cine eşti.

Tonul lui Mac sună normal:

- Sunt sigur că avea nevoie de bani.

Simţi o lovitură ca de ciocan în inimă.

- Nu are nevoie de bani. Vrea doar să mă înşele, pentru că astea sunt bunurile mele. Te-a interesat vreodată asta?

Mac îşi înclină capul ca şi cum se gândea la întrebarea ei, dar rămase tăcut.

- De ce m-ai lăsat să vorbesc noaptea trecută? întrebă Amanda.

- Simţeai nevoia să vorbeşti, iar eu să ascult.

- încă mai eşti proprietar la King’s Ransom?

- Da, dar de anul trecut am negociat contractul.

- Vrei să laşi totul în urmă? întrebă ea neîncrezătoare.

Darrell îi spusese că localul era o mină de aur. Mac îşi
schimbă poziţia pe scaun ca s-o poată privi în faţă, cu palmele aşezate din nou pe paharul de cafea.

- Dacă ai răbdare să asculţi câteva minute, o să te lămuresc.

- Dă-i drumul, spuse ea, apoi duse cafeaua caldă la buze.

- Am început cu un mic local în Woodland Hills, faţă în faţă cu o spălătorie de maşini. Era un loc destul de populat. Apoi mi-am întâlnit viitorul partener de afaceri. Era o proaspătă absolventă a şcolii manageriale în domeniul restaurantelor şi era foarte atrăgătoare. Cu ajutorul relaţiilor ei, ne-am mutat în oraş, în Beverly Hills, şi am numit localul King’s Ransom; întreaga afacere a devenit plină de succes şi a luat amploare.

Amanda simţi amintirile ei dureroase revenindu-i.

- Ştiu. Era cel mai căutat restaurant din zonă. Mai ales de oamenii cu bani, ca bătrânul Darrell. Cât de bine îl cunoşteai? răsună vocea ei pe un ton tăios.

- Doar ca pe un client, răspunse el pe acelaşi ton.

- Ţi-a vândut personal acest teren? Suspiciunea o învăluia ca nişte nori întunecaţi.

- Nu, am auzit despre teren de la o altă persoană care încă mai merge la acel restaurant şi îl cunoaşte pe Darrell. Aşa că am luat numărul lui de telefon şi am discutat, iar el l-a sunat pe agentul imobiliar. Mac îi căută mâinile pe masă şi le acoperi cu mâinile lui, apropiindu-şi capul de faţa ei. Acum eşti liniştită în privinţa mea?

Pentru o clipă, Amanda nu se putu sustrage senzaţiei pe care i-o dădu atingerea lui şi aparenta lui îngrijorare. Dar el observase că ea nu avea încredere în el.

- Nimic din trecutul meu cu el nu contează, într-adevăr, spuse ea răspicat şi luă paharul de cafea din nou. Nu-l va lăsa pe Mac să afle cât de greu luptase ca

să ajungă în acest punct. Pierduse o casă, un soţ, multe relaţii şi mulţi prieteni pe care-i credea prieteni. Nu existau motive pentru care ar fi putut să se încreadă în Mac. Mai ales dacă făcuse afaceri cu Darrell.

- Tu ai fost la King’s Ransom?

-O dată sau de două ori. Făcu o pauză şi privi afară. Cu o voce sigură continuă: Fiind mai norocos, l-ai văzut pe Darrell acolo cu alte femei. Bineînţeles, eu am fost ultima care a aflat. Cum ţi-am spus, îi plăcea să trişeze. Tristă poveste, nu?

Cu voce coborâtă, Mac răspunse:

- Este motivul pentru care te-am găsit aici. Inima Amandei se opri pentru o clipă, confuză din cauza tonului intim. Oare chiar încercase Mac să ocolească o parte dureroasă a trecutului ei, pe care ar fi reamintit-o dacă ar fi vorbit despre asta mai devreme? îi spuse:

-Da, de asta sunt aici şi este mai bine pentru mine. Ea îşi aminti cât de eliberată se simţise când se hotărâse s-o ia de la capăt. Dar tu de ce te afli aici?

-Am rătăcit o perioadă de timp. Unul din motive a fost faptul că relaţia mea cu partenera nu mai mergea. Doamna avea destulă ambiţie, aşa că restaurantul supravieţuia. Am călătorit de atunci.

Amanda se mulţumi cu povestea lui pentru moment. Oare spusese că relaţia pe care a avut-o însemna mai mult decât o relaţie de afaceri? Existau destule lacune în poveste, în mod sigur, dar aflase destule lucruri în dimineaţa asta.

- Scuză-mi nepoliteţea, dar aş vrea să mă pregătesc să plec. Te deranjează?

Ea dădu din cap şi dădu la o parte jumătatea de gogoaşă cu ciocolată care mai rămăsese. Mac se ridică.

-Te aştept afară, atunci. Mac ieşi şi un moment mai

târziu, Amanda îşi aminti că ea nu avea haine. Ale ei erau încă ude. Avea nevoie să ajungă la locuinţa ei, apoi putea să-i înapoieze lui Mac hainele. Cu cât se întorcea mai repede, cu atât era mai bine. Ea dădu un telefon ca să aranjeze o verificare a
acoperişului, apoi începu să-şi strângă lucrurile într-o sacoşă.

Când ieşi afară, Mac stătea lângă camionetă.

- Dalton- taxi la dispoziţia dumneavoastră.

Amanda încuviinţă acceptând oferta lui.

Cum mergea cu maşina spre RV Park, ea văzu că asfaltul era încă plin de nămol. Dar toate drumurile erau deschise. Mac îi spusese că sunase la RV Park de la motel să-i confirme. Ea realiză că el era prevăzător. Dacă acest om putea organiza şi conduce un restaurant, nu va avea probleme să-şi ridice casa. Şi la fel de sigură ca de existenţa soarelui care strălucea, ştia că el îşi făcuse planuri. încă voia jumătate din fântâna ei.

* * *

Muncitorii terminaseră acoperişul înaintea sosirii inspectorului care trebuia să le verifice munca, iar Mac privea şi se învârtea în jur ca un copil curios. în ciuda faptului că ea insistase politicos că nu are prea mult timp la dispoziţie, el puse o grămadă de întrebări despre construcţie.

Pe lângă curiozitatea lui mare, Mac avea un fel de a se apropia mereu de ea, prea aproape, prea des.

Cu el în preajmă, ei îi era greu să se concentreze la treabă. Când până la urmă se depărtă de el, Mac îl interoga pe inspector despre construcţie.

Spre bucuria ei, lucrarea de la acoperiş era bună. După plecarea inspectorului, ea îl găsi pe Mac în şezlongul ei de sub stejar.

- Mac am de gând să-mi fac verificarea tehnică a

jeepului în această după-amiază, înainte de a începe o altă ploaie neaşteptată. Mulţumesc pentru tot. îţi promit că o să mă uit pe contractul de împărţire a fântânii. E bine?

El se ridică, cu mâinile în buzunare.

- E tot ce pot să-ţi cer.

Ea făcu o pauză, aşteptând ca Mac să mai spună ceva, dar el părea mulţumit de acceptul ei.

- Atunci, o să ne mai vedem pe aici, spuse ea. Mac încuviinţă, dar nu dădu nici un semn de plecare. Ea plecă, dar realiză că el nu o urma. Se întoarse şi privi peste umăr şi-l văzu stând relaxat în scaunul ei. Nu pleci? strigă ea.

- Oh, nu! Aştept să-mi sosească comanda pe care am făcut-o, dacă nu te deranjează.

- Nu, bineînţeles. Simte-te ca acasă, spuse ea, apoi se gândi mai bine. Pentru liniştea ei, nu voia să-l lase să se acomodeze acolo prea mult. Dar deja îi dăduse permisiunea, deci nu se mai gândi la asta. La revedere. Mulţumesc din nou, spuse ea.

Intr-un fel, se simţea stingherită că îl lăsase acolo singur, dar mecanicul o aştepta. Porni motorul şi îl privi din nou pe Mac în timp ce maşina porni.

* * *

Mecanicul termină destul de repede. Ea îşi petrecu restul serii la RV, uitându-se la planuri şi schiţe. Se hotărî să nu mai facă nimic, doar să încerce să scape de starea de nervozitate datorată prezenţei lui Mac şi contractului de împărţire a fântânii.

Până la urmă, Darrell plătise pentru instalarea conductelor de apă pe proprietate.

Pe la ora zece dimineaţa, Amanda se chinui să meargă pe drum cu rulota ataşată la jeep. Se simţi bucuroasă când se apropie de casa ei, dar ceva o făcu

să deschidă ochii mari şi, uimită, se uită mai atent la terenul lui Mac. Comanda lui sosise şi sigur, el se instalase la el acasă. Doamne!

Capitolul 4

Acolo, lângă limita care despărţea cele două proprietăţi, la aproximativ treizeci de metri, era o rulotă alb cu albastru, cu o masă pentru picnic în spate.

Un hamac verde, susţinut de bare de metal, era instalat lângă rulotă. în hamac, relaxat ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta, stătea întins Mac Dalton. Amanda avu un impuls nebunesc de a lua un bulgăre de pământ ca să dea în el, dar ştia că puterea ei era limitată, din păcate.

Totuşi ideea era incitantă. El instalase rulota chiar pe locul unde plănuise ea să şi-o pună pe a ei. Se făcuse comod. Ea îi promisese doar că o să se ocupe pentru a găsi o soluţie în problema cu apa, iar acum, el se instalase cu adevărat.

Ea îi dăduse un coridor, iar el luase un kilometru, presupunând probabil că înţelegerea dintre ei era încheiată. Ştia că Mac o privea şi îşi simţea nervii încordaţi. Spera ca el să rămână întins în hamacul lui. Părea mulţumit, aşa cum stătea cu mâinile împreunate sub cap.

La naiba! încă nu-şi putea lua ochii de la el. Opri motorul, apoi făcu manevre ca să ghideze maşina pe pantă, şi frână la câţiva metri de fermă.

Pe neaşteptate, un câine apăru în faţa jeepului. Amanda opri brusc, cu inima în gât. Câinele alerga dintr-o parte în alta a maşinii. Apoi dispăru, doar ca să apară din nou pe lângă maşină. Câinele trebuia oprit înainte să înceapă din nou să alerge. Amanda coborî din maşină şi strigă:

- Hei! Haide, căţelule vino aici!

In spatele ei auzi un alt strigăt. Câinele o privi scurt, după care alergă înapoi. Ea se întoarse şi-l văzu pe Mac,

îmbrăcat în şort şi cu sandale de piele, îndreptându-se spre ea.

El n-o vedea în întregime, dar văzuse destul cât s-o recunoască. Ea simţi din nou emoţii ciudate în stomac. Mac avea un tricou în mână. Arăta foarte sexy, şi se opri lângă câine, mîngîindu-l pe cap.

Amanda realiză dintr-o privire că cei doi formau o pereche, amândoi erau aici ca să-i provoace supărări.

- Ţine-l puţin cât parchez eu, te rog! îi strigă lui Mac. O voce interioară îi spunea că i-ar fi fost mai uşor să parcheze dacă Mac păstra distanţa.

Oricum, Mac cu câinele lui stăteau în faţa ei câteva clipe mai târziu. Cel puţin se îmbrăcase cu tricoul. Dar de ce se mula aşa de frumos pe bustul lui musculos şi pe stomacul lui plat? Ea observă că labele câinelui erau ude. “Da, se gândi, erau fără îndoială o echipă” Ea se apropie şi strigă pe un ton dur:

- Incerci să-l ţii puţin?

- Sigur. Dar încearcă să nu-l laşi să-ţi simtă ostilitatea, altfel nu se poate simţi binevenit aşa cum mă simt eu.

Cu o undă de sarcasm, ea spuse:

-Tu făceai plajă în timp ce câinele tău se bălăcea în golfuleţ? Nu poate.

Ea îşi dădu seama într-un moment că va fi dificilă colaborarea între ei ca vecini, dacă el se va expune zilnic la soare, în hamac.

Mac rîse.

- Ar fi găsit oricum ceva de făcut. E ziua lui norocoasă. Te-a întâlnit pe tine. Boz, ea e Amanda. Amanda, el e Boz.

Amanda privi în jos cum Boz se gudura pe lângă mâna ei, şi simţi că o să-l îndrăgească.

- Ochii lui au o culoare bizară. Nu sunt nici albaştri, nici gri.

- Da, este o corcitură. O jumătate de câine de vânătoare, şi cealaltă Dumnezeu ştie. Dar nu mă interesează. El este singurul meu prieten în aceste părţi.

Amanda ignoră apropoul că ea nu-i devenise încă prietenă, dar întâmpină dificultăţi când vru să-i ignore privirea.

Din fericire, Boz alergă din nou spre maşină, distrăgându-i atenţia lui Mac. El îi ordonă câinelui să se întoarcă.

- A stat cu nişte prieteni, aşa că este cam agitat astăzi, îşi cercetează noul cămin.

-Sunt sigură că o să-i placă aici, răspunse ea cu un vizibil interes. Se uită din nou la animalul atât de sociabil. Acum, te rog, ţine-l departe de rulotă, te rog.

- Sigur. Sau ţine-l tu şi o să parchez eu rulota.

- Nu-i nici o problemă. Mă descurc, mulţumesc.

Mac îi testa răbdarea, iar ea simţea cum devenea din ce în ce mai nervoasă, dar totuşi se putea controla. învăţase asta când lucrase ca fizioterapeut. Intenţiona să se descurce singură, fără ajutorul lui Mac care încerca să se implice tot mai mult, parcă era o copie a bărbatului de care tocmai divorţase. Am mai parcat de atâtea ori, încheie ea.

-Bine, atunci încercăm să nu te încurcăm. El se aplecă şi mângâie capul câinelui. Ti-am spus, Boz, vecina noastră este o fată independentă.

- Ascultă, Mac. De obicei nu sunt aşa de aspră.

Un licăr de veselie dansa în ochii lui, iar pe buze îi apăru
un zâmbet.

- Dar, în ceea ce mă priveşte, faci o excepţie.

-Nu-i chiar aşa, se apără ea. Am încercat să fiu foarte explicită. Am venit aici ca să mă descurc singură. Vreau să fac totul cu mâna mea. Dacă nu poţi înţelege, n-am cum să-ţi explic altfel.

Mac dădu încet din cap şi o privi cu atenţie, dar distant.

- Ei bine, eu o să fiu totuşi pe aici, în caz că o să ai nevoie de ceva. Dacă nu te deranjează.

Sigur, tot ce avea nevoie era un asistent. Ea decise să-i dea o ocupaţie lui Mac.

-Bine, dacă insişti. Vezi porţiunea aceea goală, cam la cincizeci de metri în faţa fântânii?

Mac privi într-acolo şi încuviinţă.

- Eu mă uit la tine prin oglinda retrovizoare şi tu îmi faci semn când ajung la locul acela ca să parchez.

Mac privi către căţel.

- Ai priceput? Crezi că ne putem descurca? Boz îşi ciuli urechile.

Amanda gândi că Mac adoptase o nouă tactică, folosindu-se de Boz pentru a o înduplecа. Ea îşi aminti că nu contactase un avocat pentru a discuta despre contractul de împărţire a fântânii.

- E prea dificil, întoarce-te în hamacul tău, spuse ea crispată şi se îndreptă către jeep.

Nu o să mai permită nici unui bărbat s-o trateze ca pe un copil. Abia reuşise să scape de Darrell.

Făcu uşor câteva manevre, apoi întoarse în direcţia unde se afla Mac. Cu fiecare metru pe care îl parcurgea rulota, simţea că se aşază în sfârşit pe propriul ei pământ. Acasă!

Apoi, Mac îşi ridică ambele palme, făcându-i semn să oprească. Când apăsă frâna, sentimentul de

satisfacţie o inundă. Dar nu avea de gând să-i spună asta lui Mac.

- Perfect, Amanda. Ai un fir electric?
- Da, bineînţeles, dar mai întâi trebuie să stabilizez spatele rulotei. Apă şi curent electric după aceea, spuse ea, vorbind foarte repede.
- Stai puţin. Mai rar. Sunt nou aici.
- O.K. Pas cu pas, atunci. Ea privi spre rulotă.

Mac se dovedea a fi de ajutor şi cooperant. Cam în treizeci de minute, casa ei pe roţi părea locuibilă. Tot ce putea face era să-i ofere o băutură rece. îl invită înăuntru, luă două sticle de apă minerală din frigider şi aşeză băutura lui Mac pe masa micuţă. Apoi, se mută mai departe de Mac şi se aşeză aproape de colţul mesei, la o distanţă convenabilă, pentru o discuţie între vecini. El se aşeză pe scăunelul albăstrui şi luă sticla de apă minerală. După ce sorbi din ea se uită de jur-împrejur.

- Este un model mai vechi, dar în stare bună şi confortabilă.
- M-am simţit bine în ea mult timp.
- Amanda, trebuie să-ţi plătesc pentru apă şi curentul electric, vreau să ne folosim amândoi de ele. Şi oricum, tu nu poţi să le foloseşti de câte ori vrei.

Zâmbetul lui Mac îi trezi din nou suspiciuni.

- Pentru asta a fost tot ajutorul acordat? Te-ai oferit să mă ajuţi ca să încheiem afacerea?
- Ce vrei să spui? întrebă el.
- Vrei apă mai multă decât ai avea nevoie pentru ţeava de încălzire, nu-i aşa?

Ochii lui Mac arătau cât de surprins era.

- Amanda, te lupţi cu vechile fantome? Ai mereu câte o săgeată pregătită, nu? Crezi sau nu. Eu am fost

acolo.

Ea fu afectată de remarca lui.

- Eu achit nota de plată a curentului electric, nu a apei. Este asta o mare problemă? întrebă el coborând tonul.

Poate că Mac avea într-un fel dreptate.

- Nu-i mare lucru. Dar eu nu vreau să dau nici un metru, care apoi să fie luat în proprietatea statului. Unii oameni au păţit asta. Spun doar că îi cunoşti mai bine. Sau ar trebui să spun “îl” cunoşti?

Mac se exprima destul de clar, dar Amanda nu putea descifra mesajul din ochii lui. Albastrul ochilor îi transmitea unde electrice. Dar dacă nu aveau nimic în comun, nici măcar bătrânele fantome?

- Te rog doar să nu profiţi de bunătatea mea, adăugă ea.

El se ridică în picioare şi Amanda se gândi că s-ar putea să
plece, dar se aşeză mai aproape de ea.

- Nu te cunosc destul de bine ca să pot face asta. Şi oricum, n-aş face-o. Nu te subapreciez deloc, Amanda.

Fiind faţă în faţă cu Mac, în spaţiul mic al bucătăriei, degetele Amandei ţineau strâns sticla de apă minerală. îşi ridică puţin capul, cu un gest mândru, doar ca să fie mai aproape de chipul lui Mac. Ştia că ar putea părea arogantă, dar afacerile erau afaceri.

- Foarte bine, Mac. Nu curentul electric contează. Şi aşa îţi datorez destul de mult. Dar dacă presupunem că iau în considerare acest aranjament de împărţire a fântânii, am nevoie de o copie a contractului, de planurile casei tale, şi ceva timp ca să analizez această problemă. Cât de mare va fi casa pe care vrei s-o

construieşti?

Mac înghiţi restul de apă minerală, apoi puse sticla într-un colţ. Apropierea

era ispititoare dar felul său de a fi era mai degrabă rezervat.

- O să ţi le aduc. Apoi, îşi luă rămas-bun.
- Aşteaptă, am să-ţi dau ceva, spuse Amanda.

Se duse repede în dormitor şi se întoarse cu pachetul de haine curate care împrăştiau miros proaspăt. Hainele lui Mac.

- Mulţumesc că mi le-ai împrumutat.

El făcu încet un pas spre ea pentru a le lua, apoi se opri, privind spre pachetul de haine din braţele ei.

- Intotdeauna am gândit că arătau mai bine purtate de tine, murmură el, privind-o în ochi. O să plătesc curentul electric, dar există altceva ce vreau să fur încă din clipa în care te-am întâlnit.

Inima Amandei bătea cu putere, în timp ce el se aplecă spre ea, iar buzele lui coborau spre buzele ei. Ea strânse la piept grămada de haine, simţind cum o cuprinde o căldură toropitoare. Inchise ochii. Sărutul lui Mac fusese mai mult decât îşi imaginase vreodată că poate fi un sărut, mai ales că fusese luată pe neaşteptate. Un moment mai târziu, el se retrase, luând hainele din braţele ei.

- Sper că n-ai să foloseşti asta împotriva mea, în contractul nostru. Nu se va repeta decât dacă va fi şi dorinţa ta.

Privirea lui o învălui, iar Amanda se simţi incapabilă să spună ceva.

Apoi, el plecă lăsând-o singură cu o mulţime de senzaţii şi gânduri contradictorii. Mac o punea în situaţii dificile de care nu avea nevoie. Ea intenţionase să se

concentreze la construirea casei, iar acum se părea că începe o idilă cu tipul de la uşa vecină. Oare nu învăţase nimic din mariajul ei distrus? Lucruri pe care nu mai voia să le repete? Cel mai crunt era faptul că eşecul îi risipise încrederea în discernământul ei în privinţa oamenilor, a bărbaţilor. Chiar şi în ceea ce-l privea pe Mac, simţea că nu avea nici o vină. Cel puţin în ceea ce privea afacerile. Intenţiona să trăiască prezentul, lăsând în urmă tot ceea ce însemna trecut; dar trucurile şi minciunile lui Darrel îl aduseseră pe Mac în viaţa ei, prea aproape şi prea intim.

Trebuia să decidă ce avea de făcut. Dar nu putea. Işi spuse că nehotărârea ei era doar o stare de moment, şi lăsă totul pe mai târziu. Amanda deschise uşile de la dulap şi aşeză vasele pe care le folosise în toate călătoriile ei. Ea îşi imagină pentru o clipă o cină romantică, dar imediat alungă gândul.

Discută cu muncitorii despre instalarea unei lămpi pentru bucătărie. îl plăcea imaginea casei, chiar dacă nu era terminată încă. Un muncitor o întrebă de ce lăsase rulota aşa departe de casă.

După ce-i explică scurt că făcuse asta din cauza unui vecin cam ciudat, îi lăsă să-şi termine lucrarea.

Fără Mac în preajmă, în ultimele zile ea putu să gândească logic, stabili o întâlnire cu un avocat şi discută cu specialişti despre sistemul ei de aprovizionare cu apă. Mac lăsă actele pe care le ceruse ea la uşa casei: o copie a contractului pe care el i-l propusese şi dimensiunile parcelei unde voia să-şi ridice casa.

Studie documentele şi înţelese că dacă se lega la sistemul ei, el scăpa de o grămadă de complicaţii. Simţindu-se frustrată, puse hârtiile într-un dulap.

Oare chiar arătase interes faţă de ea doar pentru a o influenţa să accepte înţelegerea? Suspiciunile ei în legătură cu Mac nu se sfârşiseră.

El venea dintr-o lume tulbure a celibatarilor şi a clasei sociale de vârf şi ştia foarte bine cum să-şi strângă clienţii aroganţi şi faimoşi.

Curiozitatea ei era satisfăcută parţial. Care dintre aceste talente şi le va pune în joc ca să o facă să consimtă la semnarea contractului?

Nefiind impresionată de stilul de viaţă pe picior mare care-l reprezenta Mac, Amanda ştia totuşi că gândurile ei erau răvăşite. Detesta gândul că ar trebui din nou să se confrunte cu avocaţii acestuia. Era ca şi cum era înconjurată de aligatori. Negocierea lui Mac Dalton va fi mai mult o problemă de afaceri sau una personală? Un gând o tulbura. încă un sărut sau două ca acesta şi nu va mai putea fi sigură de nimic.

Sâmbătă dimineaţă, Mac se plimba prin Oak Tree Inn.

Curând, el şi Amanda vor fi cu adevărat vecini. Se simţea incapabil să se gândească la altceva decât la clipa când o va revedea.

Doamne! Ar putea să se înşele asupra sentimentelor pe care le simţea faţă de ea? Il înnebunea de câte ori şi-o imagina îmbrăcată cu tricoul lui, care atârna atât de drăguţ pe corpul ei suplu.

Din ziua în care băuseră cafeaua împreună la motel, nu şi-o mai putea scoate din minte. Ciudat, când o văzuse pe acoperiş, în prima zi, cu cingătoarea legată de brâu, i s-a părut cea mai sexy chestie pe care o văzuse vreodată.

Il atrăgea. Era atât de nonconformistă. Această înţelegere contractuală cu ea o să-i ia ceva muncă şi o tactică inteligentă, pentru că voia să aibă cu ea mai mult decât o relaţie între vecini. Dar afacerea aceasta între ei îl învăluia ca aroma unui vin de calitate.

Dar ca să fie lângă ea, avea nevoie de apă. Trebuia să încheie contractul, iar timpul costa bani. Disputele dintre ei nu făceau decât să complice evoluţia lucrurilor şi relaţiile dintre ei. Trebuia s-o convingă pe drăguţa lui vecină să coopereze cu el.

Işi parcă rulota lungă de cincisprezece metri. Aruncă o privire spre rulota Amandei şi îşi dădu seama că ea observase sosirea lui. Privi ceasul. Era şase şi jumătate dimineaţa. Simţi nevoia s-o revadă, dar nu ştia ce-l împingea: gândul la afacere sau plăcerea de a o întâlni.

** *

MacKenzie Dalton nu putea fi ignorat. Zgomotul pe care-l făcuse o trezi, când soarele abia se zărea la orizont. Ştia că mai devreme sau mai târziu se va întoarce. Dar nu se gândise că va veni atât de curând.

Se dădu jos din pat şi se îmbrăcă repede cu blugii şi un pulovăr roşu de bumbac.

Faptul că luase micul dejun în oraş parcă-i mai limpezise gândurile. Dar cum deschise uşa, lăsând aerul răcoros al dimineţii să intre, întâlni ochii albaştri-verzui ai lui Mac şi simţi cum i se opreşte respiraţia.

- Te-am trezit, vecină?
- O altă comandă de-a ta? Vocea ei suna mai dură decât voia să fie.
- Un bărbat are nevoile lui. Razele soarelui cădeau exact pe chipul ei, iar el îşi umbri ochii, punându-şi o mână la frunte.

-Nu mai am nici cafea nici zahăr, spuse ea, mulţumită că putea să lege o propoziţie la o oră atât de matinală. în acea linişte a dimineţii ea înţelese că părea vulnerabilă după somnul adânc. Putea chiar să citească scenariul în ochii lui.

- Atunci, poate o să-mi acorzi puţin din timpul tău.

Privirea lui parcă percheziţiona rulota. Ca şi Darrell, el
fusese de asemenea înconjurat de femei frumoase. Nu putea să se lase târât în acest joc. în spatele uşilor închise Darrell trebuie să fi fost foarte bun, totuşi niciodată nu dusese lipsă de pacienţi.

-Ce vrei să-mi spui? Ea privi în jos şi observă o mapă cu hârtii în mâna lui.

- Ai luat micul dejun?
- Nu încă. Trebuie să ajung în oraş.
- Am putea vorbi cateva minute? Am adus cafea, în caz că tu n-ai fi avut.
- Eşti întotdeauna pregătit, nu-i aşa?

Mac încuviinţă.

- Este Mocca.

- Cât o să dureze?
- Nu prea mult, exceptând cazul în care o să vrei o a doua ceaşcă de cafea. O să fie grozav aici când o să avem apă.

-Intră, îi spuse ea, reamintindu-şi că ei mai aveau de discutat afaceri. Mac o urmă, când ea se duse să ia ibricul de cafea.

Umărul lui o atinse, iar ea păşi într-o parte, cu inima bătându-i tare. Dintr-o dată, spaţiul i se păru mai mic, datorită prezenţei lui. Ea lăsă ibricul jos şi se retrase, mulţumită de distanţa dintre ei, în timp ce el o privea cum făcea cafeaua.

- Ceşti? Unde le ţii?

Amanda se îndreptă spre dulapul cu ceşti, la stânga. Apoi, se aşeză la masă.

Mac avea un fel anume de a se mişca prin bucătărie, care, pe de o parte îi plăcea, pe de altă parte o deranja. El se aşeză la masă în faţa ei, aşteptând să fiarbă cafeaua şi începând o scurtă conversaţie.

-Locul arată grozav. Cum reuşeşti să faci atât de multe lucruri într-o zi? Există cineva care să-ţi dea o mână de ajutor?

-Familia mea locuieşte la Brentwood. Ei mă sfătuiesc câteodată, nu tot timpul, din fericire.

- Oh, sfaturile sunt suficiente pentru tine?

-Mai mult decât suficiente. Fiecare membru al familiei mele mă consideră puţin nebună pentru că-mi construiesc propria mea casă, singură, fără nici un ajutor. Din fericire, tatăl meu este încă activ, are un magazin de confecţii pentru doamne şi domnişoare. Cred că i-a venit ideea cu magazinul pentru că are trei fete. Eu sunt cea mai mică.

- Deci există oameni care să aibă grijă de tine.

Amanda îşi dădu seama că intrase pe un teren prea personal. îi veni în minte ideea că atrăgea oamenii pentru că părea interesat de vieţile lor. La fel proceda şi Darrell, dar ea nu intenţiona să povestească prea mult din viaţă ei personală.

- Cafeaua este gata, spuse ea, schimbând subiectul. Se ridică să toarne cafeaua în ceşti, iar Mac aştepta savurând aroma.
- Neagră, nu-i aşa?
- Ţi-ai amintit, comentă el, plăcut surprins.
- Avem asta în comun.

Amanda se întoarse la masă, turnându-şi cafea în ceaşca ei, apoi spuse:

- Poţi să încerci să fii mai sincer?

Privirea lui Mac se schimbă ca şi cum ar fi primit o palmă şi încuviinţă:

-In regulă. Ştiu că-ţi răpesc timpul, dar este nevoie să discutăm.

- Sunt sigură că este nevoie, dar, te rog, aşteaptă un minut. Ea merse la un sertar şi scoase contractul de împărţire a fântânii pe care el i-l dăduse. Ii arătă anumite paragrafe. Aici este convenabil, aici sunt anumite condiţii impuse, restricţii pentru ambele părţi, anumite modificări aici şi aici. Apoi aşează hârtiile în faţa lui Mac, pe masă.
- Ar trebui să înţeleg aceste paragrafe exprimate în termeni juridici?

Mac se întinse să ia hârtiile.

- Nu sunt destul de clare, nu?
- Ai perfectă dreptate, nu sunt. Dealerii au spus că putea fi costisitor, şi n-ar merge fără anumite modificări în sistem, îi răspunse ea.
- Orice lucru are nevoie de timp, atenţie şi muncă.

exact ca într-o relaţie, răspunse el încet.

Amanda se îmbărbătă pe sine pentru a răspunde provocărilor lui şi vorbelor cu dublu înţeles.

Mac sorbea încet din cafeaua lui, gândindu-se înainte de a răspunde.

- Las-o mai încet, vecină. Era ideea de bază pe care ar fi trebuit s-o iei în considerare, nu?

Ea se încruntă. Nu-i plăcea ideea de a face afaceri cu bărbatul care cu un sărut parcă devenise stăpânul ei.

-Uite care este problema, Mac. O să stau de vorbă cu avocatul meu şi o să stabilesc termenele mele. Te-ar deranja?

El bătu încet cu palma în masă.

- Dacă poţi să aranjezi asta, e perfect! Cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru programul şi bugetul meu, dar ştiu că trebuie să iei o mulţime de lucruri în considerare.

El se opri, iar ochii lui păreau să evalueze mai mult decât această înţelegere verbală făcută între ei. Ea putea să-i simtă privirea studiind-o. O clipă mai târziu, el se aşeză şi spuse:

- Deci, cum a fost cafeaua? Ochii lui scânteiau de satisfacţie.

Ea voia să-i spună că a fost doar un stimulent, dar îi răspunse simplu:

- Mi-a plăcut.

- Atunci, ce spui despre un toast pentru ca lucrarea pe care
o încep aici să fie dusă la bun sfârşit? El ridică ceaşca în semn de salut, aşteptând ca ea să participe la acest joc.

- Bun-venit în “asociaţia vecinilor”, spuse ea,

ridicând ceaşca.

Dacă exista puţină dreptate pe lume, acest b ărbat nu avea nimic în comun cu cel de care tocmai se despărţise ea. Părea destul de agreabil.

- Fir-ar să fie! Mai bine locuiesc vizavi de tine, decât să-mi petrec nopţile la motel.

-Bravo! Mulţumesc pentru comparaţie. Acum ştiu de ce eşti aici, mormăi ea, pretinzându-se insultată deşi o amuzase replica lui.

- Plec înainte de a spune şi alte prostii. Destinul meu este în mâinile tale acum, dar am încredere în tine.

Incredere. El nu făcuse nici un efort să-i strângă mâna în semn de acord, dar cuvintele şi felul în care le rostise el îi intensificaseră respiraţia. Ea nu ştia când o să se simtă din nou în siguranţă ca să poată avea din nou încredere în bărbaţi.

-Mulţumesc, Amanda. M-ai făcut fericit. Mac se îndreptă spre terenul lui, închizând cu grijă uşa. Oare luase decizia corectă, sau se lăsase condusă de anumite raţiuni?

Amanda îşi îndreptă atenţia asupra treburilor din casă, dar nu se putea stăpâni să nu-l privească pe Mac cum se plimba pe afară sau cum stătea în hamac, vorbind la telefonul mobil.

După cină, ea îşi începu plimbarea de seară de-a lungul golfului, încercând să-şi adune gândurile. Luminile clare ale stelelor pe cerul întunecat o făceau să se simtă copleşită de emoţie amestecată cu un sentiment de teamă.

îi plăceau sunetele care se auzeau în noapte, corul păsărilor, apa din golfuleţ izbindu-se de stânci, şi urletul

îndepărtat al unui coiot.

Când se întoarse pe cărarea ei spre casă, auzi un sunet nou în acest concert al naturii; ţăcănitul unei maşini de scris se auzea din rulota lui Mac.

Oare ce scria?

Ajunse acasă şi se aşeză în pat, cu materialul ei preferat în ultimul timp: contractul de împărţire a fântânii. După ce se concentră în zadar câteva minute, lăsă jos hârtia şi stinse lumina. Pentru o clipă, înainte să adoarmă, un sentiment straniu o învălui. Se simţea în siguranţă acum, când Mac îi era vecin.

Dar dimineaţa veni prea repede, tulburând atmosfera de linişte şi pace care domnise. îşi trase plapuma mai sus şi îşi acoperi capul cu perna, sunetul metalic reuşind să ajungă totuşi până la ea.

Se ridică şi privi pe fereastră.

Exact cum se aşteptase, era încă destul de întuneric şi putea să-şi dea seama că era foarte devreme.

Amanda se aşeză din nou în pat, ascunzându-şi faţa sub pernă. Dacă existau cocoşi prin preajmă, Mac Dalton reuşise să-i trezească.

Capitolul 5

Dădu draperia la o parte pentru a-l spiona pe Mac cum îngrădea perimetrul fundaţiei lui cu pari de metal şi sârmă. Zgomotul continuă cât timp îşi bău cafeaua.

Oricum, cât ea vopsi streşinile, Mac stătu în hamac şi se legănă leneş. Omul părea hotărat s-o aducă în pragul unei crize de nervi, într-un fel sau altul. Deja făcuse nişte cheltuieli foarte mari. Era totuşi în urmă. Dar ce nu voia ea să admită era faptul că avea nevoie de ajutor din afară.

După masa de prânz, îl sună pe arhitectul recomandat de unchiul ei şi îi lăsă un mesaj pe robot.

Când se întoarse la lucru, se urcă pe scară să-şi caute mănuşile pe care le lăsase pe acoperiş. Un vânt puternic le dusese chiar în vârful acestuia. Se căţără încet pe ţiglele puse de curând, dar vântul devenise din ce în ce mai puternic. După ce luă mănuşile, se pregătea să coboare, dar înainte de a ajunge la scară, aceasta fu răsturnată de o puternică rafală de vânt.

“ La naiba! Asta nu trebuia să se întâmple! ” Se îndepărtă de marginea acoperişului şi se aşeză, rotindu-şi privirea în căutarea lui Mac, dar camioneta lui nu era acolo. Numai Boz stătea întins, dormind sub rulotă. încercând să-şi stăpânească spaima, Amanda înţelese că avea două opţiuni: să sară, sau să-l aştepte pe Mac. Un genunchi rupt i-ar răpi săptămâni întregi. Se hotărî să aştepte; era cea mai bună alegere. Nu putea să-i rănească decât orgoliul.

** *

Mac simţi forţa cu care bătea vântul când el şi noul lui constructor terminară de mâncat. îşi aminti că se anunţau vânturi puternice în Santa Ana. Când au ajuns pe platformă, vântul se înteţi, rupând trei crengi de

copac.

Mac conducea, avându-l în dreapta pe constructorul pe care-l angajase, şi văzu prelata de la remorcă aproape luată de vânt.

împreună au aşezat-o la loc, apoi au fixat-o bine. îl luă pe bietul Boz şi îl duse înăuntru în remorcă.

Privi peste proprietatea Amandei, la terenul care acum era al lui. Ea era acolo, în locul unde o văzuse în prima zi, pe acoperiş. Cu picioarele strânse la piept, îşi adăpostise faţa în spatele genunchilor. Scara de metal zăcea întinsă la pământ. Mac simţi un nod în gât şi un sentiment protector ca şi cum ar fi trebuit să fie acolo şi să aibă grijă de ea.

- Hei, J.D., trebuie s-o salvăm pe vecina mea.

Constructorul privi spre Amanda care stătea ghemuită pe
acoperiş şi părea absentă. înaintau cu greu împotriva vântului, J.D. la câţiva paşi în urma lui Mac. El ridică scara şi Mac începu să urce pe ea, întrebându-se de când stătea Amanda acolo. Mac strigă:

- Hei, doamnă, nu stai niciodată pe pământ?

Amanda se ridică, îşi dădu părul răvăşit de vânt pe spate şi
îl privi pe Mac.

Pe moment, el zări recunoştinţa în ochii ei. Sau cel puţin, aşa i s-a părut.

Ea se mişcă cu grijă spre el.

-Să nu cazi, că fac o carieră din asta, îi spuse ea atunci când era destul de aproape pentru a se face auzită. Mac zâmbi. El coborî primul, încercând să se concentreze la felul în care păşea pe scară. Când atinse pământul, observă tricoul Amandei, cum îl lipise vântul de formele ei. Avea un fel propriu de a-şi pune în

valoare calităţile, indiferent ce haine purta. Niciodată nu mai întâlnise pe cineva ca ea.

- Mulţumesc, spuse ea când atinse cu picioarele solul. Mac scoase un oftat de uşurare.
- Pentru nimic. Vecinii trebuie să se ajute între ei.
- Cred că ai dreptate. Şi Amanda se îndreptă către rulota ei, mergând greu din cauza vântului puternic.

Situaţia dificilă prin care trecuse ea îl amuza pe Mac. Dar nu era momentul pentru o discuţie amuzantă. Nu voia să gafeze din nou. O prinse de umeri şi o întoarse spre J.D.

- Amanda, el este J.D., constructorul meu.

Amanda îşi înlătură şuviţele de păr care-i cădeau pe faţă şi-l salută pe J.D.

- Sunt sigură că pentru Mac este binevenit orice ajutor, spuse ea, îndreptându-se spre Mac în aşa fel încât nici un cuvânt nu putea fi acoperit de zgomotul vântului.
- De acest ajutor am putea beneficia amândoi, completă Mac apropiindu-se de ea şi atingând-o cu un deget pe bărbie. Hai să plecăm din furtuna asta şi să-i mulţumim lui J.D. pentru ajutor.

Amanda ridică din umeri, folosindu-se de mişcare pentru a se elibera de atingerea lui Mac, şi plecă. Merse pe lângă rulotă şi privi încântată la ceea ce era deja făcut pe terenul ei.

Mac ţinu uşa, şi după ce au intrat cu toţii, Amanda curăţă măsuţa de hârtiile şi cărţile care erau pe ea şi le puse grămadă într-un sertar. J.D. îşi scutură tricoul, apoi îşi trecu mâinile prin părul grizonat. Se aşeză pe scaun cu mişcări agile, în ciuda vârstei lui.

- Domnilor, vă mulţumesc amândurora pentru că m-aţi salvat, spuse Amanda uitându-se în mod special la

J.D. Ştiam că trebuie să vii mai devreme sau mai târziu, Mac.

“Grozav! S-a bazat pe mine”, se gândi el cu o expresie satisfăcută pe chip, bucurându-se de ceea ce realizase.

-Aş putea să te întreb cât timp ai stat acolo? Ca răspuns, Mac primi o privire de gheaţă. O.K., uită că te-am întrebat, spuse el.

- Vreţi să beţi ceva? întrebă ea, schimbând subiectul. J.D.?

- Sigur, domnişoară. Orice. Accept orice mi se oferă.

Mac ştia că timpul liber atât de preţios Amandei fusese compromis. într-un fel, se aştepta ca ea să i-o plătească.

Strategic, ocupă locul din faţa lui J.D. Dacă Amanda se hotăra să ia loc, trebuia să aleagă lângă cine să stea.

Ea îl privi pe Mac nerăbdătoare.

- Cafea sau ceai?

Acesta simţi ezitarea ei.

-Sigur, eu vreau cafea, cred că şi J.D. o bea la fel - neagră. Se întoarse spre J.D. Pariez că eşti un client fidel al magazinului acela micuţ, Doughnot, unde am auzit despre tine.

J.D. încuviinţă.

- în ultimul timp am fost mai rar. Dar soţia mea are nevoie de spaţiu, aşa că eu îi mai vizitez pe băieţii de acolo în unele dimineţi. Cei mai mulţi oameni au nevoie de spaţiu, presupun. Nu asta e cauza pentru care voi, tinerii, sunteţi în acest loc?

Amanda puse cafeaua în filtru.

- Ce vrei să spui, J.D.?

- Cinci acri de pământ, vreau să spun. Chiar pare

mult pentru o singură persoană. Sprâncenele lui se mişcau în timp ce vorbea.

Probabil gândea că o femeie nu se poate descurca fără un bărbat, dar Mac ştia că Amanda avea cu totul altă părere.

-Eu cred că o să mă descurc, spuse Amanda şi apăsă butonul de pornire a filtrului de cafea.

- Sigur te vei descurca, remarcă J.D. Mulţi dintre tinerii de astăzi doresc să aibă o grădină, iar ca să păstrezi locul fără buruieni îţi ia ceva timp. Plus că probabil lucrezi, nu?

Amanda privi spre Mac. El era bucuros că J.D. îndreptase întrebările spre ea.

Amanda încuviinţă.

- Da, vreau să am o grădină. O să lucrez, iar grădina va fi ca un hobby pentru mine.

- Ei bine, planul tău de viitor sună frumos, spuse J.D. Cine au fost muncitorii care ţi-au făcut acoperişul?

- Firma Top Tony Estrade, care se ocupă de acoperişuri, prelate etc. Ea privi spre capătul dormitorului. Bine că mi-am amintit, trebuie să-mi verific mesajele. Scuzaţi-mă, vă rog.

Mac o privea cum pleca, apoi se întoarse spre J. D.

- Face anumite lucruri singură. Astăzi a zugrăvit streşinile. cu o pensulă. Este extraordinară!

- Micuţă fată! Ei bine, este un timp propice pentru tine ca să construieşti. Dar nu totul dintr-o dată. O să obţii termene favorabile, spuse J.D.

- Cred că da, răspunse Mac, dar Amanda se hotărăşte foarte greu să accepte împărţirea fântânii, apoi îi trecu prin minte un gând pe care ar fi trebuit să-l aibă mai devreme. Ea nu-i spusese direct, dar el ştia că trece printr-o perioadă foarte grea după divorţul ei, şi

încă nu-şi revenise emoţional. Acum se străduia să-şi creeze un loc numai al ei unde să se simtă în siguranţă, iar Mac intrase prea mult în viaţa ei. Aşa cum se gândea la Amanda şi la casa ei, care îl ajutase să înţeleagă câte ceva despre ea, Mac aproape că uitase ce-i spunea J.D., dar la auzul cuvântului "apă", îşi îndreptă din nou atenţia spre el.

-O să beneficiezi de apa din oraş în curând, cred. Vezi staţia de apă care a fost construită pe coasta dealului acela?

Mac se întoarse, cu noile informaţii în minte.

- Punct câştigat! Ar putea fi un alt motiv pentru a o convinge pe Amanda să consimtă la împărţirea fântânii. Contractul ar putea fi temporar.

J.D. încuviinţă, apoi privi în dreapta lui. Amanda se întoarse în bucătăria ei micuţă.

- Cafeaua este gata.

Aşează ceştile, zahărul şi frişca, apoi linguriţele, pe masă.

- Serviţi-vă! le spuse şi îşi luă o ceaşcă.

Se dădu puţin mai în spate pentru a le face loc celor doi bărbaţi. Evident, ea plănuia să păstreze distanţa, gândi Mac. Ştia că avea un drum lung de parcurs înainte de a o convinge pe Amanda să nu-l mai considere un intrus. Se gândi să-i ceară să stea lângă el, dar ea părea pe deplin mulţumită aşa cum stătea - rezemată de colţul mesei.

-Cine altcineva mai lucrează la construcţia casei? întrebă Mac. J.D. îi cunoaşte pe toţi din oraş. Nu-i aşa, J.D.?

Amanda se întoarse spre celălalt musafir, iar Mac observă o vizibilă schimbare, atunci când începu să vorbească despre casa ei:

-Am găsit un zidar care pare rezonabil. Se numeşte Tom Wendall.

-Este nou pe aici, dar n-am auzit nimic rău despre el. Dar Mac spunea că ai făcut acoperişul din tablă. Cred că Estrada ar fi vrut să-l facă cu mâna lui, pentru a garanta lucrarea, spuse J.D.

Amanda îşi turnă cafea şi cu un licăr de mândrie în privire, replică:

- Eu terminasem când echipa a venit acasă. L-am asigurat că ştiu ce înseamnă această muncă, iar inspectorul a semnat
după ce a făcut verificarea.

J.D. încuviinţă.

- Cred că oamenii sunt mai flexibili în ziua de astăzi. Vrei să mă mai întrebi şi despre altceva?

-Da, domnule. Amanda aruncă o privire grămezii de acte de pe etajeră şi luă un act care era deasupra. Unchiul meu discută cu un consultant, dar persoana nu m-a sunat deloc. Ea luă hârtia şi i-o arătă lui J.D. Acest bărbat.

J.D. privi scurt în jos, apoi privirea lui trecu de la Mac la Amanda.

- Cine este? întrebă Amanda prudentă, observând figura zâmbitoare a lui J.D.

- Un om adevărat, spuse J.D. Printre cei mai buni.

Cu o curiozitate imensă în priviri, ea se apropie, cu mâinile sprijinite pe marginea mesei.

- Crezi?

- Unchiul tău te-a sfătuit bine.

- Bine. O să-i arăt lui Mac cum trebuie rezolvat, îi spuse ea senin.

Micuţa doamnă vrea să mă pună la colţ, se gândi Mac. Zâmbi şi spuse:

- Iţi urmez sfaturile, vecină. Oricând. Oriunde. Făcu o pauză. De îndată ce o să am apă, bineînţeles.

- O să te anunţ în legătură cu asta cât de curând, îi răspunse ea. Mă întâlnesc cu un asociat mâine.

- Bine. Eu sunt pregătit şi disponibil azi, spuse J.D.

Amanda îl privi, apoi se întoarse către Mac.

- Cum vine asta?

Mac rămase în aceeaşi poziţie, la aceeaşi distanţă, nevrând să fie cel care-i va da vestea.

- Eu sunt persoana pe care v-a recomandat-o unchiul dumneavoastră.

- Dar tu lucrezi pentru Mac! Amanda luă foaia din mâna lui
J.D. şi se uită pe ea. Jerry Danvers?

J.D. încuviinţă şi zâmbi mândru, iar Amanda îi răspunse cu un zâmbet forţat care dispăru imediat de pe faţa ei când se întoarse spre Mac. Ochii ei se îngustară când îl aţinti cu privirea.

- L-ai angajat pe J.D.?

- Da. El simţi ceva răutăcios în privirea ei şi se gândea la ce
l aştepta.

- Te-ai uitat în actele mele?

- Când aş fi putut să mă uit pe actele tale? răspunse el, deranjat de subînţelesul întrebării ei. Nici măcar nu mi-ai arătat planurile casei, dacă-ţi aminteşti. Sunt nevinovat.

J.D. chicoti.

- Da. Va fi convenabil pentru mine.

Amanda se aşeză, gândindu-se la încurcătura creată de faptul că Mac vedea că ea era încă surprinsă după aflarea veştii. J.D. şi Jerry Danvers erau una şi aceeaşi persoană.

Lui Mac îi plăcu apropierea ei şi faptul că ea nu părea să-şi dea seama că umărul ei îi atingea braţul. Era în stare să-l atingă numai când era cu gândul în altă parte. J.D. vorbea ca şi cum era deja angajat.

-Ştiţi că apa din oraş va fi adusă aici în curând? Asta ar putea afecta contractul de împărţire a fântânii. Vorbiţi cu avocatul dumneavoastră în această problemă.

Amanda îl privea în tăcere pe Mac.

- Hei, faci mereu parte din două echipe? întrebă ea insinuant.

- Poftim?

Doamna fusese rănită şi nu mai putea să se încreadă uşor. Lui îi plăcea scutul ei de auto-apărare, dar spera să nu devină ceva exagerat.

- Nu l-am furat pe J.D. de la tine. Este o coincidenţă. Totuşi, părea să fie mai mult decât atât, gândi el, ca şi cum soarta le juca o festă. Amanda îl mai privi o clipă, muşcându-şi nervoasă buza. Un singur lucru ţi-am răpit, dacă stai să te gândeşti.

Amanda se gândi, apoi îl privi din nou pe J.D.

- Aveţi câteva ore să evaluaţi planurile mele?

- Sigur. Orice aranjament e convenabil pentru mine.

Amanda se ridică şi luă cana cu cafea, aparent gândindu-se
la ceea ce-i spusese el.

- Mai doreşti cafea, J.D.?

El încuviinţă şi întinse ceaşca.

- Eu nu mai vreau, mulţumesc, spuse Mac. Se simţea destul de stimulat şi fără cafea.

- Nu-ţi place cafeaua mea?

- Cafeaua este grozavă, minţi el.

Ea se întoarse ca şi cum micile detalii, plăcute sau

neplăcute, legate de el n-ar fi interesat-o absolut deloc. Se aşează lângă colţul mesei.

- J.D., dacă vom începe lucrarea, n-aş vrea să vorbiţi cu Mac despre secretele mele.

Mac îl privea pe J.D. care părea puţin blocat.

- Este în regulă, J.D. Dacă locuinţele noastre ar semăna, noaptea eu aş putea să greşesc şi să intru în alt dormitor.

Ochii lui J.D. se luminară veseli, dar Amanda îi aruncă o privire de gheaţă.

- Nu eşti deloc amuzant, Dalton.

Lui Mac nu-i plăcu dezaprobarea din ochii ei. Poate că forţase nota destul de mult şi se bucura în sfârşit de atenţia ei.

- Serios, Amanda, începu Mac. Este mai mult decât rezonabil. Sunt convins că putem face ca acest aranjament să iasă perfect. Eu o să plătesc avocatul. Doar să-mi dai nota de plată când o primeşti. Iar ca o parte a afacerii, dă-mi voie să vă invit la masă - pe tine, J.D. şi pe soţia ta. Rămâne deci pe mâine seară?

* * *

A doua zi, dimineaţa devreme, vântul se mai potolise iar cerul era senin şi aerul curat. Amanda îşi legă ciocanul de curea, apoi se pregăti de lucru. Ea măsură şi tăie, după schiţele pe care le făcuse singură pentru debaraua ei, bucăţi de scândură. Mâine, electricienii vor fi ocupaţi, dar ea voia să-şi facă singură câte ceva înainte să se întâlnească cu avocatul după-amiază.

în timp ce lucra, îşi spunea în gând că viaţa ei fusese atât de intensă, şi ar fi trebuit să ştie cum să negocieze cu Mac Dalton. Discutase cu doctori, oameni de afaceri şi atleţi profesionişti, mulţi oameni cu greutate. Dar, mai târziu, în propria ei căsătorie, învăţase cum pot fi

manipulaţi oamenii prin farmec, şi asta datorită lecţiilor primite de la fostul ei soţ.

Acum când încerca să-l înţeleagă şi să-l analizeze pe Mac Dalton, tot raţionamentul ei era tulburat. Nu putea totuşi să-l compare cu Darrell. Recunoştea faptul că se simţea atrasă de el, dar îşi dădea seama că nu-l cunoştea destul. încercă să şi-l scoată din minte, spunându-şi că o simplă cină în oraş cu J.D. şi cu soţia acestuia nu putea să-i compromită independenţa.

Cam într-o oră, durerea de cap i se transformă într-o adevărată migrenă. Din fericire, Mac nu se afla în hamacul lui. Se gândi că toată tensiunea acumulată din cauza acestui contract de împărţire a fântânii, se revărsa acum.

Ea continuă munca şi termină dulapul-debara unde voia să- şi ţină hainele. Apoi intră în rulotă şi după ce gustă ceva la micul dejun, luă o aspirină. îşi schimbă hainele şi speră ca avocata ei să poată rezolva toate dilemele legate de această negociere. Voia să-l implice pe Mac cât mai puţin posibil. Ştia că prezenţa lui o influenţa într-un fel pe care ea nu-l mai simţise niciodată înainte. Adevărata dilemă era dacă să accepte înţelegerea sau s-o refuze, indiferent de ce consecinţe ar avea
fiecare alegere.

Ea conducea încet spre oraş, impunându-şi să se bucure de peisaj şi să-şi limpezească gândurile. Imediat cum ajunse, Karen Taylor, noua ei avocată, o conduse pe Amanda în birou.

Decorat simplu, cu carpeta şi mobila gri, cu modele florale de culoare mov, biroul avea un aer primitor.

După ce Amanda îi povesti pe scurt despre sosirea noului ei vecin, care susţine un contract de împărţire a

fântânii, Karen începu să se uite în documente.

Karen era o femeie în jur de patruzeci de ani, cu ochii căprui, păr şaten deschis şi înălţime medie. Inchise dosarul după ce se uită prin hârtii.

- Ce crezi despre Mac Dalton, personal? întrebă ea.

Amandei îi plăcea de Karen. Zâmbetul ei exprima bunătate,
iar nasul îi dădea un aer natural.

Karen îi explică:

- Trebuie să-ţi spun motivul pentru care te întreb. Prietena mea, Barbara Langston, de la departamentul imobiliar, mi-a povestit despre el. Vrea să încerce să-l cunoască mai bine de îndată ce va fi singur.

Amanda dădu din cap.

- Da, am cunoscut-o pe Barbara, şi poţi să-i spui că el este singur.

Karen adăugă:

-De asemenea, ce crezi, el poate să te susţină în ceea ce vrei să faci?

-Este în regulă, admise ea. A cumpărat ce i s-a vândut. O afacere curată? Amanda reflectă o clipă în nehotărârea ei în ceea ce-l privea pe Mac. “Curată” era un termen relativ. El n-a luat parte la înşelătorie, de asta sunt sigură.

-El trebuie să intenteze proces pentru a obţine un recurs, dar acţiunea ta îţi va lua ceva timp, iar plata despăgubirilor va fi în final destul de mică.

Amanda spuse:

- Arată-mi ce opţiuni am. De aceea mă aflu aici.

Ea nu intenţionase să-l accepte pe Mac Dalton în viaţa ei, împreună cu alte schimbări, dar el apăruse, cu un impact asupra ei pe care nu-l mai simţise niciodată

înainte.

în următoarea jumătate de oră, Karen îi explică Amandei toate posibilităţile de rezolvare a acestei probleme şi lăsă decizia la aprecierea ei. Amanda nu putea să ia o decizie rapid. Avea nevoie să studieze alternativele pe care i le sugerase muncitorul care se va ocupa de separarea puţului.

Karen luă numerele lor de telefon.

După ce plecă, Amanda colindă prin magazine uitându-se la cele cu antichităţi, încercând să scape de durerea de cap. Gândindu-se la ce-i spusese Karen despre ramificaţiile legale şi repercusiunile acestora, îi venea greu să se concentreze la probleme particulare.

Când văzu un obiect din conuri de pin care reprezenta o colibă, încercă să şi-l imagineze în bucătăria ei, dar imaginea lui Mac se suprapunea mereu.

El voia să-şi construiască o casă numai a lui, iar ea putea să înţeleagă asta, dar nu putea accepta că-i erau din nou încălcate drepturile. în final, se gândi că ar trebui să scoată notele ei de plată fără ca Mac s-o influenţeze în luarea deciziei asupra împărţirii fântânii.

Chiar dacă părea iraţional, ea admise că avea nevoie de o concentrare maximă. îşi aminti de mustrările tatălui ei: “Nu ştiu de ce vrei să faci totul singură, tânără doamnă”. Mama ei fusese încântată să audă că-l angajase pe J.D. decât să construiască totul singură. Părea mult mai simplu pentru o femeie.

începu să-şi facă un plan de acţiune. Contractul urma să fie temporar, cu posibilitatea să-l prelungească, şi cu condiţia ca ea să stabilească regulile.

în plus, existenţa unei fântâni era mai mult decât necesară, iar ideea de a începe lupta cu Darrell n-o

atrăgea deloc.

Intră într-un alt magazin, specializat în mobilă rustică. Privea piesele de mobilă asamblate şi se gândea că nu avea nimic de pierdut dacă Mac i-ar accepta condiţiile şi termenele. îi va explica punctul ei de vedere, diseară după cină. Din fericire, J.D. va fi de acord cu ea.

Când se întoarse la rulota ei, găsi un vas mare cu mâncare pentru câini în faţa uşii şi un bilet sub farfuria specială. Un bilet de la Mac. îi scria că nu mai puteau să ia masa în oraş, că-l anunţase pe J.D. şi, dacă el întârzia, o ruga pe ea să-l hrănească pe Boz. Asta era tot. Fără nici o explicaţie.

Oare se aştepta ca ea să fie baby-sitter pentru câinele lui? Era convins că ea va sta toată seara acasă doar pentru că el anulase programul făcut? Bineînţeles că era, realiză ea.

îl privi pe Boz, legat cu o lesă lungă de un stâlp. Stătea liniştit, odihnindu-se la umbră, lângă un copac. în bilet Mac îi lăsase instrucţiuni să nu lase din mâncarea câinelui ceva pe afară, căci ar putea atrage alte animale, ca de exemplu sconcşii. Ei bine, cel puţin învăţase câte ceva din viaţa de la ţară.

Era nervoasă. Se ridică. în locul cinei în oraş se alesese cu Boz, iar Mac părea să nu aibă nici o grijă. Nu era semn bun. Amanda îşi scutură capul. Fusese abandonată de prea multe ori de Darrell.

Exasperată, intră repede în casă şi o sună pe Karen.

-Karen, fă toate demersurile cu contractul. Mac va trebui să-mi accepte condiţiile, sau să renunţe la ideea împărţirii fântânii.

înainte să-şi pregătească cina, Amanda îi duse mâncarea lui Boz în vasul pregătit de Mac.

- Am fost amândoi abandonaţi, căţel?

Când îi puse mâncarea jos, câinele începu să mănânce cu poftă. Ea îl mângâie pe cap, iar el acceptă atingerea. Aştepta să termine de mâncat pentru a-l dezlega. Observă o picătură de sânge pe o labă.

- Boz, ce ţi-ai făcut? Spuse ea, punându-şi degetele pe blana lui catifelată. El dădu din coadă şi se gudură pe lângă ea. Cred că trebuie să vii cu mine, Boz, murmură ea. A început să se întunece şi nu pot să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Ii dezlegă lesa. Vii după mine, cuminte şi înţelegător? întrebă ea, încercând să-i calmeze exuberanţa.

Cu farfuria lui într-o mână, ea îl apucă de blană cu cealaltă. O dată ajunşi în casă, el mirosi toate colţurile, încântat de noile lucruri pe care le întâlnea.

-Trebuie să adopt o strategie, mormăi Amanda. Luă o bucată de carne din frigider şi cu ea în mână, îl ademeni pe Boz pe o salteluţă de pe patul ei. Se aşeză şi îl prinse de după gât, îi dădu carnea, apoi îi luă piciorul. Era zgâriat. Crezi că e nevoie de o operaţie? El îşi ridică botul spre ea, încercând s-o lingă pe bărbie, dar nu ajunse până acolo. Destul, căţelule. Suntem doar vecini. Ii ordonă lui Boz să stea acolo şi se simţi uşurată când acesta o ascultă. Eşti mai manierat decât stăpânul tău, spuse ea şi plecă în bucătărie să sune la spitalul veterinar.

După aceea, începu să cureţe rana lui Boz şi să i-o ungă, după instrucţiunile doctorului veterinar.

In final, se aşeză să mănânce, dar jumătate din cina ei reveni pacientului necuvântător. La ora zece, auzi zgomotul făcut de o maşină şi se uită pe geam. Era Mac.

- Cred că o să mergi acasă acum, Boz, spuse ea mângâin- du-l. Iţi mulţumesc pentru compania ta

plăcută.

Spălă vasul unde fusese mâncarea lui şi-l aşeză pe etajeră în timp ce Mac bătea la uşă. Când deschise, Mac păşi înăuntru.

- Nu mă aşteptam să ai un musafir, Amanda. Işi privi câinele care stătea lungit în bucătărie.

- Boz avea nevoie de cineva care să stea lângă el, îi explică ea simţindu-se mică şi neînsemnată în rulota sa, în faţa prezenţei impunătoare a lui Mac. Aceasta era imaginea de oraş a lui MacKenzie Dalton din Beverly Hills. Purta pantaloni cu dungă, cămaşă de mătase şi sacou. Arăta pus la patru ace. Ea îşi înghiţi un compliment.

îşi aminti că fusese la fel de atrasă de el şi când îl văzuse în blugi. Mental, protestă împotriva accelerării pulsului ei.

Mac se aşeză pe marginea unui scaun, în partea opusă lui Boz, ca şi cum ar fi fost grăbit.

- Sper că te-a ascultat.

- M-am speriat pentru că avea o rană care sângera. Trebuie să-l duci la un control veterinar şi să-l verifici mereu, să nu se înţepe cu cioturi sau cu mărăcini. E plin docul de lucruri din astea.

Mac se ridică şi merse la Boz. Se uită la rană o clipă.

- L-ai dus la veterinar?

- Nu, am sunat şi i-am cerut sfatul, apoi am curăţat rana. Ea plecă de lângă Mac şi duse farfuria câinelui pe masă, apoi se retrase. Semnul ar fi trebuit să fie foarte clar: Eşti liber să pleci.

în spaţiul mic al bucătăriei, putea chiar să simtă senzaţiile pe care i le transmitea Mac. Ea bănui că întâlnirea din oraş nu fusese pe placul lui.

- Boz va fi bine, adăugă ea.

-Scuze, n-am observat mai devreme. El căută să-l mângâie pe Boz, scuza fiind adresată în aceeaşi măsură lui Boz cât şi Amandei. Se ridică. îmi cer scuze că am contramandat invitaţia la cină.

- Nu-i nimic, spuse ea, gândindu-se că era mai bine aşa.

- Cineva pe care nu-l aşteptam a venit în oraş pentru afaceri.

Ea se întoarse spre etajera din colţ.

- Ascultă, nu era nici o prioritate pentru nici unul dintre noi.

Mac se apropie de ea, apoi ridică o mână ca să-i cuprindă bărbia.

Emoţia pe care o simţi Amanda se datora în egală măsură atingerii calde cât şi privirii lui încurcate. El spuse încet:

- Imi pare rău dacă te-am făcut să crezi asta. Tu eşti o prioritate, Amanda, în mai multe feluri decât mă aşteptam. Adevărul este că ai fost în gândul meu toată seara.

Ochii lui o atingeau, iar mâna lui îi dădu la o parte părul de pe umeri, pe spate. Degetele lui o mângâiau pe gât, apoi se opriră pe umerii ei. Ea îşi puse mâna pe pieptul lui ca şi cum s-ar fi sprijinit să respire adânc, dar bătăile inimii lui sub degetele ei parcă îi vorbeau de destinul care a făcut ca vieţile lor să se întâlnească.

- Mac, eu nu. Se întrebă dacă va mai fi capabilă să respire din nou după arşiţa pe care o simţea în tot corpul şi care se oprea în stomac.

- Nu ştiu dacă e un suspin de frustrare. La naiba! Nu te-am întrebat niciodată. Există cineva în viaţa ta?

Cu grijă, ea îşi retrase palma de pe pieptul lui.

- Nu, nu este asta. Dar o relaţie între vecini nu are

cum să meargă.

- Putem s-o luăm încet, încet.

-Nu ştiu. Am venit aici ca să fiu singură, să fac anumite lucruri, doar eu. Păşi într-o parte pentru a-şi linişti nervii şi pentru a schimba subiectul. Arăţi obosit, îi spuse ea.

Mac îşi vârî mâinile în buzunare şi ocupă locul de lângă etajeră, pe scăunelul din colţ, fără să dea semne că ar vrea să plece.

- Ai un spirit de observaţie foarte bun. Nici nu poţi să-ţi dai seama ce bine mă simt aici, lângă tine, după eşecul din seara asta. Te privesc cât de bine te descurci singură, Amanda. Te admir pentru asta.

Se descurca bine singură, şi nu avea nevoie de Mac să complice lucrurile. O emoţionă din nou când Mac o privi amănunţit, ca şi cum o analiza.

- Presupun că vorbeşti despre viaţa mea.

-Da, te descurci atât de bine, spuse el. Cum ai făcut şi cu Boz. Cum se întâmplă în fiecare zi, cu noua ta casă.

Tonul lui era cald şi aproape o făcu să roşească, simţindu-se stingherită de complimentul lui. El nu era genul de bărbat care spunea vrute şi nevrute, dar avea darul de a-şi alege cuvintele când voia să flateze.

- Sunt fizioterapeut, iar Boz simte că am puterea de a-l vindeca, asta-i tot. Dar de fapt, nu ştiu aproape nimic despre animale, se confesă ea. Construirea unei case este un lucru mai complicat, şi recunosc că am avut un profesor bun.

- Fizioterapeut? Nu ştiam. El păru surprins.

Amanda se gândi că observase un fel de speculaţie în ochii lui, ca la mulţi dintre pacienţii ei de sex bărbătesc. Sau poate se întreba de ce părăsise munca

pentru a-şi dedica tot timpul construcţiei casei.

- Plănuiesc să mă întorc la munca mea, cum termin casa, îi explică ea.

Apoi, se făcu linişte, iar el o privi surprins de lucrurile noi pe care le aflase despre ea. Mac încuviinţă gânditor:

- M-am întâlnit cu J.D. astăzi şi mi-a dat nişte detalii despre construcţii. Tu ai aceste noţiuni, eu nu. El are de gând să se ocupe de întreaga mea lucrare.

- Va fi casa ta, e normal să doreşti să fie făcut totul bine.

- Ceea ce vreau şi ceea ce pot să-mi permit sunt două lucruri diferite. Intenţionez să deschid un restaurant în aceste locuri, când o să stau bine cu partea financiară.

Amanda oftă. Probabil nu era momentul potrivit să-i dea noile veşti în legătură cu contractul.

- Uite, de când eşti aici, Mac, am tot vrut să-ţi spun. Avocata mea reface contractul de împărţire a fântânii.

Mac încuviinţă.

- Bine, mulţumesc, Amanda.

- Nu-mi mulţumi încă. S-ar putea să nu-ţi placă, dar va fi aşa sau deloc, spuse ea mult mai hotărât decât intenţionase.

- Sunt la mila ta. O să iau ce-mi vei da.

Amanda se simţi dintr-o dată tulburată şi într-un fel vinovată, fără nici un motiv.

- Trebuie să fie aşa.

- Marja de siguranţă pe care şi-o ia femeia.

- Apoi, putem amândoi să ne continuăm proiectele, spuse ea. Oare de ce-i dădea atâtea explicaţii?

- Vrei să-mi explici acum detaliile, sau mai târziu? o întrebă el indiferent.

Văzându-i privirea plină de încredere, Amanda abia îşi putu aminti ce vorbise cu Karen.

- N-am văzut încă forma finală, legalizată. Eu doar i-am explicat poziţia mea. Ea o să ia legătura cu dealerii. O să primeşti o copie cât de curând posibil pentru a o semna.

- Bine. Imi pare rău pentru încurcătura din seara asta. Acum o să-l iau pe Boz. Mulţumesc pentru tot.

Se îndreptă spre uşă şi îşi chemă câinele. Boz îşi înălţă capul, dar rămase pe loc, respirând greu.

- Boz, hai să mergem! spuse Mac pe un ton hotărât.

Câinele o privi pe Amanda şi scânci.

- Ce înseamnă asta? întrebă Mac, uitându-se la Amanda. Oare îl doare rana?

Amanda se uită la Boz. El se mişcă puţin, cu ochii tot impul aţintiţi spre ea. Nu era prea obişnuită cu animalele, dar simţea că Boz avea nevoie de confort; în acelaşi timp observă confuzia lui Mac. Se duse la câine, se aplecă şi-i luă lăbuţa.

El se ghemui la pieptul ei, dar nu-şi retrase lăbuţa în semn de durere. Amanda îl mângâie pe bot şi se ridică, amuzată de semnele de afecţiune pe care i le dădea câinele.

- Este bine.

- O.K., Boz, ai auzit. Plecăm acum, spuse Mac bătând din palme.

Câinele se uită la Amanda cu o privire rugătoare.

- Cred că nu vrea să plece, spuse Amanda.

Mac nu înţelese şi-l luă de ceafă, dar câinele refuză să se ridice. Dacă ar fi insistat mai mult, Boz s-ar fi

întins pe jos, dar Mac renunţă.

- Nu pot să cred! murmură. Trădătorule!

Amuzată, Amanda îl ascultă pe Mac vorbind în acest fel despre propriul câine.

-Unde-ţi este loialitatea de câine? Ai nevoie de un curs unde să ţi se predea arta supunerii, vorbi Mac. Apoi, se întoarse spre Amanda. Ai idee ce se întâmplă aici?

- Cred că da, chicoti ea. Vrea să mai rămână cu mine, să se bucure de atenţia pe care i-o acord.

- Ah, pacientul s-a îndrăgostit de infirmiera lui. Pot să-l condamn?

Amanda se emoţionă în urma complimentului.

-E binevenit să stea aici la noapte. Cred că se simte în siguranţă cu mine de când l-am tratat. O să-l iei dimineaţa.

Ea voia ca Mac să plece. Spaţiul strâmt din rulotă devenise neîncăpător prin prezenţa lui.

Mac se uită din nou la Boz.

- O.K., prietene, te las aici la noapte, dar fără şmecherii. Se întoarse apoi spre Amanda: Sună-mă dacă-ţi face probleme. Ti-am lăsat numărul de telefon.

-Da, nu va fi nici o problemă, insistă ea. “Pleacă, Mac, pleacă odată!”, îşi spuse în gând.

Mac încuviinţă, lăsându-l pe Boz să rămână cu ea. Deschise uşa să plece, dar se întoarse şi-i strigă peste umăr:

- Aveţi grijă unul de celălalt. Vin să văd ce faceţi mâine dimineaţă. Apoi ieşi.

Capitolul 6

Mac mergea încet prin întunericul nopţii luminate doar de lună, spre partea de proprietate care-i aparţinea. Simţea lipsa lui Boz. Ceea ce-l deranja cu adevărat pe Mac era faptul că nu-şi dorise o femeie în viaţa lui, în casa lui, până când o întâlnise pe Amanda.

Dar ea îl trezise la viaţă, şi durase doar câteva momente pentru a-l face să uite de cina cu Clarissa care fusese un eşec total. Reîntâlnirea cu ea îi adusese în memorie clipe pe care ar fi vrut să le uite.

El auzise o convorbire telefonică pe care n-ar fi trebuit s-o audă niciodată. Atunci, el şi-a făcut bagajele şi a plecat. L-a luat pe Boz şi şi-au petrecut anul trecut călătorind. Se opreau numai în locuri unde Mac credea că va găsi mâncare bună. Călătoriseră din Santa Fe până la Narchez. Evident, Boz se gândea că vor găsi în sfârşit o casă a lor.. dulce casă!

Mac intră în rulotă, îşi scoase sacoul şi dădu drumul la radio.

** *

Nerăbdător, căţelul o trezi pe Amanda

-Fir-ar să fie, murmură ea. Ai şi venit? Dar realiză imediat că nu Mac era la uşă.

Boz îi ignoră nerăbdarea şi continuă să latre la uşă. Ea se ridică puţin din pat şi deschise fereastra. O limuzină albă era parcată la aproximativ douăzeci de metri în faţa uşii. Blonda care cobora din ea era îmbrăcată într-un costum alb şi pantofi cu tocuri înalte. Ea păşi atentă pe terenul pietros, îndreptându-se spre uşa Amandei. Oare se rătăcise?

Amanda se dădu jos din pat. Privi ceasul. Era ora şapte fix. Doamne cât de mult dormise!

Femeia ciocănea deja insistent la uşă. Amanda

desfăcu banda elastică cu care avea părul strâns şi acesta i se revărsă pe umeri.

- Boz, dă-te la o parte şi lasă-mă să văd cine a venit.

Când deschise uşa, femeia aruncă o privire fugară înăuntru, mai întâi spre Amanda, apoi spre câinele lui Mac. Când îşi întoarse privirea spre Amanda, ochii ei o studiară cu un aer arogant.

- Unde este el? Spune-i domnului “indispensabil” că a venit Clarissa, îi ordonă ea. N-am timp să mă joc de-a v-aţi ascunselea.

Boz se opri din lătrat când Amanda începu să vorbească.

- Scuzaţi-mă, pe cine căutaţi?

-Ştii foarte bine pe cine caut. I-am spus lui Harold că este vorba despre o femeie în spatele acestei şarade, pufni ea.

- Şi cine este Harold?

- Am condus până aici ca să găsim o rezolvare a afacerilor noastre, şi suntem hotărâţi să facem o ultimă ofertă. Unde este el?

Amanda se gândi că Harold trebuia să fie bărbatul cu părul alb, care se zărea prin geamul deschis al limuzinei. Femeia era foarte furioasă. Avea trăsături frumoase, dar expresia ei înţepată o făcu pe Amanda să se gândească la faptul că avea cocul prea sus în vârful capului.

Cu o amabilitate forţată, Amanda o informă:

-Cred că aţi făcut o greşeală. Boz lătră ca pentru a întări afirmaţia ei.

- Singura greşeală pe care am făcut-o a fost să devin partener de afaceri cu un bucătar şi intenţionez să repar asta cât mai curând posibil. Spune-i că a venit Clarissa,

zise accentuând pe fiecare cuvânt.

- Te rog să mă scuzi, Clarissa, dar această discuţie este încheiată. Nu mai este nimeni altcineva în casa asta. Amanda avu intenţia să închidă uşa, dar femeia întinse o mână şi o opri:

-Nu te juca cu mine. Ca şi cum nu mi-aş aminti de acest câine ridicol. Boz este aici, deci este şi MacKenzie.

Amanda deveni rigidă. Trebuia să fie partenera de afaceri a lui Mac. Abia acum înţelese aluziile femeii. Privi în jos spre Boz.

-Săracul de tine, nu te place deloc, nu-i aşa? Personal, eu nu cred că eşti ridicol, dacă contează totuşi părerea mea.

Femeia înaintă cu un pas, părând hotărâtă s-o dea la o parte pentru a intra înăuntru. Ea se aşeză în faţa uşii, în timp ce Boz mârâi. Rece, arătă cu mâna spre rulota lui Mac.

- Domnul Dalton locuieşte în cealaltă rulotă. Crezi că poţi să nimereşti drumul?

In minutul următor, aproape ţâşnind printre cele două femei, câinele fugi spre uşa lui Mac. Femeia îl privi, apoi se întoarse spre Amanda.

- Ce confortabil!

- Ai grijă la şerpi, Clarissa! îi strigă Amanda, satisfăcută când o văzu privind speriată în jurul picioarelor. Sigur, Boz va găsi cărarea spre casă, aşa că Amanda închise uşa şi se pregăti să se spele şi să se îmbrace. Auzi limuzina plecând. Enervată de vizita neaşteptată, Amanda se autocompătimi pentru o clipă, apoi îşi aduse aminte că Mac era principalul vizat. Se întrebă din ce motive venise femeia până aici. Apoi se gândi la trecutul lui Mac, dar nu şi-l putea imagina victimă. După ce se spălă pe dinţi auzi vocea Clarissei.

Nu rezistă tentaţiei de a deschide fereastra.

Blonda gesticulă mult, în timp ce bărbatul cu părul alb stătea în faţa ei cu un aer plictisit, iar şoferul limuzinei aştepta liniştit.

Mac, îmbrăcat în blugi şi un pulovăr, se legăna cu nonşalanţă în hamacul lui, cu mâinile încrucişate sub cap, şi privea liniştit spectacolul. Gesticulând cu amândouă braţele, Clarissa părea să se lupte cu aerul. Amanda îşi luă o bucată de pâine prăjită şi îşi puse jeleu de mere pe ea, sperând că cearta se va sfârşi când va ieşi ea afară.

Amanda începu munca la casa ei, încercând să ignore agitaţia, dar în aerul proaspăt al dimineţii vocea blondei se auzea stridentă ca fluieratul unei locomotive. Clarissa era când ameninţătoare, când linguşitoare, când poza în victimă nefericită.

Din unghiul de unde privea Amanda, părea ca şi cum Clarissa îl blestema pe Mac. Amanda auzi doar ultimele cuvinte destul de clar.

-Sper să-ţi placă traiul cu fasole şi hot-dog, prostule! Ai fi putut să-ţi iei banii şi să-ţi vezi mai departe de viaţa ta! strigă ea

Mac împinse hamacul ca să se legene din nou, şi o privi pe Clarissa până ce aceasta nu mai avu cuvinte.

După o jumătate de oră, Clarissa se întoarse la limuzină, care porni în viteză. Mac se aplecă să-l mângâie pe Boz, apoi intră, mormăind ceva ce semăna a insultă.

O dată cu terminarea scandalului, Amanda se opri din lucru. Aşeză ciocanul lângă ea şi îşi scoase mănuşile, recapitulând mental scena de dimineaţă.

Dar oare Clarissa nu se oferise să-i cumpere partea lui Mac din afacere? Sau aşa ceva. Poate că Mac avea

motivele lui pentru a rupe relaţia.

Deodată, simţi un nas umed care o atingea.

-Oh, partenere! Ea se trase puţin din calea exuberanţei căţelului, apoi îl mângâie pe cap, iar el îşi ciuli urechile.

Apoi Mac apăru pe verandă, iar ea îi simţi imediat căldura. Observă îngrijorarea din ochii lui.

- Scuze pentru deranj, Amanda!

- Nu mă deranjezi, minţi ea. Nu făceam mare lucru; oricum, electricienii sunt ocupaţi astăzi. N-au venit.

- Mă refer la Clarissa.

-Asta a fost mai mult o invazie militară, accentuă ea, încercând să îndulcească vorbele cu un zâmbet.

Mac încuviinţă, luând-o de mână.

- Nu pot să spun nimic rezonabil despre ea. Deşi era tot timpul aproape de mine, nu mi-am dat seama cum era cu adevărat. Eram ambiţios, presupun, dar niciodată destul de mult pentru pretenţiile ei. Pot să-mi imaginez ce ţi-a spus.

- Nu este cazul să-mi amintesc şi nici nu-mi face plăcere. Dar l-a insultat pe Boz, asta m-a iritat, adăugă ea încercând un zâmbet.

- Boz n-a plăcut-o niciodată. Ar fi trebuit să acord atenţie instinctului lui, zâmbi Mac şi o învălui cu o privire blândă. In schimb, pe tine te place.

- Incă nu mă cunoaşte, spuse Amanda cu ironie.

Mac începu să râdă. Ea îşi simţi inima cuprinsă de un sentiment de încântare.

- Sunt sigur că nu-ţi face plăcere să auzi despre asta, spuse el şi se aşeză pe verandă ca s-o poată privi în ochi.

- Nu este problema mea, nu? Ea îşi ridică privirea

spre cer care era de un albastru perfect, venindu-i brusc ideea că Mac voia s-o îndepărteze şi în acelaşi timp să se asigure că nu voia să afle nimic mai mult despre relaţia lui cu Clarissa.

- Amanda, fii prietena mea pentru câteva minute.

Cu o privire hotărâtă, Mac îşi aşează palma pe încheietura mâinii ei, rugând-o să-l asculte. Atingerea degetelor lui pe piele îi dădea fiori. Ea îşi luă mâna, pretinzând că îşi înlătură o şuviţă de păr de pe frunte. Incă îl simţea pe Mac concentrat mai mult asupra ei decât asupra conflictului cu Clarissa.

- Imi pare rău că te-am deranjat. Nu ştiu cum m-a găsit. Am crezut că am convins-o noaptea trecută, dar ea este extrem de insistentă. Crede că-i stau în drum.

Amanda se întoarse spre Mac.

- Poţi să nu-i mai stai în drum? întrebă ea. N-ar fi mai simplu pentru voi amândoi?

- Ar fi una dintre cele mai bune soluţii. M-am gândit la asta. Dar ea vrea de la mine mai mult decât pot eu să-i ofer. Am nevoie de rezervele mele pentru a-mi construi casa în aceste locuri.

Cuvintele aveau rezonanţă familiară. Poate că până la urmă îl înţelegea.

- Ei bine, eu sunt sigură că te vei descurca minunat, îi spuse ea, apoi îşi luă ciocanul şi se ridică. Mac se ridică şi el.

-In regulă, de ajuns pentru azi. Pe lângă scuze, am venit să-ţi ofer ajutorul meu. Ce vrei să fac?

Surprinsă, ea îşi ridică privirea spre el, mutându-şi mănuşile dintr-o mână în alta. El continua să-i submineze echilibrul.

- Ce experienţă ai? Gătitul nu ne este de folos aici.
- Am ceva experienţă. Şi vreau să mai învăţ de la

tine.Tu te descurci remarcabil, având în vedere împrejurările. Şi sunt sigur că eşti un profesor bun.

Mac se apropie de ea, privind-o fix cu ochii lui albaştri.

- Nu ai destulă treabă ca să pui la punct proiectele pentru noua ta casă?

- L-am lăsat pe J.D să se ocupe de casa mea. Răspunderea construirii unei case este doar pentru oameni care au anumite noţiuni despre asta. Eu nu ştiu nimic în domeniul construcţiilor.

Amanda se întrebă dacă putea fi citită vulnerabilitatea ei.

-Nu sunt profesor, Mac, sunt doar vecina ta care are o grămadă de lucruri de făcut. Ea nu putea să lucreze cu el alături.

- Ascultă, eu sunt sigur că pot să-ţi dau o mână de ajutor, pe lângă o invitaţie la cină, diseară.

- Mac, mulţumesc, dar vreau să plec în oraş ca să mă uit după mobilă de bucătărie, robinete şi alte lucruri de care am nevoie în casă. Nu ştiu la ce oră mă întorc, spuse ea, plecând de lângă el şi îndreptându-se spre rulota ei. Intr-o clipă, paşii lui mari o ajunseră din urmă.

- Totuşi, este ceva ce pot să învăţ de la tine. Despre mobilă, robinete şi alte obiecte de uz casnic. Mi-ai forţat mâna, doamnă. Luăm prânzul împreună.

Amanda se opri şi-l privi.

- De ce nu te autoinviţi direct? întrebă ea, impacientată.

- Tocmai am făcut-o! zâmbi el şmechereşte. O rafală de vânt îi desfăcu gulerul cămăşii. Ea putu să-i zărească pieptul bronzat. Numără până la cinci apoi închise ochii şi îşi atinse cu un deget fruntea. Doamne! El era insistent şi teribil de sexy!

- Te doare capul? întrebă el brusc.

Deschizând ochii, îl privi pe Mac.

- Nu ai de gând să pleci, nu-i aşa? Ea ştia răspunsul, dar nu-i ghicea gândurile.

El o privi inocent.

- Eu? Doar încerc să fiu un vecin prietenos.

- Ştiu! Ştiu!

Ei bine nu-l va lăsa să se prăjească la soare în hamacul lui, privind-o cum munceşte. Dacă voia să înveţe, îl va învăţa câte ceva despre materialele de construcţii. Cât de interesante pot fi duşurile şi toaletele?

- Pregăteşte-te, eu plec în cinci minute. Cu sau fără tine.

* * *

Mac se uită peste umărul Amandei.

-Eşti foarte interesată de tot ce ţine de apă, nu-i aşa? observă el în timp ce studia broşurile despre capetele de duş.

- Suntem în California, ai uitat? îi răspunse ea păşind înapoi şi lăsând broşurile din mână.

- Greşeala mea, admise el. Ai dreptate, este un lucru foarte important.

- Ai vrut să vii cu mine, accentuă ea. Iţi iei notiţe? întrebarea ei sună retoric, continuând să scrie numerele de ordine pe o planşetă cu clamă. Toate astea sunt pentru dependinţe. Hai să ne uităm acum la dulapurile de bucătărie.

Mac o urmă supus. El ştia că-i pusese răbdarea la încercare punând o grămadă de întrebări. In mod sigur, ea studiase aceste lucruri despre construcţii înainte, şi ştia cursul normal al lucrărilor. Cunoştinţele ei erau folositoare, chiar dacă trebuia doar s-o asiste când ea purta toate discuţiile.

Unii dintre vânzători îi priveau ciudat, ca şi cum lucrurile acestea erau treaba unui bărbat, şi nu ale Amandei.

Oricum, ea prindea mai repede explicaţiile decât el, şi avea un cap - numai bun de afaceri - pe umerii ei care erau prea delicaţi pentru munca pe care o depunea.

Farmecul ei îl intriga mai mult decât tot ce văzuse în acest magazin.

-Ce îţi place? întrebă ea şi-i arătă o linie de zece tipuri diferite de dulapuri. Majoritatea au finisaje frumoase.

- Ah! Bucătăria! Acum ea găteşte, îşi imagină Mac. El începu să se uite în interiorul dulapurilor, care se deschideau foarte uşor. Găsi unul cu rafturi glisante în partea de jos.

- Setul acesta este deosebit, îi spuse Amanda.

-Dacă-ţi permiţi să-l cumperi, şi tu eşti deosebită. Este foarte scump.

Mac închise uşa dulapului.

- Unde ai de gând să lucrezi, când îţi vei termina casa?

- Există câteva spitale la mai puţin de o oră de drum şi mai multe centre de terapie şi recuperare. O să găsesc de lucru, spuse ea, îndreptându-se spre alt set de dulapuri. Pentru o clipă, lui Mac i se păru că zăreşte o privire visătoare în ochii ei, ca şi cum ar fi fost cu gândul în altă parte. Oare îi era dor de munca ei?

- Cum te-ai decis să-ţi construieşti casa ta? Privirea îi deveni imposibil de descifrat pentru un minut, iar el observă tensiune pe chipul ei. Apoi se întoarse spre el, trăsăturile părându-i relaxate.

- Aveam nevoie să evadez după ce am aflat de legătura lui Darrell cu pacienta lui. Veneam des aici, pe

proprietate, ca să-mi adun gândirile, dar el nu m-a întrebat niciodată dacă am de gând să construiesc ceva. Nici măcar nu mă întreba unde am fost. Ea tăcu, iar tensiunea părea să se amplifice.

- Deci ţi-ai pus toată energia în construirea unei vieţi noi.

Amanda îl privi, iar ochii ei confirmară.

- Pot să te înţeleg, spuse el cu o voce joasă.

- Ştiam că trebuie să iau o hotărâre şi s-o iau de la capăt în altă parte. Mi-am luat un apartament, atâta timp cât a durat divorţul. Ştiam că dorinţa mea era să fiu aici, aşa că l-am rugat pe unchiul meu să mă înveţe câte ceva. Tăcu, iar ochii îi erau inundaţi de norii amintirilor. Ti-am răspuns la întrebare?

- N-am vrut să redeschid răni dureroase, Amanda.

- Ştiu, spuse ea, şi îşi întoarse privirea la lista cu preţuri.

Efectul pe care-l avură vorbele ei asupra lui, îl făcu să-şi dorească s-o atingă. Voia s-o ţină în braţe, dar ştia că nu era pregătită pentru asta. In schimb, el o studie şi-i aprecie curajul. Ştia că fusese cumplit să lase tot ce ţinea de familie şi să înceapă o viaţă nouă, bazându-se pe propriile puteri.

Mac o lăsă singură să scrie notiţele pe care le lua şi se prefăcu că studiază celelalte seturi de mobilă. Se uită la mobila din mesteacăn, dar intuiţia lui îi spunea că ei îi plăceau celelalte dulapuri, dar se încrunta la preţ.

După aceea, oră după oră, el îi testă gusturile, întipărindu-şi în minte concluziile şi realizând că ei doi se asemănau foarte mult. Lui îi plăceau aceleaşi lucruri pentru baie: aceeaşi faianţă, aceleaşi robinete. Ii plăcea tapetul pe care-l alesese Amanda pentru sufrageria ei.

încă nu era convins că ea are încredere în el. Tot ce

putea face era să-i ofere puţină prietenie. Dar, dacă era sincer cu sine, o vroia în viaţa lui. Ea începuse să-i invadeze visurile.

Amanda se întoarse spre el.

-Asta este, Mac. Am terminat. Ai văzut ceva interesant pentru bucătăria ta?

“Da, să fii tu în ea! ” îşi spuse el în gând, dându-şi seama că ea îi spusese pentru prima oară pe nume în ziua aceea.

- Da. Mi-am făcut o idee despre bucătării, răspunse el, păstrând pentru sine detaliile. Dar unde este vânzătorul? Aş vrea să ştiu cât ar dura până la livrare.

- O să verificăm asta prin telefon. Vreau să merg într-un alt magazin pentru a face comparaţie. Apoi, vreau să iau nişte materiale pentru pereţi. Plecăm?

Mac încuviinţă, iar ea se îndreptă grăbită spre ieşirea din faţă, ocolind clienţii din magazin. Cu paşii lui mari, Mac o ajunse din urmă şi începu să şi-o imagineze având grijă de pacienţii ei. Avea un stil propriu când îşi stabilea priorităţile, în schimb el avea alte intenţii. Când ieşiră, el o invită la masă.

-Creierul meu lucrează mai bine cu un stomac plin. Ce spui?

Amanda se uită la ceas şi păru surprinsă.

- Două şi jumătate! Imi pare rău. Ai mâncat ceva astăzi?

El observă îngrijorarea din ochii ei. In momentele în care uita de prudenţa impusă, căldura ei ieşea la iveală. Mac îşi simţi corpul greu. Foamea era pe locul doi. “Doamne, cât era de reală! “ Brusc, el înţelese că era făcută pentru o profesie în care să acorde ajutor şi probabil era nemaipomenită ca fizioterapeut.

- N-am mâncat nimic, tu?

Amanda îl privi. Mac îi prinse privirea şi înţelese că şi ea simţea atmosfera încărcată dintre ei, pentru că se întoarse imediat.

- Sigur, aş putea să mănânc ceva, spuse ea, privind înainte. Ce spui de un hot-dog? Nu, presupun că nu vrei.

- M-ai convins. Hai să vedem ce au. Ştiu că nu vrei să piezi prea mult timp, zâmbi el.

- Eşti sigur?

- Cu o condiţie: să te invit diseară la cină. Cred că J.D. poate veni, dar soţia lui nu.

- Cină de afaceri, deci! Nu credeam că o să vrei un hot-dog, nu se ridică la pretenţiile tale. Amanda comandă şi îşi puse muştar în mijlocul chiflei.

- Asta e tot ce ai reuşit? glumi el şi îşi puse o grămadă de condimente pe hot-dog.

- Este o întrecere între noi? întrebă ea, adăugând strategic ceapă.

-Poţi fi sigură. El îşi luă şi mai multă ceapă. Să fie iute şi mare, acesta este secretul unui sandviş.

Amanda râse şi ochii îi străluciră.

- Să te văd dacă poţi mânca acest monstru.

Intrecerea începu. Ei se aşezară pe o bancă unul lângă altul şi se priviră când luară prima înghiţitură, bucăţele mici căzându-le pe şerveţele.

Maxilarul Amandei se umfla ca al unei veveriţe mâncând nuci. Ea luă încă o îmbucătură şi după ce înghiţi, începu să râdă.

-I-ai văzut pe copiii aceia care ne priveau? Crede-mă, se gândeau că suntem extraordinari.

Ii plăcea veselia din ochii ei. Era o companie plăcută şi putea fi veselă când se simţea relaxată. El avea nevoie de aceste două calităţi în viaţa lui.

-Sunt mai multe lucruri pe care aş vrea să le învăţ de la tine, veveriţo, o alintă el.

Rosti ultima replică în timp ce Amanda tocmai muşca din hot-dog. Ochii ei se ridicară spre el, uimiţi de porecla pe care i-o adresase, şi nu mai spuse nimic, dar pentru că gura îi era plină. Cu o expresie hotărâtă, ea îl luă de mâna în care avea sandvişul şi i-o duse la gură. Mesajul din ochii ei era clar: “Mănâncă şi taci! “

** *

Când bătu la uşa rulotei lui, Amanda simţi aceeaşi emoţie pe care o avusese de dimineaţă când au vorbit pe veranda ei.

Teama ei de a fi cu Mac nu era ceva normal, îşi spuse ea. Mac era doar o persoană cu care flirta şi fusese amabil toată ziua. Incă îşi mai amintea atingerea lui şi sărutul pe care i-l furase.

Oare era pe cale să intre singură în încurcătură?

O clipă mai târziu, el deschise uşa.

- Bună, veveriţo! J.D. era ocupat cu copiii lui, aşa că suntem numai noi doi la cină. O luă de mână şi o ajută să urce scările. Amanda făcuse eforturi întreaga zi ca să ignore ochii lui de un albastru superb.

Cum intră în rulota lui, ea îi spuse:

-Tu şi J.D. sunteţi atât de zgomotoşi încât cred că doar unul dintre voi e de ajuns.

- Vrei să spui că am aceleaşi lucruri de oferit ca şi J.D.? Mă simt copleşit. Zâmbetul lui îndulcea cuvintele.

In micul spaţiu care-i aparţinea lui Mac, Amanda se simţi mai aproape de amintirile ei adolescentine. Işi aminti de prima întâlnire de la paisprezece ani şi primul sărut. Fusese decepţionată în prima dragoste, pentru că băiatul plecase. Ea îşi alungă aceste copilării din minte.

- Am auzit că eşti un bucătar extraordinar, îi spuse ea timid.

-Prostii! Câteodată îmi reuşesc anumite mâncăruri. Asta-i tot, răspunse el.

- Cred, dar nu-ţi lipsesc dineurile si cinele festive?
- Nu. Unele erau şterse şi pline de snobism.

Amanda zâmbi, ştiind că el îl inclusese şi pe Darrell ca parte a acestor evenimente.

El îi făcu semn să ia loc la masa acoperită cu o faţă de masă albă. Turnă un pahar de Chardonnay pentru ea, într-o manieră tipică somităţilor de la King’s Ransom.

Ea se gândi că el îşi făcuse iluzii dacă credea că o va alege pe ea ca desert, dar el îi întinse paharul şi, înainte ca ea să-l apuce, îl ridică şi urmă o linie imaginară în faţa chipului ei, de-a lungul gâtului, iar ochii lui urmăreau atent paharul. Amanda rămase uimită, simţind nevoia de a fi iubită. Nu-l putea respinge, fermecată de ceea ce vedea în ochii lui. Flacăra lumânării îi lumina chipul blând, care o hipnotiza mai bine decât ar fi făcut-o orice magician.

Când el lăsă paharul, o mângâie, parcă trasând o linie imaginam de-a lungul feţei ei. Se simţea cufundată în tandreţe. Ii plăcea felul în care simţea atingerea lui şi ştia că el voia să o sărute. Credea că el se gândea la ea ca la ceva apetisant.

Adunându-şi toate puterile, se ridică şi luă paharul din mâna lui, evadând din faţa privirilor lui. Ea ignoră atmosfera rafinată, semiobscuritatea, florile şi toată ambianţa intimă pe care o crease el.

Ea se uită în jur apoi zise:

- Este frumos la tine. Dar tot nu-mi pot imagina cum găteşti într-un spaţiu atât de mic. Rulota lui era mai mică decât a ei, cu bucătăria într-un capăt şi cu dormitor cu pat dublu.

- Sunt numai o persoană, iar ăsta este făcut pentru două.

Toată după-amiaza îl simţise că încearcă să înlăture barierele pe care le ridicase în jurul ei după divorţ. Ei îi plăcu licărul vesel din ochii lui, dar ignoră apropoul din cuvinte.

- Deci. ce specialitate ai pentru această seară?

- O supă simplă, dar delicioasă. Pui prăjit Dijon, cartofi noi şi asparagus proaspăt. Am găsit piaţa în timp ce tu erai în magazinul cu şeminee. Nici nu mi-ai observat lipsa.

Amanda ripostă:

-Erau o mulţime de şeminee înăuntru. îmi place să le privesc şi-mi par atât de practice.

El luă două farfurii şi servi mâncarea.

- Iată şi vinul. Este dintr-o varietate de lângă Valea Temeculei. Chiar dacă sunt deja îmbătat de zâmbetul tău, pe lângă faptul că eşti aici.

- Oh, te rog, oftă ea. Păstrează-ţi vorbele pentru fetele de la oraş. Foloseai aceste complimente la King’s Ransom?

-Nu! Acum am simţit totul. Parcă am sărbători un nou început. Şi mă simt foarte bine când sunt cu tine.

Amanda simţi cum inima îi tresare. Vinul i se ducea încet în stomac. Avea un gust excelent. Oare putea Mac să aibă şi afară, la munca în construcţii, aceeaşi alură a omului de succes de la oraş?

El se aşeză la masă, privind-o cum lua prima înghiţitură de pui.

- Ei?

Ea scoase un murmur de admiraţie la gustul puiului prăjit. Incercase să gătească şi ea această specialitate, dar niciodată mâncarea ei nu avusese această aromă.

-N-am avut niciodată un bucătar care să gătească pentru mine. E delicios!

-Mă bucur că-ţi place. Sper că o să-mi mai dai ocazia să gătesc pentru tine şi alte feluri de mâncare. Anul trecut am călătorit şi am studiat arta culinară în mai multe locuri.

- Da? Unde?

Mac râse la evidenta speculaţie din ochii ei, ca şi cum ar fi fost extraterestru venit de undeva, de pe altă planetă.

- Numai în ţară, spuse el. Din New Orleans în California, la New York, în Midwest. Dacă-ţi aminteşti şi alte locuri şi mi le spui, probabil îţi voi spune că am fost şi acolo.

- In acest caz, sigur aş putea să gust o mulţime de specialităţi. Dă-mi un exemplu.

-Ce spui de frigărui cu lămâie şi usturoi sau plăcintă cu crap cajun?

Amanda rămase uimită:

- Oh! Un zâmbet abia perceptibil îi ridică colţurile gurii. Apoi el începu să mănânce, dar puse furculiţa alături după câteva înghiţituri.

- Ştii, am întâlnit mulţi oameni minunaţi de-a lungul călătoriei mele, şi când m-am hotărât să mă întorc în California, a fost pentru a-mi pune afacerile în ordine. Dar ştiam că terminasem cu viaţa de la oraş. Iar aici. acum, este exact locul unde vreau să vin.

Ea observă o licărire în ochii lui.

-Ce înseamnă asta? Ea îşi aminti de Darrell care mereu se plângea că viaţa din oraşul în care trăia începuse să-l plictisească. Nimic nu era vreodată destul pentru el. Iar Mac putea fi acum mulţumit într-o mică rulotă?

- Adevărul este că am întâlnit pe cineva mai real decât orice altceva în viaţa mea de acum. Privirea lui Mac o învălui iar ea nu-şi putu dezlipi ochii de el.
- Un prieten?
- Nu, Amanda, tu!
- Şi eu m-am simţit bine astăzi, spuse ea într-un târziu.
- Cu tine am transpus în realitate fragmente ale ideilor despre casa mea, dar totul o să vină în timp. când vom fi căsătoriţi

Amanda luase o bucată de asparagus stropit cu sos şi unt, dar o lăsă pe farfurie la auzul vorbelor lui.

Ea simţi o slăbiciune pe care o credea de mult uitată. Işi simţea sentimentele renăscând. Voia să fie protejată.

- Ce. Ce-ai spus? Mi s-a părut că am auzit cuvântul căsătorie.
- Da, ai auzit bine. El luă o bucată de pui. Este prea sărat?
- Nu, îmi place aşa cum este, Mac, răspunse ea brusc, stăpânindu-şi impulsul de a-l plesni pentru încăpăţânarea lui de a nu vorbi direct.
- Scuze! Probabil am vorbit prea devreme. Cred că vei avea ultimul cuvânt de spus în ceea ce priveşte finisarea casei noastre, chiar dacă vom decide să locuim în a mea sau a ta.
- MacKenzie, opreşte-te aici. Ti-ai pierdut minţile? Sau eşti speriat?

Mac zâmbi.

-Ştiu, vreau doar să te avertizez! Maliţiozitatea îi lucea în privire ca razele soarelui în apa lacului.

-Eşti, fără îndoială, cel mai dificil om pe care l-am întâlnit vreodată, Mac, dar tu te străduieşti să fii aşa.

- O.K. Mulţumesc pentru lecţia extraordinară pe care mi-ai dat-o astăzi, dragă!

-Nu-mi spune dragă, şi nu-mi vorbi mie de căsătorie. Nu sunt sigură că vreau să mai aud acest cuvânt vreodată. O.K.?

-O.K. Oricum. Mac ridică paharul de vin în semn de salut. Putem să vorbim despre subiecte uşoare, cum ar fi construcţia de case pe propria răspundere. Unde ai studiat despre asta?

Amanda răsuflă uşurată.

- Am învăţat elemente de bază şi anumite noţiuni elementare, pe care le-am dezvoltat lucrând apoi cu un arhitect care mi-a completat schiţele. Mi-a dat anumite idei. Cu ajutorul lui, am hotărât să tencuiesc cu gips exteriorul casei. Lucruri simple, ca acesta, dau aspect frumos unei case.

Mac sorbi din vin, dar continuă s-o privească pe deasupra paharului.

Nu trebuia să stea foarte aproape de el, îşi spuse Amanda. Inima îi bătea mai tare de câte ori îşi amintea de vorbele lui despre căsătorie.

El coborî paharul.

- Zâmbetul tău mândru te dă de gol, Amanda. Casa ta va fi frumoasă, sunt sigur.

Ea se emoţionă din nou. Nu ştia cât timp o să mai fie capabilă să poarte o dicuţie logică cu el, dar îşi promise să reziste pe poziţii toată seara. Ea îşi coborî ochii spre propria mâncare, care era pe sfârşite.

- Unde ai învăţat să găteşti?

- Am început să fac experimente în bucătăria bunicii mele, când eram copil. Bineînţeles, nu le spuneam nimic prietenilor mei. Ştii tu, mândria bărbătească. Dar gătitul m-a pasionat dintotdeauna.

- Ai făcut o şcoală specială?
- Da. A fost o chemare naturală, poate chiar genetică.
- E minunat. Mulţumesc mult pentru tot. Ea se ridică şi după ce folosi şerveţelul, îl puse pe masă. Poate ar trebui să se mai gândească dacă se cade să plece aşa, dintr-o dată, ca un iepuraş speriat.

Zâmbetul lui Mac era blând.

- Nu vrei să mergem la izvorul mineral? Ai nevoie în mod sigur de efectele benefice ale acestei ape minerale după o zi grea, ca aceea de azi.
- Hidroterapie? Ăsta ar trebui să fie domeniul meu.

Mac zâmbi.

- O mică plăcere poate anihila stresul. Ştiu asta şi eu. Dar presupun că este domeniul tău să ştii dacă are şi alte efecte benefice.

El se ridică şi adună farfuriile de pe masă.

- De fapt, ai putea să-mi spui mai multe despre profesia ta.

Respiraţia ei se acceleră din nou.

- O baie rapidă ar fi binevenită. Dar hai să spălăm vasele mai întâi.
- Tu, vecină, du-te să-ţi pui costumul de baie. Ne întâlnim afară când eşti gata.

Amanda se ridică. Apa caldă ar putea să-i risipească tensiunea şi să-i calmeze nervii încordaţi. Cunoscuse foarte puţin din împrejurimi de când venise aici, de cele mai multe ori, ieşirile ei se rezumaseră la plimbări de-a lungul golfului.

“In regulă, aveam nevoie de relaxare.“

Amanda se îndreptă spre uşa lui Mac dar el o strigă înainte ca ea să înţeleagă ceva din intenţiile lui, o sărută, dar fu mai mult o atingere uşoară pe obraz. Apoi

trecu pe lângă ea şi-i deschise uşa.

- Pe curând, îi spuse el ţinând atent uşa şi aprinzând lumina pe verandă. Ai grijă cum păşeşti!

După ce ieşi în noapte, sub lumina lunii se gândi la sărutul lui şi îşi dădu seama că fusese un simplu gest prietenesc.

Dar trebuia într-adevăr să aibă grijă cum păşeşte, şi nu din cauza pământului denivelat. Mac îi răscolise dorinţe de mult uitate, visuri şi speranţe. Dar refuză ideea unei implicări într-o relaţie cu Mac.

In mod sigur, nu însemna nimic faptul că Mac nu pregătise desert. Erau doar simple presupuneri.

- Mac? Unde sunt treptele?

Când ajunse la izvor el era deja în apă. Amanda păşea ghidată de lumina mică de lângă izvor. Ea întârziase puţin, iar Mac crezuse că se răzgândise.

- Mă bucur că ai venit.

El ieşi din apă şi-i arătă treptele pe cealaltă parte a izvorului. După ce Amanda îşi dădu jos rochia şi rămase în costumul de baie, el îi dădu mâna şi o ajută să coboare. Talia ei era subţire, mai subţire decât şi-o imaginase el, iar pieptul puţin mai mare. Purta un costum de baie din două piese. Apa se învolbură când ea se lăsă să alunece mai jos. El o privi cu blândeţe, zâmbindu-i, apoi o conduse spre partea mai puţin luminată a bazinului.

- Chiar aici, îi spuse Mac, arătându-i un loc lângă el. Eşti pregătită pentru un tratament complet?

Ea păru surprinsă şi se opri brusc.

- Ce vrei să spui?

El îi luă mâna, simţind-o că se împotriveşte.

- O să vezi!

Ea se aşeză, probabil simţindu-se mai în siguranţă

pentru că el nu-i putea zări faţa din cauza întunericului. Dar vederea lui era foarte bună.

- Tratamentul constă într-un masaj al picioarelor, îi spuse Mac. Am mers foarte mult astăzi. Relaxează-te.

Pe când tatăl lui avea cam treizeci şi cinci de ani, îi dăduse un sfat: “Niciodată să nu grăbeşti o femeie”.

Ochii Amandei îl priveau pe Mac când acesta îi luă piciorul şi cu degetul mare de la mână începu s-o maseze încet, cu mişcări circulare. Ea oftă.

- Sunt ani de când n-am mai făcut baie într-un bazin cu apă termală. De obicei, nu fac masaj.

- Atunci, relaxează-te şi bucură-te de tratamentul pe care-l primeşti. El o masă apoi în zona genunchiului. După câteva minute ea se relaxă complet. Ii întinse lui Mac şi celălalt picior şi se aşeză mai confortabil pe spate.

- Aici este raiul pe pământ. Eşti mai iscusit decât credeam, Mac Dalton, spuse ea închizând ochii, pentru a se detaşa complet de realitate, dar şi pentru a nu-i mai întâlni privirea.

Mac termină de masat şi celălalt picior, apoi îşi puse mâinile sub spatele ei ca şi cum ar fi vrut s-o ia în braţe.

- Mac, nu! îl imploră ea, cu ochii pironiţi în apa adâncă. Dar Mac părea să ignore ruga ei şi se uita la ea admirativ.

- Imi place cum arăţi udă.

Ea se smuci şi alunecă în apa adâncă pentru o clipă. El o prinse de spate şi o ridică la suprafaţă, de data aceasta aşezând-o pe genunchii lui. Când se opri din tuşit şi îşi frecă ochii încercând parcă să scoată apa, el o întrebă, inocent:

- Nu putem să ne petrecem tot timpul muncind, nu? Jocurile sunt bune pentru suflet.

- Vrei să spui că noi ne jucăm acum? murmură ea, dându-şi părul pe spate.

Mac nu se aşteptase deloc la astfel de răspuns. Era pentru prima dată când o femeie îl punea în încurcătură. Ea îşi puse un braţ în jurul gâtului lui. El îi simţi pielea catifelată. Picături de apă îi picurau pe frunte, nas, buze. O dorinţă puternică îl chinuia când privirile li se întâlniră.

- Eu nu pot să mă joc, şopti ea.
- M-ai iertat? întrebă el, aşteptându-i acordul.
- Mac, şi mie îmi place cum arăţi ud. Şi îl stropi de câteva ori. Aşa acum arăţi şi mai bine!

Mac ştia că ea voia sinceritate totală, dar mai ştia că ei aveau nevoie de mai mult decât nişte cuvinte. îşi aşeză mâinile pe spatele ei.

- Nu cred că o să reuşesc să mi te scot vreodată din minte,
vecină! Crezi în destin?

Amanda se gândi la întrebarea lui. Nu se gândise niciodată prea mult la destin. Fusese mult prea ocupată.

-Cu istoria vieţii mele, nu pot să cred în destin.

Când el începu s-o mângâie pe spate, ea se simţi cu totul dezarmată, ca şi cum sistemul ei logic se prăbuşea. Nici un semnal de alarmă pe care-l trimitea creierul ei nu o putea retrage din braţele lui Mac. Poate merita ca ei să încerce, să vadă ce se întâmplă cu sentimentele lor.

Ştia că toate barierele pe care şi le ridicase în jurul ei erau urmarea decepţiei din căsătorie, în nici un caz o reacţie adversă faţă de toţi bărbaţii. Dar nici unul nu o făcuse, atâţia ani, să se simtă dorită. Nu se simţise atât de feminină de multă vreme. In noaptea asta se simţea. Mac răsturnase cursul timpului.

Nu va lăsa temerile s-o intimideze. După ziua superbă petrecută alături de el, credea că ei doi vor putea trece peste orice. Increzându-se în instinctele ei, simţea că Mac era un bărbat matur.

Dacă nu era vorba de o simplă idilă, ea simţea că aveau fiecare ceva de dăruit unul altuia.

Inconjuraţi de apa luminată doar de razele lunii, buzele lor se întâlniră. Mac o strânse cu putere la piept.

-Mac? Oare n-ar trebui.

Buzele lui le găsiră pe ale ei, şi o imensă linişte se aşternu în jurul lor. Li se auzeau doar bătăile inimilor. Sărutul lor fu atât de pasionat încât ea simţi că i se opreşte respiraţia. Mâinile lui se jucau în părul ei lung.

El se retrase un moment ca s-o poată privi în ochi, iar ea parcă-l auzi murmurând ceva. Nu se simţise niciodată mai femeie, mai pregătită să iubească şi să fie iubită.

Fără să-şi dea seama, îi şopti numele. “Mac! ” Ce ar putea să spună? Era oare nevoie de cuvinte? Işi puse capul pe umărul lui, îşi auzea bătăile inmii. sau poate erau bătăile
inimii lui.

- Eşti atât de frumoasă! Vocea lui era încărcată de dorinţă. O sărută pe frunte, apoi îşi lipi corpul de al ei. Doamne, cât te doresc, Amanda.

Se simţea mică şi iubită în braţele lui puternice. Dar o voce lăuntrică o trezi la realitate.

- Trebuie să plec, Mac.

El se aşează pe marginea bazinului.

- Vreau numai ce vrei tu, Amanda. Te rog, crede-mă!
- Mac, eşti mai mult decât mă aşteptam.
- Tu eşti exact aşa cum te visam.

Fermecată de mesajele ochilor lui ea nu se putu mişca atunci când buzele lui le atinseră din nou pe ale ei. Nu putu rezista sărutărilor lui. Avea nevoie de Mac, aşa cum avea nevoie de aer.

- Doamne, mă înnebuneşti, murmură Mac şi se retrase puţin ca s-o privească.

- Am nevoie de tine, şopti ea, apoi închise ochii ca o încuviinţare mută.

Amanda se întrebă dacă inima ei va mai putea bate vreodată într-un ritm normal. Nu-i fusese niciodată frică de Mac. îi fusese teamă doar de sine.

- Intâlnindu-te, sărutându-te, ţinându-te în braţe. Amanda, vino cu mine!.

- Mac, eşti mai mult decât perfect.

Ochii lui erau pe jumătate închişi, se sărutau cu pasiunea întâiului sărut, ca şi cum nici unul dintre ei nu mai cunoscuse pe cineva vreodată.

Gândurile Amandei se rezumau la dorinţă. Chiar dacă era un pas greşit, nu avea să-l regrete niciodată, totul era prea frumos.

- Doamnă. vino cu mine acum!

La ora trei dimineaţa, ţipătul unei bufniţe o trezi. Raza lunii care cădea în cameră o lăsă să vadă trupul cald al lui Mac lipit de al ei, cu braţul în jurul mijlocului ei, ţinând-o strâns lipită de el. Auzi din nou ţipătul bufniţei şi gândurile începură să-i dea târcoale.

Iluziile pe care şi le făcuse de a-l ţine pe Mac la distanţă strict amicală, fuseseră ratate. Nu pusese la socoteală propriile nevoi şi dorinţe, atracţia ei faţă de căldura, bunătatea şi frumuseţea lui Mac. Aceste calităţi îi lipsiseră foarte mult timp în viaţă. Ar fi putut să-i reziste? Atracţia pentru el fusese mai puternică decât orice altceva în viaţa ei. Chiar dacă ştia că el s-ar putea

trezi, totuşi simţea o puternică nevoie de a-i lua mâna şi de a o lipi de fruntea ei. Ceva o opri. Inima ei, care, cu câteva ore mai devreme, lupta disperată parcă să-i iasă din piept, acum o făcea să se simtă ca o corabie în voia valurilor. Poate totul va fi bine. Dar nu mai putea să stea. Se furişă din pat şi îşi găsi rochia, mişcându-se fără să-l trezească pe Mac. leşi afară repede, păşind pe lângă cuşca lui Boz ca să nu-l trezească. Era lumină de la lună, suficientă ca să ajungă până la rulota ei. Luna era rotundă dar puţin tulbure.

** *

“Cea mai incredibilă noapte din viaţa mea”, murmură Mac şi se uită pe fereastră prin ceaţa dimineţii. Şi ea nici măcar n-a rămas la micul dejun.

El îşi turnă cafea într-o ceaşcă şi se întoarse spre Boz.

“Ăsta nu este un semn bun, prietene!” Tonul lui Mac fu nehotărât. Murmură pentru sine: “Oare ce gândeşte ea?” Incercă să şi-o scoată pe Amanda din minte în timp ce îşi pregătea actele pentru întâlnirea cu J.D. dar privirea lui aluneca pe fereastră la fiecare cinci minute. Afară, ceaţa începea să se risipească. Când termină de aranjat hârtiile, observă că jeepul Amandei nu mai era. El se gândi că singurele magazine deschise la o oră atât de matinală sunt barurile şi magazinele de mobilă. Probabil că o să se întoarcă chiar pe la ora când el va termina cu J.D. Pe la ora zece, J.D. bea o cafea Mocca.

-Este foarte bună, admise J.D., nu ca aceea cu aromă de migdale pe care o cumpără soţia mea.

Expresia lui exprima dorinţa de a fi compătimit. Mac zâmbi.

-Mă bucur că-ţi place. Aveam nevoie de ceva care să mă trezească în dimineaţa asta.

Mac luă o gură de cafea, apoi luă planurile casei din

sertar. Puse cănile pe etajeră şi desfăcu planurile în faţa lui J.D.

-Dă-mi o părere despre cât costă lista de materiale, dacă poţi, sau ia acasă lista ca s-o poţi studia detaliat.

J.D. aruncă o privire la planurile casei, apoi se încruntă. El se aşeză mai bine, îşi scoase ochelarii şi-i aşeză pe nasul lui slab. Se întinse peste hârtii şi începu să le studieze atent.

- Este ceva în neregulă, J.D.? Nu poate fi ceva complicat pentru tine. Am înţeles că eşti expert în asta.

-Nu, domnule, planurile nu sunt prea complexe pentru mine, dar pot exista complicaţii pentru tine.

- Care este problema?

- M-am întâlnit cu Amanda, ştii doar, iar acestea sunt exact planurile pentru casa pe care o construieşte frumuşica ta vecină. Ea spunea că le-a făcut îndrumată de un arhitect din Los Angeles. Cum ai făcut aceleaşi planuri?

-Nu mi se pare normal. Acestea sunt pentru aproximativ 8.000 de metri de teren, iar terenul ei este de 60.000 de metri pătraţi.

J.D. tuşi, dregându-şi vocea.

- Asta presupune că ai inclus garajul în terenul ei.

-La naiba, avea dreptate Amanda în legătură cu fostul ei soţ! Mac tăie aerul cu un gest de animozitate şi îşi aşează bărbia în palmă. El e în stare de orice pentru a-şi face viaţa mai uşoară, chiar dacă va deveni un iad pentru ea. Mi-a dat această porţiune în continuarea terenului. Presupun că a contactat arhitectul pentru o altă copie.

- Oricum, ceva de genul acesta, murmură J.D. Ei îi este mai bine departe de el, cu siguranţă. Sună ca şi cum vorbim despre regele afacerilor necurate, iar ea

ştie asta. Deci, ce ai de gând să faci?

- Să fac? Mac, se încruntă, gânditor. El nu mai voia să piardă timp. “Va trebui să mă gândesc la asta”, îşi spuse el şi se întoarse după cana de cafea. Ii dădu şi lui J.D. cafeaua. Va trebui să încep să lucrez cu departamentul de planificare şi construcţie, chiar înainte de a şti exact schiţele. Incă nu sunt clare.
- Dacă vom începe construcţia, ei nu-i va trebui mult timp să observe.
- Sunt sigur.
- Poate n-o s-o deranjeze, spuse J.D. neîncrezător.
- O să te mai întâlneşti cu Amanda?
- Probabil! răspunse J.D. Alte idei? Amândoi ştim că ea îşi pusese tot sufletul în planurile astea.
- Cum ţi-am spus va trebui să mă mai gândesc.
- O.K., ferestrele duble, materialele pe care le-ai ales pentru acoperiş, dulapurile pentru bucătărie şi şemineul, înseamnă în jur de 270 de dolari minimum pentru fiecare metru de pământ.

-Mulţumesc. Trebuie să revizuiesc hârtiile şi să încerc să reduc puţin din cheltuieli.

Mac mai sorbi puţin din cafea în timp ce se gândea că trecuse el prin încurcături mai mari. Dar pe cine voia el să păcălească?

- Ascultă, J.D. orice voi hotărî, poate o va deranja pe Amanda, dar vom începe lucrul curând. Eu am făcut împrumutul deja şi contractul de împărţire a fântânii trebuie să se hotărască repede.

Mac împachetă schiţele şi i le dădu lui J.D. Dă-i înainte şi vorbeşte cu constructorii tăi şi dă-le o arvună. O să mă întorc la tine cât pot de curând.

J.D. încuviinţă.

- Noroc, MacKenzie.

- Mulţumesc.

Ceaţa se ridicase şi razele soarelui pătrundeau înăuntru. J. D. plecase. Mac observă jeepul Amandei parcat lângă garajul ei şi se gândi să nu mai piardă timp.

Porni spre casa ei. Se auzeau lovituri ritmice de ciocan. Dar inima învinsese raţiunea în ceea ce o privea. Ea îl făcuse să se simtă mai bine decât se simţise vreodată. Ştia că aveau o grămadă de lucruri de descoperit unul despre celălalt.

Ea nu auzi paşii lui în timp ce bătea cuie într-o parte a garajului.

- Amanda?

La auzul vocii lui, ea se opri ca şi cum ar fi îngheţat în acel loc, apoi îşi întoarse încet capul spre el. Ceva ardea mocnit în ochii lui şi instinctiv, parcă simţea că ea avea de gând să se ascundă de senzualitatea pe care o trăiseră împreună noaptea trecută.

- La ce oră ai plecat, iubito? Mi-a fost dor de tine.

Figura ei speriată nu-l încuraja deloc. El primi drept răspuns un salut politicos:

- Bună, Mac.

N-o văzuse niciodată atât de rezervată, deşi în urmă cu câteva clipe muncea repede şi părea aproape furioasă, revărsându-şi furia pe cuie.

Ca fapt divers, ea spuse:

- Am o grămadă de lucruri de făcut.

- Da. Bănuiesc că ai început lucrul dis-de-dimineaţă, spuse

el, nefiind în stare să-şi stăpânească tonul puţin ironic.

După o scurtă tăcere între ei, ea îi spuse:

- Câteva dintre uneltele de care am nevoie sunt de vânzare. Vreau să termin garajul ca să am unde să le depozitez.

- Repet, la ce oră ai plecat?

Ea părea că se străduia să zâmbească, dar nu reuşi şi reveni la starea serioasă de mai înainte.

- Am plecat pe la ora trei, când m-am trezit cu adevărat.

Ea îşi întoarse privirea. Era destul de clar că voia să-şi
continue munca. Dar Mac o lăsă să-şi adune gândurile. Gânduri pe care nici nu dorea să le afle. Totuşi, nu putea să plece, deşi simţea că nu va primi decât răceală din partea ei.

Se apropie de ea, dar ea se îndreptă imediat spre celălalt colţ al garajului. Se opri acolo, punându-şi ciocanul la cingătoare, şi se sprijini de perete. Işi încrucişă mâinile în jurul taliei, scoţându-şi tricoul din pantaloni, şi lăsându-l peste şolduri.

-Nu trebuie să fugi de mine, Amanda. Este evident că nu vrei să te ating. I se păru că vede o licărire ezitantă în ochii ei în timp ce-şi muta privirea.

Un râs scurt, aproape răguşit, îi scăpă în timp ce-şi lăsa capul pe spate, lipit de perete, cu privirea spre tavan. Fără să-l privească, spuse:

-Hai să spunem că am trăit un sărut intens şi să oprim lucrurile acolo!

Mac simţi o înţepătură în stomac în timp ce se apropie cu câţiva paşi de Amanda.

- Trăirea unui sărut? Să oprim lucrurile acolo?

Ea încercă să-şi păstreze tonul vocii normal, şi să-şi imagineze ce voia să spună, şi ce gândise în acel moment. Işi întoarse capul şi-l privi direct.

- Mă tem că nu mă pricep prea bine la vorbe, Mac.

El simţi un tremur în vocea ei.

- Spune mai departe, vecină. Te descurci bine. Vreau să aud ce ai de spus. El îşi temperă furia. Ştia că ea are nevoie de răbdare şi de timp. Evident, ceea ce se întâmplase între ei, venise prea repede pentru ea, şi nu fusese într-adevăr pregătită. După o linişte lungă şi tensionată, micşorând puţin distanţa dintre ei, el spuse:

- Te ascult.

Dintr-o dată, ea se dezlipi de perete şi se apropie, cu mâinile într-un gest de supunere.

- Bine, n-aş vrea să greşesc. Işi puse mâinile în buzunarele pantalonilor, parcă neştiind ce să facă cu ele. Dar poate tocmai am făcut o greşeală noaptea trecută.

- Nu poţi demonstra că am făcut o greşeală.

El îşi duse mâinile la spate, sprijinindu-se cu ele de perete.

Cu o înverşunare nemaiîntâlnită, voia s-o atingă, s-o ţină lângă trupul lui, s-o apere de temerile ei.

-S-ar putea să-ţi pară ridicol. Făcu un pas spre el. M-am gândit la noaptea trecută şi mi-am dat seama că a scos la iveală sentimente despre care nu ştiam nimic. Chiar dacă a fost minunat, acest gen de relaţie nu este bună pentru nici unul dintre noi.

Ea îl privi în ochi, ezitând. El continua să rămână impasibil în timp ce ea se mai apropie puţin. Mac ştia că avea nevoie să afle tot ce gândea ea, singurul mod de a şti cum s-o abordeze. Dar vorbele usturătoare veniră înainte ca el să le poată opri.

- Spune mai departe, Amanda. Imi place când cineva ştie ce e bine pentru mine. De aceea nu mai este nevoie ca eu să gândesc sau să simt.

Amanda se opri ca electrizată de vorbele lui. Işi întoarse capul într-o parte şi privi în gol. Ea nu încerca să se sustragă realităţii.

- Ai dreptate. Pot doar să încerc să-ţi explic punctul meu de vedere. Dar nu cred că mă vei putea înţelege.

- Pune-mă la încercare! Degetele lui zgâriau încet peretele, în neputinţa de a mângâia obrazul fin.

- M-am gândit la asta de o mie de ori, Mac. Profesia mea era să ajut oamenii, să mă apropii de sufletul lor. Este o nevoie omenească să ajuţi şi să fii ajutat. Eu cred că am fost privată de asta. Am răspuns reacţiilor tale. Cred că am cedat datorită întregii atmosfere: noapte, stele, atingerile tale. M-ai făcut să mă simt specială, dar asta nu înseamnă că suntem potriviţi unul pentru celălalt.

De data asta, Mac o ascultase liniştit, fermecat de felul cum gândea. Invăţase un lucru. Ea voia ca o relaţie să meargă bine. Pentru amândouă părţile implicate. El nu-şi făcea probleme pentru asta. Se simţea bine alături de Amanda de atâtea zile. Oare de ce dădea înapoi?

Ea părea să nu se simtă bine în tăcerea care se aşternuse.

-Este tot ce pot să-ţi explic, Mac. Imi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

Asta era! Incepuse să-i pară rău pentru el. La naiba! Nu mai permisese nimănui să-l compătimească, de la moartea părinţilor lui. Se îndreptă hotărât spre ea, dar lăsă ceva loc între ei.

-Privată, nu? Ai fost privată de aceste apropieri, iar

eu am fost ca o tămăduitoare. Cât timp a durat ultima ta vindecare? Aşteaptă, tu reprezinţi autoritatea. Deci, nu am dreptul să-ţi pun întrebări. Oricum, intenţionam să fiu mai mult fizioterapeutul tău.

Replica lui tăioasă lovi direct ţinta şi ea îşi puse mâinile în şolduri.

- Ieşi afară, Mac! Ea îşi imagină o forţă izbindu-l de uşa garajului. Unde-i fusese autocontrolul? Era conştientă că el grăbise lucrurile. Işi împreună repede mâinile în semn de rugăminte, dar ochii ei aruncau săgeţi de mânie.

- Priveşte lucrurile mai simplu, Mac. Gândeşte-te că nu
ştiam ce fac.

- Ce nu e în regulă cu adevărat, Amanda?

- Ti-am spus mai înainte. Işi coborî privirea şi îşi puse din nou mâinile în buzunare, aşteptând ca el să plece.

- E vorba de independenţa ta? insistă el.

- Am fost o alintată, toată familia mea mă menaja, dar deciziile nu-mi aparţineau. Am intrat într-o căsătorie şi am devenit ceea ce voia Darrell să fiu. In sfârşit, am înţeles ce bine este să pot lua singură decizii.

Mac o fixă cu privirea, încercând să citească printre cuvintele ei, dar decise că Amanda trebuia să se convingă pe sine că a fi singură nu era o soluţie.

- M-ai convins, pentru moment. Ii aruncă o privire hotărâtă. Anunţă-mă când vei simţi că ai nevoie de altcineva în viaţa ta.

Amanda părea că încearcă să-şi stăpânească lacrimile. El se chinui să adopte tonul cel mai conciliant.

- Amanda trebuie să vorbesc cu tine despre planurile casei mele.

Ea nu se uită la el, o luă spre un colţ al garajului şi îndreptă o bucată de placaj.

-Mai târziu, Mac, îi spuse ea fără să-l privească, apoi se întoarse la munca ei. Părea mult mai abătută şi mai tristă, şi el ştia că era mai bine să nu forţeze nota. O să încerce mai târziu.

Soarele luase locul norilor care fuseseră mai devreme pe cer. El se întrebă dacă ea îl va trata cu tăcere zile în şir. Se îndoia de asta, dar într-un fel, ştia că merita ce primise.

Avea şi el o grămadă de lucruri de făcut dacă şi-o scotea pe Amanda din minte. Dar trebuia s-o convingă că doi oameni erau mai buni decât unul singur. Înăuntrul lui, adânc, simţea şi credea în asta, iar greşeala, o relaţie mizerabilă nu reuşise să-l schimbe. Clarissa rămăsese în trecut, Amanda va fi parte a viitorului.

* * *

Nimic nu se schimbase. Intr-un colţ al sufletului, Amanda fusese conştientă ce face când făcuse dragoste cu Mac. Dar în dimineaţa asta, motivele nu-i păreau destul de clare.

Ea ieşi din garaj la câteva momente după ce plecă Mac. Soarele devenise fierbinte. Il văzu pe Mac plecând spre rulota lui şi ştiu că ea lăsase lucrurile neclare. Nici măcar nu putea să-şi descifreze propria învălmăşeală din gânduri.

Il folosise pe Mac, nu-i aşa? El o făcuse să se simtă din nou femeie, după atâta timp. Nu putea să agraveze lucrurile şi mai mult, pretinzând că era ceva real între ei.

Se îndreptă spre rulota ei pentru a bea o cană de ceai care să-i calmeze nervii. Cum intră, auzi telefonul sunând. La capătul celălalt al firului era avocata ei.

- Amanda, Karen Taylor la telefon. Am lucrat la contractul tău, am vorbit cu dealerii şi am făcut o formă finală care te favorizează. Este fântâna ta.

- Mulţumesc. Aşa şi trebuie. Mac trebuie pus la punct.

- Trimit copiile prin e-mail pentru amândoi, astăzi. Uită-te peste ele şi anunţă-mă dacă vrei vreo modificare înainte să-l legalizez. Bine?

- Sigur, Karen, încercă ea să nu se gândească la Mac. Mulţumesc, vorbim la telefon.

Acum era genul de femeie care voia să fie. Avea grijă de lucrurile ei şi de toată afacerea ei. De ce inima ei nu era de acord? De ce bătea într-un fel care însemna Mac Dalton?

De la fereastră, îl vedea cum intră în rulota lui şi înţelese că era îngândurat. Ştia ce dificile păreau planurile construcţiei unei case pentru un începător. Se gândi că-l avea totuşi pe J.D. care-i controla munca, totuşi îi rămâneau o mulţime de treburi de făcut. Ea nu păstrase numărul lui de telefon. Cel puţin ar fi putut să-i dea sfaturi. Trebuia totuşi să nu-l îndepărteze total , orice ar fi simţit pentru el. Işi adună tot curajul şi se îndreptă spre rulota lui Mac, cu gândurile răvăşite. Ezită un moment înainte de a ciocăni. Când Mac îi deschise, un zâmbet abia vizibil apăru pe chipul lui.

- Amanda, ai uitat ceva?

- Cam aşa ceva. Nu ţi-am dat numărul meu de telefon, în caz că vrei să mă întrebi ceva despre construcţie. Până când începi într-adevăr munca, poate te ajut cu ceva sfaturi. Suntem vecini, doar.

Mac o privi confuz.

- In regulă.

Ea făcu o pauză, respiră adânc, sperând că

gândurile care
o măcinau îi vor da pace, dar nu reuşi. Ii spuse numărul de telefon, iar el îl repetă, uitându-se la ea mirat. Amanda se simţi prost. Il privi în ochii lui albaştri.

-Stabileşte de la început suma cu care vei plăti muncitorii ca să nu-ţi ceară mai mult la sfârşit. Şi să nu uiţi să te asiguri că la acoperiş se va folosi material etanş, care să nu lase să se infiltreze apa. Canalul de scurgere a apei trebuie făcut cam la cinci metri distanţă de casă.

Mac avu prezenţa de spirit să n-o întrerupă în lungul ei şir de sfaturi date din proprie iniţiativă. Tonul lui fu politicos când ea îl lăsă să vorbească în cele din urmă.

- Bineînţeles. Vreau să las acoperişul să-l fac ultimul.

Amanda îşi coborî privirea spre tenişii ei. Işi dădu părul pe
spate, apoi îşi ridică ochii spre el şi spuse:

- Bine, să ne întoarcem la lucru. Ai numărul meu de telefon, în caz că vrei să mă întrebi ceva. “Dar nu te apropia de uşa mea”, continuă în gând.

Pe un ton liniştit, Mac îi spuse:

- Multumesc, Amanda. Apreciez faptul că te-ai gândit să-mi vii în ajutor. Sper ca greşelile pe care le fac să poată fi reparate. Planurile casei.

Boz apăru în uşă şi ignoră comanda lui Mac de a sta jos, ceva neobişnuit pentru drăgălaşul animal, şi se îndreptă spre Amanda.

-Planurile. Aş vrea să arunci o privire pe ele când o să ai timp.

Amanda încuviinţă. Voia să scape de privirile lui şi de impactul psihic pe care-l avea asupra ei prezenţa lui Mac. Se întoarse rapid şi porni spre garaj. Bătutul

cuielor era ca o terapie pentru ea.

** *

Două zile mai târziu, Mac realiză de ce Amanda voia dintr-o dată să pară aşa de grijulie cu el. Stătea în bucătărie, la masă, şi se uita la copiile trimise de avocata ei.

Intrebări fără răspuns îi treceau prin minte în timp ce citea contractul. El conţinea sugestii pentru schimbarea echipamentului necesar la sistemul de apă. Trebuia comandat la reprezentanţa Mercedes-Benz. Preţurile erau exorbitante. El aruncă hârtia şi ridică receptorul telefonului. Il sună pe J.D.

-Ce sunt toate astea? Ti-am spus că micuţa doamnă vrea să-mi facă viaţa cât mai grea cu putinţă.

-Este cel mai bun sistem care există, asta e sigur. Mai performant decât ai tu nevoie, doar dacă nu vrei să faci o livadă cu pomi fructiferi. Poate ea vrea să nu mai fie nevoie să înlocuiţi instalaţia multă vreme. In mod sigur, vrea să se asigure că nu vor mai exista nici un fel de probleme.

-Ti-am spus că a adoptat o atitudine care are ca scop înlăturarea mea. Nu am nici o posibilitate de a folosi sistemul ei de apă, o dată ce va fi făcută legătura cu apa de la oraş. Toate cheltuielile în plus vor fi suportate de mine.

-Ei bine, nu specifică nimic despre perioada când va fi adusă conducta de apă de la oraş. Dar în orice caz, se pare că toată sarcina instalării sistemului îţi va reveni ţie, dar vei fi asigurat cu apă în acest fel pentru mult timp.

Mac ştia că se lupta pentru o cauză pierdută.

- Aş putea să-mi înfiinţez propria mea firmă de alimentare cu apă?

J.D. îi confirmă într-un fel ceea ce el deja bănuia.

- S-ar putea să nu dai de apă la primele foraje şi amândouă puţurile ar putea avea aceeaşi sursă de apă, plus că va fi nevoie să forezi mult mai adânc. Cel puţin, acum ai o sursă sigură. Ştim că există apă în acest puţ.

- Bine, omule! Hai să pornim acţiunea în felul acesta. O să umblu la contul meu în bancă chiar astăzi.

El închise şi se gândi la următorul pas pe care-l avea de făcut: să stea de vorbă cu Amanda. Ezită un moment, ca să se uite pe fereastră după jeepul ei, apoi îi formă numărul de telefon.

Auzul vocii ei îl mişcă mai mult decât voia să recunoască; îi trezi din nou dorinţa de a o vedea şi de a o atinge. La naiba, îl atrăgea atât de mult!

-Sunt Mac. Trebuie să discut cu tine despre contractul fântânii, Amanda. Ai câteva minute libere?

Vocea ei avea ceva inocent care-l dezarmă şi mai mult. Totuşi îşi dorea să ştie ce avea de gând.

- Contractul fântânii? Eu încă n-am primit copiile. Aştept un telefon de la asociatul meu ca să-mi spună ce socoteli a făcut.

Răbdarea lui Mac luă sfârşit.

- Incearcă să rezolvi cât poţi de repede, da? Trebuie să port şi eu o discuţie cu tine.

Trebuia să-i spună despre schiţele pe care le făcuse şi faptul că o anumită parte de teren nu se ştia exact cui aparţinea. Şi asta, înainte să înceapă să toarne fundaţia casei. Oricum, Amanda îl luase pe nepregătite când deschise uşa şi apăru în faţa lui.

Apariţia ei neaşteptată îi făcu nervii să vibreze. Arăta fantastic cu bluza ei lila şi pantaloni cu dungă, iar în picioare, sandale negre de lac. Corpul lui răspunse ca de fiecare dată când era în preajma ei. Fără să se poată controla, mintea lui memora fiecare detaliu al ţinutei ei,

şoldurile frumoase pe care pantalonii le îmbrăcau, talia subţire.

Voia să şi-o amintească în braţele lui, iar amintirile spuneau orice altceva, numai faptul că era vecina lui, nu! Ochii ei întunecaţi reflectau prudenţă, iar el încercă să alunge imaginile incitante care-i treceau prin minte.

- Nu lucrezi astăzi? o întrebă arătând spre ţinuta ei.

Ea se dădu un pas înapoi spre uşă, ca şi cum s-ar fi simţit mai în siguranţă afară.

- Mă duc să iau prânzul, îi explică ea.

Afirmaţia ei naturală îl făcu să se gândească: “Dar nu singură. Şi nu cu o prietenă. ” Mac se încruntă.

- Atunci, o să-ţi explic pe scurt. Planurile pentru fântână implică nişte cheltuieli foarte mari, care-mi revin.

Amanda păru surprinsă.

- Ti-am spus că n-am primit încă exemplarul meu.
- Dar au fost ideile tale.
- Da. A fost singura alternativă legală.
- Deci, intenţionezi să laşi toate cheltuielile să fie suportate de mine, nu?

Amanda îşi înclină puţin capul spre umăr.

- I-am cerut să facă deocamdată un contract ca să avem o idee despre cum va fi forma finală. Dar o să hotărăsc totul mai târziu.

-Inţeleg. Ce începuse să vadă în faţa ochilor era roşu, tonuri puternice de roşu. Intră rapid în casă şi aduse planurile casei, apoi le desfăcu pe masă.

- Uită-te, te rog, pe aceste schiţe şi vezi că eu deţin mai mult teren pe această proprietate.

Amanda îl ţintui cu privirea.

- Ce vrei să spui? J.D. spune că tu ai aceleaşi

planuri de casă. Nu! Cuvântul fu aproape sugrumat în gâtul ei, apoi trimi- seră parcă săgeţi spre el. Doamne, nu-mi vine să cred! Darrell nu a arătat niciodată interes pentru planurile mele de casă.

- Nu, dar în mod evident, a fost destul de interesat pentru a reţine numele arhitectului.

Mac stătea lângă Amanda, în timp ce ea părea total ruptă de realitate. El o luă de talie şi o ţinu aşa o clipă, de ajuns cât ea să-şi simtă inima bătând puternic la atingerea lui. Ea mirosea a flori de vară. Parfumul i se impregnă în nări şi înăuntrul trupului lui.

Ea se întoarse spre el şi-l privi, iar cu o voce slabă îi şopti:

- Este desenul meu. Nu-l poţi folosi.

- Nu am altă posibilitate. Am pierdut deja prea mult timp. Nu am decât să încep acum un proces.

După paloarea feţei, el ştia că primise rău veştile. El nu-şi imagina cum putea să rezolve situaţia creată.

- Nu pot să cred, spuse ea în final, tonul fiindu-i plin de mânie. Continuă-ţi drumul pe care l-ai ales, Mac. Ai câştigat! Ea se îndreptă spre uşă.

- Am câştigat? După ce am citit clauzele stipulate în contractul de împărţire a fântânii, aş putea spune că tu ai câştigat. Este destul de clar că vrei să iei tot controlul apei aici, şi că intenţionezi asta pe o perioadă lungă de timp. Mulţumesc Cerului că este doar un contract încheiat cu tine.

Amanda se întoarse la auzul vorbelor lui.

- La revedere, Mac. Trebuie să ajung în alt loc. E clar că nu avem nimic de discutat.

Ea plecă în timp ce lui îi răsunau în minte vorbele pe care
i le spusese Amandei. Il trezi din visare zgomotul uşii

închise cu putere.

Luă receptorul telefonului şi-l sună din nou pe J.D.

- J.D., primeşti un bonus dacă încerci să faci casa cât mai repede posibil. S-ar putea să mai fie câteva schimbări, dar oricum totul e confuz. Poţi să faci asta?

- Fii sigur!

** *

Amanda îşi aşează şervetul în poală, aşteptând să ia masa. Când ospătarul plecă, Amanda se adresă surorii sale mai mari:

-Am venit în aceste locuri cu speranţa că o să-mi pun ordine în gânduri, Shelly. Şi am reuşit pentru un timp, dar nu destul.

-Cum se poate ca un vecin să te supere atât de mult? Nu sunt cinci acri de pământ între casele voastre?

-Da şi nu. Când casele vor fi terminate, va fi o distanţă mare între ele. Acum locuiesc la numai douăzeci de metri depărtare.

- In regulă, ţine-ţi tot timpul uşa încuiată, Amanda. N-am să vorbesc nimic cu mama şi tata despre asta. Tata ar fi aici cu o armă. Intotdeauna e preocupat de tine.

Shelly se oprise din drumul ei spre San Diego, şi arăta superb ca de obicei. Purta pantaloni de culoarea piersicii şi un sacou crem, care contrasta cu părul ei şaten, foarte bogat.

Amanda schimbă subiectul.

- Nu vrei să vezi ce am reuşit să fac pe acest pământ?

- Sigur că vreau, dar trebuie să ajung devreme la o conferinţă. Vreau să am cât mai multe contracte de afaceri pe anul acesta. Va fi un weekend plin de seminarii şi de muncă. Vreau să obţin un profit mare. Am făcut destulă muncă de caritate până acum.

Amanda zâmbi. Shelly, în ciuda căsătoriei pe care o făcuse foarte devreme, şi a faptului că nu urmase un colegiu, a fost întotdeauna ambiţioasă.

- Nu-ţi doreşti un cămin şi copii, surioară?

In sufletul ei, Amanda îşi dorea copii, dar după mariajul ratat cu Darrell, hotărâse că va trebui să mai amâne această problemă.

- Mă gândesc la viaţa mea. Gemenii îmi ocupă atât de mult timp, dar vor merge la colegiu curând. Totul s-a petrecut atât de repede pentru mine. Ti-am spus că vor să meargă la acelaşi colegiu, în New York?

Shelly o să le ducă lipsa.

- Işi vor lua zborul amândoi. Dar se vor descurca bine!

- Că tot vorbeşti despre oraşe, Amanda, sincer, nu ţi-e dor de viaţa pe care ai dus-o la oraş?

Amanda îşi aranjă părul la spate, amuzată de întrebarea la care răspunsese de atâtea ori.

- Absolut deloc.

- Dar cum îţi vei găsi un soţ, dacă vei continua să trăieşti retrasă?

-Nu vreau o repetiţie a ceea ce a fost cu Darrell. Nu, mulţumesc!

Shelly luă o altă îmbucătură, apoi o privi pe Amanda, speculativ.

- Cum este vecinul tău, în fond?

Amanda aproape se înecă, apoi o privi în ochi pe sora ei.

- Brânză bună în burduf de câine.

- Oh, da. Tata mi-a spus despre el astfel de lucruri. El spune că tu poţi face un bărbat să tacă sau să vorbească. Cum reuşeşti?

- Este înnebunit cu contractul pe care l-a făcut

avocata mea, dar pe care eu nu l-am citit încă. O să-l studiez după-amiază, dar din punctul meu de vedere, el nu are decât două alternative: să-l accepte sau să renunţe.

- A fost o mică ceartă între voi?

Shelly parcă o chestiona, aşa că Amanda îşi coborî privirea
spre mâncare.

- Nu, nici nu mi-a lăsat ocazia să discut despre asta. S-a înfuriat şi atât. Se întrebă ce legătură aveau reacţiile lui cu prima şi ultima noapte împreună.

- Câine murdar!

-Nu, câinele este prietenul meu, spuse Amanda, lăsând-o pe Shelly cu o privire pierdută, nemaiînţelegând nimic.

- Shelly, ce spui să-mi dai nişte sfaturi pentru pregătirea unei petreceri de casă nouă?

Interesul lui Shelly fu trezit într-o clipă.

- Dar cine vor fi invitaţii? Nu cunoşti prea multă lume aici.

-Familia, bineînţeles. Vreau să vină cu toţii. Unchiul Pete şi verişorii noştri, prieteni din Los Angeles, şi pot să-i invit şi pe şefii de echipă care lucrează pentru mine, sfătuitorul meu, J.D. şi soţia lui. Vor fi mulţi, aproximativ douăsprezece perechi. Ce spui?

Inainte ca Shelly să plece, îi dădu câteva idei. Ii sugeră o temă rustică.

-Ştii familia se reuneşte în general pe 4 iulie. O să facem atunci petrecerea.

- Casa nu va fi terminată până atunci, sunt sigură.

- Nici o problemă. Vom urmări evoluţia construcţiei.

Gândul că familia ei se va reuni la noua ei casă îi

ridică
puţin moralul Amandei.

In BMV-ul său, parcat în faţa restaurantului, sora ei îi spuse:

- Oh, era să uit. Mama şi tata ţi-au trimis un pachet, probabil sperând să te readucă la civilizaţie. Cred că e un aparat de cafea espresso şi alte câteva lucruri. Ei nu pierd nici
o ocazie să te răsfeţe.

Amanda ignoră tonul ei ocrotitor şi-i mulţumi că se oprise să ia masa cu ea. Aşeză pachetul în portbagajul jeepului. Conduse până la poştă să-şi ia e-mail-ul şi plicul trimis de
Karen. Il aşeză lângă ea să-l citească acasă. Va afla de ce este Mac supărat. Mergând prin oraş, îşi imagină vizita familiei sale la noua casă.

Ei vor pretinde că s-au distrat grozav, apoi se vor grăbi să se întoarcă în aglomeraţia şi agitaţia din Beverly Hills, Brentwood şi Westood.

Fiecare dintre membrii familiei ei susţinea teoria că ea, mezina familiei, era acum sub influenţa frustrantă a proaspătului divorţ, dar se va întoarce curând în mijlocul familiei.

Când parcă maşina lângă rulotă, observă camioneta lui Mac la locul ei şi îi răsunară din nou în minte cuvintele lui înţepătoare.

** *

Incercând să adoarmă în acea noapte, Amanda se răsuci mai mult de o oră în pat, fără să aibă vreo şansă să se bucure de odihnă. Ascultă sunetele nopţii. Incă trează, ea auzi un zgomot la uşă. Se dădu jos din pat şi merse încet prin cameră. Apoi auzi din nou zgomotul ca şi cum cineva zgâria uşa, apoi un scâncet.

Inima ei începu să bată cu putere. Aprinse lumina,

apoi deschise uşa încet. Văzu nasul lui Boz. Deschise uşa mai larg şi Boz încercă să se strecoare bucuros înăuntru.

- Ce este, căţel?

Câinele scheuna, gudurându-se pe lângă picioarele ei, apoi alergă în dormitor. Ea încuie uşa la intrare după care îl urmă. Căţelul se urcă în pat.

Amanda observă că lesa lui era ruptă.

- Oh, am înţeles. Mac nu ştie că ai fugit, iar ţie îţi place mai mult patul meu decât casa ta.

Căţelul îşi trecu lăbuţa peste bot şi închise ochii. Amanda se urcă din nou în pat. Cred că Mac te-a dojenit aspru. Probabil e prea ocupat cu planurile casei ca să aibă grijă de tine. Apoi se întinse în pat, plăcându-i căldura căţelului lângă picioarele ei.

Ciudat, cu Boz lângă ea, Amanda se simţi mai liniştită, iar imaginea lui Mac se estompă încet, pierzându-se, iar visurile începură s-o cuprindă.

Capitolul 1

Un zgomot familiar o trezi. Era sigură că era duminică. Privi în jos spre Boz, care stătea ghemuit la picioarele ei şi părea că doarme.

Stătu câteva clipe pentru a se trezi de-a binelea, apoi dădu la o parte perdeaua şi se uită pe fereastră. O echipă lucra la fundaţia casei lui Mac. Lumina soarelui îi lumină bucătăria şi camera. Privi din nou pe geam şi-l zări pe Mac, murdar din cap până-n picioare, dar totuşi sexy, îmbrăcat în blugi şi un tricou. Ii privea pe muncitori. Inima îi tresări.

Doamne, o fascina. Gândi că el o atrăgea mai mult decât voia să recunoască. Simţi un fior de emoţie. După ce îşi luă privirea de la el, se gândi la faptul că Mac angajase o echipă de muncitori să lucreze duminica. Voia rezultate, nu conta prin ce mijloace le obţinea, şi părea că va înlătura toate obstacolele care l-ar putea opri din drum.

Incepu să vorbească cu Boz despre stăpânul lui:

- Nu sunt sigură că ţi-a simţit lipsa, prietene!

Apoi, se îmbrăcă cu pantaloni şi o bluză albă din bumbac,
după care făcu o cafea mai concentrată ca de obicei.

Ei bine, ea avea conştiinţă, spre deosebire de alţii, se gândi. Trebuia să îndrepte lucrurile. O să vorbească deschis cu el şi o să facă contractul de împărţire a fântânii mai acceptabil pentru el. Dacă avea noroc, poate îl convingea să modifice puţin planurile casei lui.

După ce bău o ceaşcă de cafea cu puţin bitter care-i dădu aromă, îşi adună tot curajul şi ieşi afară cu copia contractului.

Mac se uită la căţel cu o privire caldă, apoi o văzu pe Amanda. Incercă să-şi înlăture imaginile periculoase care i se perindau prin minte. Ii reveneau momente din

prima lor noapte, abandonul ei, corpul ei frumos.

Se opri în faţa lui şi începu să-i vorbească. Mac îşi încruntă
0 sprânceană şi strigă:

- Nu te pot auzi din cauza zgomotului!

O luă de braţ într-un fel cam dur şi o ghidă spre rulota lui, unde zgomotul nu era atât de asurzitor. Felul în care o privi, o blocă pe moment. Nu era nici urmă din bărbatul care fusese în acea noapte de vis.

- Ti-ai revenit, Amanda? Sau încerci să mai pretinzi că nu s-a întâmplat nimic între noi?

Amanda era emoţionată. Degetele îi tremurau pe contract.

- Am venit să dau cărţile pe faţă. Ea ridică contractul. Tie nu-ţi place felul în care a fost conceput, iar mie nu-mi convine copia la indigo a casei mele pe care o construieşti. deci, nimic nu e corect, nu-i aşa?

-Viaţa nu e corectă, Amanda. Tot ce ne rămâne este să facem lucrurile mai frumoase. Privirea lui o învălui, şi el o luă protector pe după umeri. Nu crezi că despre asta ar trebui să discutăm? Atingerea lui o răvăşi. Când el se aplecă şi-i cuprinse buzele într-un sărut, gură ei îl acceptă cu pasiune.

Simţi plăcerea cum îi vibra în fiecare fibră din trup şi inima
1 se opri. Il dorea, nu se putea opri să-l dorească. Dar, iarăşi
prezumţiile reveniră. Mac era un om care nu ştia ce vrea, exact ca fostul ei soţ. Nu putea să accepte să fie rănită încă o dată. Intr-un fel sau altul, trebuia să se îndepărteze de el, să-şi ţină promisiunea pe care şi-o făcuse sieşi de a începe o viaţă independentă. Se retrase şi-l privi în ochi.

-Mac, nu trebuie să facem asta. Nu din nou. Nu face situaţia mai dificilă pentru mine.

Cum se îndepărtă de el, avu o senzaţie de răceală, ca o briză a nopţii. Ochii lui erau încărcaţi de întrebări fără răspuns. Ea ştiu dintr-o dată ce trebuia să-i spună:

-Te-ai gândit la unele modificări în planul casei tale? murmură ea. Trebuie să vorbesc şi cu Karen Taylor.

Mac se dădu un pas înapoi.

- Dacă vrei să negociezi, n-are nici un rost, Amanda. Hârtiile sunt semnate. Am acceptat condiţiile tale.

Tonul lui fusese caustic. Ea tăcu, încercând să se autocontroleze.

- Mac, îmi pare rău. ştiu. Incercă să-i spună că acel contract nu fusese ideal, dar Mac îi tăie vorbele, neclintit la explicaţiile şi scuzele ei.

- Nu-ţi face griji, vecină. Şi nu-ţi face probleme în privinţa casei tale. O să schimb unele lucruri în exterior şi în interior, ca să fii mulţumită. Ai făcut treabă bună cu arhitectul tău, şi apreciez asta. Probabil voi construi şi camere în plus faţă de plan.

- Mac!

- Sunt simple afaceri, iar tu se pare că obţii ce ţi-ai dorit. Mulţumesc că l-ai adus acasă pe Boz.

Replicile lui erau scurte şi reci. O lăsă acolo şi se întoarse la lucru. Nu putuse citi nimic în ochii lui. Simţi o durere ascuţită în inimă. Dacă el aşa voia, aşa va fi! Se întoarse spre casă, înţelegând că nu fusese o idee bună să vorbească cu el. Nu voia să mai rămână acasă în după-amiaza asta. Va merge la un film în oraş. O comedie ar ajuta-o din starea neplăcută în care se afla. Dar când filmul începu, în loc să râdă, începură să-i curgă lacrimile.

** *

In decursul celor două săptămâni care urmară, ea se consultă în câteva rânduri cu J.D., dar pe de altă parte îl văzuse pe acesta mergând acasă la Mac aproape zilnic.

Construcţia casei lui Mac decurgea foarte repede, zidurile erau terminate. Din afară arătau foarte bine. Trebuiau doar finisate.

Lucrătorii care făceau acoperişul erau zilnic prezenţi la datorie. Ea îşi plănuise să-şi ocupe tot timpul, dar o deranja faptul că Mac o învinovăţea, deşi îşi spunea de mii de ori că părerea lui nu conta. In adâncul sufletului ei, ştia că totuşi conta foarte mult.

In timp ce Amanda, cu tâmplarul şi zugravul pe care-i angajase, lucra la pereţii din interior, un muncitor lucra la exteriorul casei. Făcea tot ce putea ca să-l ignore pe Mac, iar el părea că nu are ochi pentru ea. Oricum, Boz venea des s-o viziteze şi câteodată rămânea acolo, la ea acasă. Ii plăceau aceste seri. Câinele stătea cu ea pe băncuţa din bucătărie, sau în pat, când ea citea sau studia.

Munca lui Mac progresa atât de repede, încât ea crezu că ceva nu e în regulă când îi zări pe toţi oprindu-se din lucru la un moment dat. Dar se pare că Mac se grăbea cu treaba, iar echipele de muncitori erau la capătul puterilor.

Astăzi, muncitorii se opriră din lucru, în timp ce Mac aranja afară un prânz bogat pentru ei. Lângă lucrători stătea o blondă elegantă. Amanda nu reuşi să ghicească cine era.

Incercă să nu se enerveze, pentru că munca la construcţia casei ei mergea încet. Dar peste ceva timp, un val de căldură o toropi. Astăzi electricianul ei trebuia să instaleze lumina în bucătărie, dar nu apăruse încă. Cel puţin nu pe terenul ei. Din întâmplare, zări camioneta lui în faţa casei lui Mac.

Nu voia să mai pună piciorul pe pământul lui Mac, dar asta era totuşi prea mult pentru ea. Imediat, luă celularul şi formă numărul lui J.D. Răspunse soţia acestuia.

După ce se prezentă, femeia începu să discute ca şi cum ar fi fost prietene:

- Hei, bună! Eu sunt Lili. J.D. mi-a povestit despre tine. Nu eşti tu domnişoara care a făcut o parte din casă cu mâna ei?

- Am făcut şi eu ceva, e adevărat.

- Ei, să fiu a naibii! Eşti ca bunica mea. Ea a fost una dintre pionierele acestei văi. Ea şi bunicul au început de la nimic. Bunica a construit partea exterioară a casei, pentru că bunicul era ocupat cu munca câmpului.

Amanda făcea eforturi să nu izbucnească în râs.

- Nu sunt o pionieră. Şi în mod sigur, J.D. a exagerat puţin.V-am sunat pentru că vreau să-i cer părerea în legătură cu electricianul care lucrează pentru mine şi care n-a venit astăzi. Făcuse treabă bună înainte. Dar de data asta nici măcar n-a telefonat să mă anunţe. Poate J.D. ştie ceva despre el.

- Asta nu-i tot, iubito. Aceşti oameni sunt nişte gurmanzi, iar când e vorba de mâncare pe gratis şi pe deasupra şi bună, ei găsesc o portiţă ca să scape de muncă. Pariez că pe electricianul tău îl cheamă Buddy Baxter.

- Exact, v-a spus J.D.? Amanda se plimba cu paşi mici prin bucătărie.

- Nu era nevoie să-mi spună. Tu trebuie să fi observat că avea mereu câte ceva sub cingătoare. Nevasta lui mi-a spus că trebuie tot timpul să ciugulească ceva: cipsuri, stiksuri, bomboane, orice. Ea tuşi. Toate femeile lor sunt înnebunite pentru că ei se întorc acasă şi au pretenţia ca ele să gătească exact ca Mac Dalton.

- Da, dar el are un restaurant. N-ar trebui să se lase comparate cu un profesionist.

- Oh, deja are un restaurant? Mă gândeam că este

în căutare unde să-l deschidă. Işi testează mâncărurile pe băieţii care muncesc la el. Să vadă care mâncăruri sunt apreciate.

- Nu ştiam. Noi doi nu prea vorbim.
- Oh, J.D. crede că voi sunteţi foarte apropiaţi.
- Nu, în nici un caz, spuse Amanda încercând să atenueze pofta de vorbă a femeii.
- Ei bine, aşa stând lucrurile, ai putea avea probleme cu toţi muncitorii. Dacă nu-i poţi hrăni la fel de bine ca Mac, ei sunt tentaţi să meargă la el.

-Nu pot, eu nu gătesc. Cum se descurcă J.D. cu echipele de oameni? Trebuie să fie atent cu toţi oamenii în parte şi asta ia o grămadă de timp. Ea tuşi din nou.

Amandei îi plăcu sinceritatea femeii. Se gândi că ele ar putea deveni mai apropiate.

-Intr-una din zilele astea voi da o petrecere de casă nouă, J.D. m-a ajutat mult. Mi-ar face plăcere dacă v-aş avea avea printre invitaţi.

- Sigur, nu voi lipsi. Doar anunţă-mă când, domnişoară Stanfield.
- Spune-mi, te rog, Amanda.

** *

Buddy Baxter veni în jurul orei şaisprezece, după ce termină treaba la casa lui Mac, dar o anunţă că nu poate să stea decât o oră. Amanda se străduise toată ziua să afle cum ar putea să-i atragă pe muncitori, aşa cum o sfătuise Lili, dar nu-i veni nici o idee.

J.D. o sunase şi-i dădu o veste bună. O asigurase că Mac schimbase modelul zidurilor. Apoi, îi dădu şi o veste rea. Mac avea nevoie de acelaşi număr de muncitori de câţi avea şi ea nevoie. El îi promisese, totuşi, că o va ajuta la lucrul în interiorul casei. Mai mult decât atât, Buddy lucră aproximativ o jumătate de oră la instalaţia de lumină, apoi pretinse:

- Imi pare rău, doamnă. Am nişte probleme la

umăr şi dacă stau cu mâna ridicată, nu mai pot de durere. Şi coborî de pe scară.

Amandei îi veni o idee genială. Poate îl va convinge.

- Buddy? îl strigă ea dulce, în timp ce se duse la el şi îl apăsă puţin pe umărul bolnav. In locul acesta te doare?

- Da, de ce? De unde ştiţi?

- Ţineai umărul acesta puţin mai înclinat. Sunt fiziote- rapeut. Dacă vrei să iei puţin loc, o să-ţi masez puţin muşchiul.

El o privi puţin neîncrezător.

- Dă-mi zece, cincisprezece minute şi o să vezi că te vei simţi mai bine, iar mâine nu te va mai durea deloc şi o să poţi să vii să-ţi termini munca.

- Bine, spuse el, cu sprâncenele ridicate întrebător. El încă părea sceptic.

- Aşteaptă un minut, te rog. Trebuie să aduc ulei special pentru masaj şi nişte prosoape calde.

Ea luă un scaun de metal şi-i arătă cum să se aşeze, cu umărul puţin înclinat pe spătarul scaunului. Se duse repede în rulotă după lucrurile de care avea nevoie. Când reveni, îşi dădu seama că purta aceleaşi haine pe care le luase când fusese o căldură toridă: şort şi o bluză scurtă. Dar Buddy nu se uita la ea, oricum.

Ea îi sprijini capul pe o pernă, cerându-i să-şi scoată cămaşa şi să-şi pună un prosop cald în jurul mijlocului.

- Buddy, relaxează-te, îi spuse după câteva clipe.

El îşi întoarse capul ca s-o poată vedea şi privirea lui o fixă. Observă, brusc, cum era îmbrăcată doamna care-i făcea masaj. Ea îi spuse să-şi lase capul pe spate.

- E prea fierbinte, Buddy?

- Oh, nu , doamnă. Mă simt bine. Chiar foarte bine.

Amanda începu să discute cu el despre munca lui. Bineînţeles, el vorbi şi despre casa lui Mac şi menţionă că are acelaşi sistem de iluminare în bucătărie. O să

lucreze pentru Mac mai târziu.

- Iţi place să lucrezi pentru el? întrebă Amanda cu nepăsare.
- Stă mereu cu ochii pe noi, dar ne pregăteşte nişte mese grozave.
- Asta e bine. Trebuie să-şi trateze bine muncitorii, pentru că ei muncesc mult şi merită asta. Munca în construcţii este foarte grea dacă nu ştii să-ţi foloseşti grupele de muşchi. Corect? Dar, din fericire, există spitale unde se fac operaţii performante când este vorba de probleme serioase. Imi place să-i ajut pe oameni să se poată întoarce la munca lor refăcuţi. Te simţi recompensat? îl întrebă.
- Operaţie? Spuse Buddy alarmat.
- Nu mă referem la tine, Buddy, relaxează-te. Acum s-ar putea să te doară puţin, iar dacă devine dureros, te rog să-mi spui , da?

Buddy încuviinţă.

- Nu va dura mult. Ştiu că trebuie să pleci acasă.
- E. e bine! Oricât ar dura, domnişoară Stanfield. Cred că sunt norocos că am drept client un fizioterapeut.

Ea îi observă privirea oprită pe nasturii de la pantalonii ei scurţi, când întoarse capul. Işi modifică poziţia în scaun, în aşa fel să n-o poată privi. Apoi, aplică uleiul pe piele, şi începu să-i maseze grupele de muşchi, încet, începând cu gâtul. Trecuse mult timp de când nu mai practicase, dar cunoştinţele îi reveniră în memorie.

Amanda se simţi minunat. Mac putea să le potolească foamea, iar ea putea să-i vindece. Se concentră asupra pacientului ei, până îi simţi muşchii relaxaţi total.

- Ti-e bine, Buddy?
- Da, mult mai bine.

Dacă entuziasmul din vocea lui ar fi fost contagios, ea ar fi putut rezolva orice problemă legată de bărbaţi.

- Putem să repetăm tratamentul mâine, dacă va fi necesar. Şi va trebui să înveţi să-ţi foloseşti muşchii corect, ca să înlături problemele ce ar putea apărea pe viitor.
- Gata? întrebă el când ea se opri.
- Numai o clipă, să înlătur excesul de ulei care n-a intrat în piele. Era sigură că Buddy va veni mâine la lucru.

** *

Mac turna cafea în ceaşca lui J.D. Era ora micului dejun. Micuţa bucătărie din rulota lui Mac le devenise sală de conferinţe, iar ei erau prieteni acum.

-Nu este vina ta, J.D. Munca decurge normal. Dar eu mă simt de parcă aş sta pe loc.

- Construirea unei case cere timp. Puteai să-ţi cumperi una gata făcută. De ce te grăbeşti aşa?

-Nici eu nu ştiu. Doar că am pus o mulţime de bucăţi de fier pe foc şi aştept ca măcar una să devină fierbinte. Casa aceasta e singurul lucru care merge bine în viaţa mea. El nu voia să se confeseze mai mult. Ştii, mă gândeam, casa Amandei s-ar putea să fie gata prima. Dacă sunt conflicte între echipe, trimite-le să lucreze mai întâi acolo.

- N-ai auzit ce se întâmplă acolo? Câţiva dintre bărbaţii care aveau probleme musculare, au fost ajutaţi să scape de ele şi de alte dureri care-i chinuiau.
- Da, ştiu, spuse Mac, aproape cu respiraţia tăiată.
- Construcţia casei va fi gata la timp. Nu cred că o mai poţi ajuta cu casa, râse J.D.
- Mă gândeam că vei spune asta. El începu să se gândească

că nu-i lăsase Amandei şanse egale. Dar acum era prea târziu.

- Nu ştiu cum reuşeşte. Muncitorii se întorc acasă mai relaxaţi decât când au plecat, glumi J.D.

Supărarea lui Mac i se citea în ochi când îl privi pe J.D. şi-i spuse răutăcios:

- Dar tu nu ai nici o problemă reumatică?

J.D. nu păru ofensat.

-Nu. Am cinci copii şi zece nepoţi care au grijă de mine. Crezi că vreau s-o supăr pe Lili? Mă va duce înapoi în Las Vegas.

- O.K. Scuză-mă. Te rog totuşi să transmiţi un mesaj muncitorilor. Dacă termină munca la mine în timp util, eventual între pauzele dintre terapiile fizice ale Amandei, primesc un bonus.

J.D. îl privi peste ceaşca de cafea dintre palmele lui, cu o expresie conspirativă.

- Sigur, care este oferta?

-Trebuie îndeplinite două condiţii. Munca să fie făcută exemplar şi terminată la timp, şi. fără dureri musculare.

- Asta am înţeles. Mai departe.

Mac încuviinţă din cap.

- In acest caz, primesc mese suplimentare pentru ei şi oaspeţii lor, la King’s Ransom. Plus, desigur, le dau de lucru în Beverly Hills. Crezi că-i va încânta?

-Cum să nu! Doamnele vor fi înnebunite la gândul unei cine în Beverly Hills. Acesta este restaurantul pe care-l deţii, nu?

- Da, sunt asociat.

- Consideră că e ca şi aranjat.

Mac se simţi dintr-o dată mai uşurat, dar privirea îi căzu pe schiţele de pe masă şi acestea îi aduseră în faţa ochilor zâmbetul dulce al Amandei. Avea nevoie de asta în viaţa lui. El zări câteva haine de-ale ei întinse pe o sârmă. Se simţi ca un şcolar, vecinul celei mai populare fete, care nu-i acordase nici o atenţie. La naiba! Işi

dorea atât de mult s-o vadă. Îl va lăsa pe Boz să-i ţină companie la noapte, sperând să-i reamintească de stăpânul lui.

Pregătirea meselor pentru muncitori îi ocupa timpul, dar mintea îi era mereu la frumoasa lui vecină. Începuse chiar să-i dea dreptate Amandei pentru felul cum procedase la împărţirea fântânii. Simţea nevoia s-o protejeze. Ea nu voia decât să-şi asigure viitorul, într-un fel cum voise şi el. Dar amintirile nopţii petrecute cu ea îi aducea parfumul primăverii în suflet.

-Mai vrei să-mi spui ceva? întrebă J.D. Voiai să faci unele schimbări.

-Scuză-mă. Alungă imaginea Amandei şi-i răspunse rapid lui J.D.: Da, vreau anumite schimbări. Totul în casa mea va fi la fel ca şi în cea a Amandei, cu excepţia bucătăriei, unde mobila va fi diferită. Şi vreau baie jacuzzi, cu peretele din sticlă. Şi flori, poate nuferi. O să le comand chiar eu.

-Pe toate? murmură J.D. mai mult pentru sine. El făcea eforturi să nu-şi arate mirarea.

- E mai simplu în felul ăsta, se apără Mac.

-Sigur că este, îşi plecă J.D. privirea. O să-i spui micuţei doamne, nu?

- Da, lasă asta în seama mea.

- Tu eşti şeful, îi spuse J.D. sorbind ultima gură de cafea.

- O.K., mulţumesc că ai venit. Va trebui să-mi spui ce pune pe podea, în caz că nu apuc eu să aflu.

- Nu cred că joci cinstit.

- Atâta timp cât ea se poartă aşa, joc foarte cinstit. Şi nu uita să le vorbeşti muncitorilor despre propunerea mea. Vreau ca visul ei să devină realitate cât mai repede posibil.

- Ti-ar plăcea ca muncitorii să fie plecaţi, nu?

- Da, fii sigur. Mac zâmbi şmechereşte. Asta e tot

pentru azi.
Anunţă-mă dacă apar alte probleme.

J.D. se ridică să plece.

- Tu să faci la fel, Mac. îl bătu cu palma pe umăr. Sună-mă pentru orice problemă.

Mac îl privi şi , pentru moment, observă o sclipire în ochii lui J.D., ceea ce-l făcu să se întrebe dacă bătrânul lui prieten avea răspuns pentru orice. Pentru moment, cel puţin, Mac se simţi ca un om ascuns în spatele unei măşti, fugind de ceea ce-şi dorea într-adevăr în viaţă.

Avea totuşi încredere în instinctele lui care rosteau numele unei doamne cu care împărţise o singură noapte, şi care fusese născută pentru a fi iubită - Amanda.

** *

Mac îi mulţumi lui Dumnezeu pentru metabolismul cu care-l înzestrase. Mânca bine şi nu avea niciodată probleme. Acum, la sfârşitul lui iunie, venise să mănânce din nou la restaurantul lui preferat. Porni într-un tur de-a lungul părţii de vest a cartierului. Ultima oară când fusese aici, comandase piept de raţă la grătar şi îl complimentase pe bucătar.

De dimineaţă, devreme, J.D. se oprise pe la el să-l întrebe încă o dată dacă îi spusese Amandei despre casele lor. Mac găsi o scuză pentru că nu făcuse lucrul acesta. J.D. şi Mac discutară puţin despre posibilităţile de găsire a unui teren pentru construirea unui restaurant. Rămăseseră la stadiul de proiect.

El intră în holul restaurantului şi se aşeză pe bancă în aşteptarea unui loc, dar imediat observă că erau locuri libere.

Fata de la recepţie, îmbrăcată într-o rochie albastră, se întoarse spre el.

- Domnule, masa rezervată pentru dumneavoastră este aici.

Mac privi spre masa arătată de tânără şi observă că erau mai
multe locuri.

- Cine îmi face farse? Sigur este masa aceea?
- Sunteţi domnul Dalton? Tânăra femeie îl privi îngrijorată, ca şi cum făcuse o greşeală.
- Chiar el!

Ea zâmbi.

-Doamna va veni imediat. Cu o atenţie măgulitoare, ea îi zâmbi, apoi plecă spre locul unde întâmpina clienţii.

Uitându-se spre intrare, el se gândi că unul dintre agenţii săi imobiliari îi făcuse o glumă. Câteva minute mai târziu, bănuielile lui se dovediră a fi false. Amanda intră în restaurant, cu o rochie elegantă unduindu-i-se pe corp. El înlemni. Era pe cât de surprins pe atât de emoţionat. Se ridică în picioare în timp ce ea luă loc la masă.

Incapabil câteva momente să vorbească, spuse în sfârşit:

- Mă bucur că te văd, Amanda.

Se aşeză pe scaun, cu degetele crispate pe lemnul mesei. Apropierea ei îi încorda simţurile.

- J.D. mi-a spus că vrei să discutăm, rosti ea simplu.

Capitolul 8

- Vrei să comandăm mai întâi? întrebă el, adunându-şi toată prezenţa de spirit de care dădea dovadă de obicei. Nu fusese pregătit pentru asta. Confidentul lui personal nu-l avertizase.
- J.D. mi-a sugerat o bucătărie cu ventilaţie împotriva fumului. îmi convine, spuse ea, apoi tăcerea se aşternu între ei.

Trebuia să spună şi el ceva.

- Amanda, sper să n-o iei ca pe o ofensă, dar am aşteptat prea mult ca să-mi cer scuze.
- Vrei să-ţi ceri scuze?

Mac nu sesiză nici o urmă de ironie în glasul ei.

- Da, vreau, dar nu vrei mai întâi să comanzi?

Amanda luă paharul cu apă şi Mac observă că-i tremurau degetele. Sigur, ea se afla la capătul puterilor. Nu avea de unde să ştie cum va fi tratată, sau ce voia să-i spună, totuşi venise.

El respiră adânc, bucuros că purta pantaloni şi un tricou sport, nu costum. Toată săptămâna nu dăduse importanţă ţinutei sale pentru că ştia că n-o s-o vadă pe Amanda.

- Te-a vizitat familia la noua ta casă?
- Nu, de fapt, mi-au trimis tot felul de pachete prin poştă şi am vorbit la telefon.
- Când te vor vizita?

-Trebuie să înţelegi că membrii familiei mele sunt foarte ocupaţi şi toţi aşteaptă să-mi revin şi să mă mut înapoi la Los Angeles într-o zi.

Ospătăriţa veni, îmbrăcată în blugi, botine şi tricou western.

- Doriţi ceva de băut?
- Mac, comandă tu. Mă încred în gusturile tale.

Mac comandă două meniuri complete, deci nu vor fi

întrerupţi din nou în timp ce Amanda îi va povesti despre familia ei.

Se îndoia că ea s-ar fi bazat vreodată pe altcineva decât pe propriile forţe. Părea că era în dispoziţie bună în seara asta. Şi acest gând îi dădu speranţe. Poate îi era oferită o şansă. Nu-şi putea dezlipi ochii de pe chipul ei, de pe tenul ei fin, de la senzualitatea pe care o emana prin fiecare por.

Ospătăriţa sosi cu stica de vin alb. Mac insistă să toarne el în pahare, în acest fel rămânând singuri.

- Incearcă vinul nostru local şi povesteşte-mi despre familia
ta. A

In timp ce Mac turna în pahare, ochii Amandei exprimau emoţia. Ea îşi reaşeză furculiţa pe şerveţel. Mâinile ei îi accelerară circulaţia sângelui. Mâini care pot construi o casă, pot alina durerile; admirabile, puternice, senzuale.

După un scurt moment de tăcere şi după ce gustă din vin, ea îşi ridică privirea spre el.

- Părinţii mei nu sunt chiar atât de răi, sunt doar protectori. Eu sunt mezina familiei, surorile mele sunt mai mari. Copii lor sunt şi ei destul de mari. Mama şi tatăl meu au insistat întotdeauna să aibă grijă de mine, dar eu mi-am urmat drumul
întotdeauna.
- Şi acum?

-Sunt mai ocupaţi acum, dar încă se interesează mereu de viaţa mea, încercând să mă convingă să mă întorc la oraş.

- Şi surorile tale?
- Tammy este mai mare decât mine cu zece ani. Shelly este cea mai mare dintre noi, între mine şi ea sunt doisprezece ani.
- Ele locuiesc la Los Angeles?

- în Westwood şi Valley şi au vieţile lor agitate. M-am întâlnit cu Shelly aici, în oraş, într-o zi, în drumul ei spre San Diego.

îi răspundea la întrebări pe care nu i le adresase. Ele erau amândouă prea ocupate ca să se ocupe de viaţa surorii lor mai mici. Dar ce ştia el despre familie? Totuşi trebuia să întrebe.

- Vrei să spui că ele nu au timp pentru tine? întrebă el, apoi ridică paharul cu vin.

- N-am spus asta, răspunse Amanda ca şi cum ar fi luat apărarea familiei. De fapt, o să mă ajute să pregătesc o petrecere de casă nouă pe data de 4 iulie.

- Nu credeam că este aproape gata casa ta.

- Nu, mai am o mulţime de lucruri de făcut, dar Shelly a organizat totul, şi a stabilit data la care familia mea se reuneşte în fiecare an.

Mac dădu din cap. Ele o includeau pe Amanda în programul lor, nu invers.

- în cazul acesta, sunt sigur că va fi o zi frumoasă.

Cu o mică ezitare, ea adăugă:

- Te rog să vii şi tu, dacă nu ai alt program.

- Nu vreau să apar într-o reuniune de familie.

- Nu vor fi numai membrii familiei mele. L-am invitat pe J.D. cu Lili, Buddy Baxter cu soţia, şi câţiva prieteni din Los Angeles.

- In cazul acesta, voi veni, dar nu pot să apar cu mâna goală. Spune-mi cu ce să contribui.

Ospătăriţa sosi cu salatele pe care le ceruse Mac. După ce plecă, Amanda îi spuse:

- Deci cu ce scop am fost invitată la cină? Ca să închei un armistiţiu? Colţurile gurii ei se ridicară într-un zâmbet dulce.

- Cred că da. Am fost nepăsător. Nu luasem în considerare prin ceea ce treceai tu, şi.

- Opreşte-te. Ea clipi din ochi şi ridică o palmă. Am

înţeles mesajul.

Mac zâmbi când îi zări privirea neîncrezătoare şi în acelaşi timp mirată.

- Care e mâncarea ta preferată? întrebă el.
- Paste Fettacine cu ardei roşii copţi, răspunse ea privindu-l în ochi. Sunt deosebit de gustoase la King’s Ransom.

Mac o luă ca pe un compliment.

- Mulţumesc. O să mă străduiesc să-ţi pregătesc mâncarea preferată într-una din serile astea, dacă o să vrei să mă vizitezi.

Amanda nu-i răspunse, şi privi în farfurie. El n-o mai întrebă nimic, dar o privea cum tăia pieptul de pui. Gustă din el şi încuviinţă a plăcere.

- Delicios. Ar trebui să mănânc mai mult în oraş. Părinţii mei mă îndemnau mereu. Imi trimit ghidul noilor restaurante din Los Angeles şi Beverly Hills.

Mac păru amuzat.

- Era trecut cumva şi King’s Ransom?
- Da, ai intrat într-o piaţă a competiţiei, Mac. Mulţi din aşa zişii restauratori sunt vedete de cinema sau de televiziune, care îşi folosesc faima pentru a avea succes în afaceri. Tu ai pornit de la zero. Se vorbea despre flerul tău de a alege felurile de mâncare solicitate. Incă mai vrei să renunţi la King’s Ransom?
- Nu uita că am un partener de afaceri, şi că am fost plecat prea mult timp. Cartea a fost tipărită în perioada cât am lipsit, spuse el, coborând vocea. în mod sigur nu-i plăcea să-şi reamintească.

-Asociatul tău era menţionat foarte puţin. Scria că ea a semnat lista vinurilor.

- Au uitat să amintească despre abilitatea ei în marketing. Era înnebunită să fie persoană publică.
- Asociatul tău era bărbatul cărunt care venise cu limuzina, nu?

- Da, şi sunt sigură că va transforma restaurantul într-o adunare a vedetelor, dacă n-a făcut-o deja.

Mac se bucură că ea nu simţea nici un fel de animozitate pentru bărbatul din viaţa Clarissei. Când era în preajma Amandei, simţea că acea relaţie fusese dintr-o altă viaţă a lui.

- Tu nu cauţi faimă şi succes, nu-i aşa?

- Nu genul acesta de succes. Dar mi-am dorit asta într-o perioadă. Ai de gând să mănânci puiul acesta sau nu? îmtrebă el. Nu-i plăcea să vorbească despre sine.

- Mac? Cuvântul veni parcă de undeva, dinăuntrul ei, şi el ştia că tonul lui fusese aspru. Trebuia să evadeze cumva din discuţie.

El îi explică:

- Mi-ar plăcea să-mi spui părerea ta.

Un timp, vorbiră despre cum evoluau lucrurile cu construcţia casei ei.

J.D. făcuse un lucru înţelept aranjându-le întâlnirea pe un teren neutru, realiză Mac, apoi mâncă în continuare. Nu ştia ce să-i mai spună. Dar ştia că nu avea voie să piardă ocazia de a îndrepta lucrurile.

Când fu servită plăcinta, Amanda mâncă jumătate dintr-o bucată, apoi o dădu la o parte.

- O.K., sunt gata să-ţi spun părerea mea.

Mac îşi ridică privirile, uitându-se la ea, în timp ce-l studia.

El se sprijini de spătarul scaunului.

- Minunat! Spune-mi!

- Eu nu sunt critic culinar. Dar ştiu că poţi mai mult.

- Mai mult? El păru surprins. E ceea ce intenţionez să fac, dar nu are nici o legătură cu gătitul.

-Mă refer la aceste mâncăruri, acest meniu, chiar întregul restaurant. Dacă vorbim despre aceste lucruri, poţi să le faci mai bine, pentru că ai chemare şi talent.

O$_A$ simţea de partea lui.

- Inseamnă mult pentru mine să aud asta, dar în viaţa mea sunt şi alte lucruri importante, nu numai afaceri.

- In mod sigur, răspunse ea.

-Vreau să-ţi fac o confidenţă. Ştiu că fiecare dintre noi avem un stil de viaţă şi lucruri de făcut, dar te vreau în viaţa mea, Amanda. Credeam că deveniserăm prieteni buni.

Ea zâmbi uşor.

- Nu vom fi străini.

Cuvintele ei îi tăiară respiraţia.

- Bine, fu singurul răspuns pe care-l putu da.

- Mai ales că ai fost atât de amabil încât ai schimbat planurile casei tale pentru mine. Sunt sigură că în ansamblu, va arăta diferit. Inseamnă foarte mult pentru mine. Apreciez eforturile tale.

Cuvintele ei îi făcură inima să bată mai puternic. Uitase să-i spună de planurile casei, dar ştia cât de supărată va fi să aibă lângă ea copia la indigo a casei ei. Dar nu era momentul să-i spună acum.

** *

Pe data de 4 iulie, de dimineaţă, mesele şi scaunele pe care le comandase Shelly pentru petrecere erau deja aranjate. Astăzi, bucătăria Amandei va fi folosită într-adevăr. Mai avea de zugrăvit înăuntru, de lăcuit, şi de pus carpetele. Mac veni primul şi aduse salată de pui gătită chinezeşte, şi pui la grătar.

Când aşeză platourile pe masa din bucătărie, aroma puiului îi făcu poftă.

- Muţumesc, Mac. Miroase minunat, spuse ea. Pot să gust puţin?

Mac luă o bucată şi o apropie de gura ei.

- Ai grijă pentru că este fierbinte.

Ea luă o bucăţică şi o mestecă savurând-o.

Ochii ei exprimau încântare.

- Mă gândeam că o să-ţi placă.
- Mac, nu-i nevoie să fii atât de formal.

El purta un costum cu sacou, ceea ce o făcu să se gândească la faptul că el urma să-i impresioneze familia. Ea purta pantaloni largi, model sport, şi o bluză până în talie cu imprimeu floral.

- Mandy, a intervenit ceva. O să vin mai târziu la petrecere.

“Nu, nu se îmbrăcase aşa ca să creeze impresie bună. Cel
puţin, nu familiei ei” se gândi ea.

Simţi o undă de dezamăgire şi se strădui să nu se vadă asta.

- J.D. spunea că dacă o să mergem pe şosea în jurul orei şapte seara, vom putea vedea focuri de artificii, din centrul oraşului. O să te întorci până atunci?
- O să stau până vine familia ta. Apoi plec şi sper să ajung până încep focurile de artificii.

Ea se simţi mai bine când văzu efortul lui de a fi cu ea cât mai mult timp, dar nu ştia unde pleacă.

- îmi pare rău că trebuie să pleci. O să-ţi simt lipsa, dar măcar tu să te salvezi din calea familiei mele.
- Nu pot fi atât de răi.
- Ei bine, să nu fii surprins când o să vezi cât sunt de direcţi. Ei nu vor fi diplomaţi când îşi vor exprima părerile.

O clipă mai târziu, Amanda auzi gălăgie şi-şi dădu seama că sosiseră. Se uită pe fereastră şi văzu şirul de BMW-uri parcând.

- E timpul să întâlneşti trupa.
- întâmpină-i, spuse Mac. Amanda îi aşteptă în faţa uşii şi-i pofti în bucătărie.

Mac observă o femeie scundă, brunetă, cărând multe cutii. Bănuia că este mama Amandei. Ea aşeză

cutiile cu mâncare pe etajera de culoarea migdalei, într-un colţ al bucătăriei.

- Oh, ce culoare drăguţă. Dă bucătăriei un aer proaspăt şi lasă impresia de curat, îi spuse Amandei, care o sărută pe obraz.

Toţi duceau câte ceva. Doi adolescenţi gemeni, îmbrăcaţi în blugi, aşezară cutiile pe podea, apoi dispărură repede în holul dinspre baie, certându-se care să intre primul. Amanda o luă pe mama ei de braţ şi o întoarse spre Mac.

- Mamă, el este Mac, vecinul meu. Ti-am povestit despre el.

Ea păru să-l categorisească astfel:

- Oh, da, directorul. Bună!

Zâmbetul ei păru puţin oficial. Nu-şi făcuse încă o părere despre el.

- E o plăcere să vă cunosc, doamnă Stanfield. Aveţi o fată care reuşeşte să facă multe lucruri minunate. Merita o petrecere şi o şansă să se relaxeze.

- Oh, sigur. N-o s-o lăsăm să mişte un deget, astăzi.

Vocea ei păru mai puţin sinceră, după părerea lui Mac.

Doamna Stanfield se întoarse spre o femeie înaltă care-i păru lui Mac având alura unui comandant de mase, după felul în care era îmbrăcată, după atitudine.

- Nu-i aşa, Shelly?

Femeia aşeză o cutie mare jos, lângă barul din bucătărie.

- Amanda, el este prietenul tău?

Shelly era îmbrăcată cu un sacou albastru de mătase şi pantaloni albi.

- Amanda mi-a povestit multe despre dumneavoastră, domnule Dalton. O să rămâneţi la petrecere? Ea nu aşteptă răspunsul lui, dar strigă peste

umăr:

-Tată, hai să-l cunoşti pe noul prieten al Amandei.

După prezentarea făcută cu înflăcărare de Shelly, Mac îi întâlni pe toţi adulţii familiei Amandei, cele două nepoate, doi prieteni ai lor şi apoi pe cei doi gemeni, care se întorseseră necăjiţi că nu găsiseră un calculator în toată casa. Dar Amanda se pregătise şi le dădu un set de badminton. El se retrase puţin, eschivându-se. Cealaltă soră o întrerupse pe Amanda din pregătiri de trei ori în cinci minute, dându-i mereu sfaturi.

Doamna Stanfield găsi un scaun şi începu să răsfoiască o revistă cu decoraţiuni interioare pe care o dăduse Amandei. Tatăl Amandei trebăluia prin bucătărie. Dar Mac observă că Amanda făcea mai multă treabă ca oricine.

Shelly avea nevoie de asta. Tommy făcea altceva. Nepoţii o strigau că voiau şi ei ceva. Amanda răspundea fiecăruia cu răbdare, servindu-i în acelaşi timp cu băuturi reci şi gustări. Cei doi prieteni ai ei din colegiu încercau să poarte o conversaţie cu ea şi să viziteze casa, dar erau întrerupţi frecvent de membrii familiei, care nu încetau s-o întrebe sau să-i ceară câte ceva.

Lui Mac nu-i trebui mult timp ca să înţeleagă dinamismul care caracteriza familia Amandei. Era obositor pentru oricine era dispus să asculte. Dacă cele două surori mai mari nu avuseseră timp pentru ea, astăzi în mod sigur îşi vor lua revanşa. Mama ei făcu câteva observaţii critice, iar tatăl ei se strădui cu două-trei complimente amabile.

In mod sigur, el o prefera pe Amanda. Nu, Mac nu avusese familie, dar putea să vadă în ei toată natura umană, cu părţile ei bune şi rele. El înţelese acum anumite lucruri. Inţelegea de ce Amanda voia să se descurce cu puterile ei şi refuzase în mai multe rânduri ajutorul lui. Ajutoare ca: ridicarea unui colet de la poştă,

sau pregătirea cinei. Amanda refuzase întotdeauna.

Aproape se gândi că o înţelegea de ce plecase în prima lor noapte petrecută împreună. Valoarea Amandei ca om era puterea ei de a dărui şi de a se descurca singură.

Nu voia să accepte ajutorul nimănui. Poate de asta nu ştia să accepte dragoste. Totuşi, el avea atât de multe să-i dăruiască, dragostea lui care era pentru o viaţă. Oare de ce nu-i spusese asta până acum? Poate drumul până la restaurant va fi frumos, acum când îşi vedea în altă lumină avantajele.

Trebuia să facă o înţelegere cu Clarissa, orice ar fi. Viaţa lui era aici. Şi era pregătit s-o aştepte pe Amanda până când ea va fi pregătită să-i accepte dragostea, oricât de mult ar dura. Chiar înainte să plece, o luă pe Amanda la umbra unui stejar bătrân.

- Iubito, trebuie să plec acum. Cred că Clarissa este pregătită să semneze contractul cu condiţiile mele, chiar dacă şi-a ales o zi nepotrivită pentru asta. Hârtiile mi-au parvenit ieri, dar trebuie să verific la restaurant, să văd dacă lucrurile stau la fel ca pe hârtie.

Amanda îl privi ciudat.

- Deci astăzi este cea mai potrivită zi pentru afaceri?

- Vacanţele pot aduce cu ele cele mai neaşteptate schimbări. Este o zi perfectă ca să verific situaţia la restaurant.

- Atunci, îţi doresc baftă, îi spuse ea.

Mac o privi o clipă, apoi o sărută pe frunte.

-Ştii, chiar dacă eşti copilul familiei, ei nu s-au străduit niciodată să te răsfeţe prea mult.

Amanda zâmbi.

- în cazul acesta, tu ai încălcat această regulă a familiei.

- Sunt sigur, iar întâlnirea cu familia ta mi-a făcut

plăcere. Situaţia este inversă. Tu faci tot posibilul să-i răsfeţi.

Amanda păru surprinsă.

- Ce vrei să spui?

- Iubito, te străduieşti prea mult. Ti-am spus vreodată ce aş vrea să fac cu tine? Şi nu mă înţelege greşit, îmi place familia ta. De când am rămas numai cu bunica, îmi place să văd o familie reunită. Dar cred că în orice familie există oameni care dăruiesc şi oameni care primesc, iar unii care doar privesc de pe margine.

Amanda zâmbi.

- Asta ce înseamnă?

- Aş vrea să văd mai multă apreciere pentru munca ta.

Amanda îl privea în timp ce pe faţa ei se aşternu nedumerirea. El îi luă obrazul în palme.

- N-o lua ca pe o ofensă. Vreau să spun doar că eu apreciez ce ai reuşit să faci.

- Cred că am înţeles.

- Mai este ceva. Vreau ca tu şi familia ta să aflaţi ceva despre mine.

- Ce anume? se încruntă ea.

Mac o luă de mână şi o privi în ochi, simţindu-şi inima rugându-se.

- Faptul că te ador.

- Mac, eu.

Sub stejar, el o luă în braţe, iar Amanda simţi în sfârşit că nu voia să fugă de el. Se abandonă îmbrăţişării lui şi într-un sărut care-i purtă pe amândoi în afară de timp. Amanda uită de sine, până când unul dintre gălăgioşii ei nepoţi trecu în fugă pe lângă ei.

- Ne-au văzut. Acum trebuie să dau explicaţii tuturor. Mulţumesc, îi spuse ea.

- Foarte bine, dar spune-le cât de mult te iubesc.

** *

Pe la ora două noaptea, Amanda stătea în pat, extenuată. Mac îi promisese că o să se întoarcă, dar n-o făcuse. Nici măcar nu dăduse un telefon. Oare sărutul s-a petrecut în imaginaţia ei? Ea pierduse noţiunea timpului, când femeile din familia ei o întrebau de ce nu se întoarce Mac.

Lili o întrebă şi ea despre Mac cu viu interes. Nu ştia ce răspunsuri să le dea.

Mai târziu, când musafirii se bucurau de seara călduroasă, fiecare bând diferite băuturi, ea se furişase într-o cameră mai retrasă, singurul ei refugiu. Se întinse pe un scaun împletit. Furată de liniştea şi răcoarea din casă, îşi lăsase capul pe spate şi închisese ochii. Dar le auzise pe soţia lui Buddy şi pe Lili venind în bucătărie după încă două porţii de tort cu căpşuni, pe care i-l adusese Shelly. Cele două femei comparau tortul cu cel pe care-l mâncaseră la King’s Ransom şi care fusese mult mai gustos, după părerea lor.

Amanda înţelesese din discuţia lor că Mac dăduse bonuri pentru o cină gratuită fiecărui muncitor care lucrase la casa lui, lucru pe care nu i-l spusese.

Dacă auzise bine, el dăduse bonusuri şi celor care lucrau pentru ea. Dintr-o dată, în ciuda durerilor de cap, înţelese de ce Buddy Baxter şi ceilalţi muncitori nu mai aveau nevoie de terapia ei.

Din nou Mac se infiltrase în viaţa ei, iar faptul că făcuse totul în spatele ei, o deranja. îşi aşeză o pernă sub cap, durerea localizându-i-se la tâmple.

Capitolul 9

Un ciocănit la uşă îi stârni durerea de cap. Ea nu se mişcă până când Mac nu ciocăni din nou şi o strigă pe nume. Se simţea ameţită şi obosită şi se gândi disperată la ziua care-i va aduce independenţa deplină.

Simţi un nod în stomac, dar îşi propusese că nu va ceda îndemnurilor inimii şi trupului ei. Mac nu aparţinea vieţii ei, cel puţin, nu la ora trei dimineaţa.

Se dădu cu greu jos din pat şi se îndreptă spre uşă, îmbrăcată în cămaşa ei de noapte scurtă, din bumbac.

In lumina lunii, îl văzu pa Mac care se pregătea să intre, dar ea îl opri:

- Nu, Mac. E târziu.
- Amanda, te rog. N-o să crezi ce s-a întâmplat azi-noapte la King’s Ransom. Vreau să-ţi explic. Cum a decurs petrecerea?

- Petrecerea a fost minunată. Mâncarea şi compania invitaţilor grozavă, iar focul de artificii a fost încântător. Ti-am răspuns la întrebări? spuse ea cu răceală.

- Ce s-a întâmplat?

Aerul răcoros al nopţii păru să-i alunge puţin somnul.

- Doar lasă-mă în pace, Mac. Ocupă-te de viaţa ta!

Surprins, Mac o privea blocat, neştiind ce să spună sau ce
să facă, pentru prima dată de când se cunoşteau. Dar ea era sigură că el va găsi o scuză.

- Amanda, nu are sens. Trebuie să stăm de vorbă.

El urcă o treaptă, iar ea se aşeză cu spatele la becul de deasupra. Acum îl putea vedea mai clar. Arăta obosit şi răvăşit. Se întreba ce contribuţie avusese Clarissa la asta.

- Nu vreau să stăm de vorbă. Mi-ai promis că te întorci şi când am văzut că nu vii, am fost îngrijorată. Acum sunt obosită.

Mac o privi atent. Era clar că dacă insista, s-ar fi certat.

- Amanda, şopti el.Văd că eşti extenuată. O să plec acum. Dar va trebui să vii la mine acasă mâine noapte. Am o surpriză pentru tine. Promite-mi că o să vii.

Amanda îşi coborî privirea. Era plină de simpatie pentru el, dar el nu merita. îl iubea, dar faptul că nu se întorsese şi nici nu-i dăduse vreun telefon o rănise adânc.

- Amanda, este ceva special între noi.Nu uita asta! La naiba!

- Nu uita că tu ai uitat să te întorci. Sau să dai telefon.

El nu-i răspunse.

Amanda parcă se detaşase de prezent, privindu-l pe Mac cum se îndepărta de ea, pierzându-se în bezna nopţii.

După ce încuie uşa, Amanda se urcă în pat şi căzu într-un somn adânc.

* * *

Dimineaţa, făcu un duş fierbinte încercând să înlăture orice urmă de oboseală. Amintindu-şi de plecarea lui Mac şi revenirea lui la ora trei dimineaţa, se simţi ca şi cum stătea pe marginea unei prăpastii. Cum nu mai avea prea multă treabă,
se hotărî să plece la cumpărături.

Astăzi va umbla din magazin în magazin până când va cădea răpusă de oboseală. Dar simţurile ei nu cooperau. Degetele îi tânjeau după atingerea lui Mac, iar mintea ei păstra doar amintirea sărutului lor. El fusese atât de dulce în ultimele săptămâni, iar ieri se întorsese plin de păcate.

Omul ştia cum să manipuleze orice situaţie în favoarea lui, prin răbdare şi insistenţă. Când sună Lili,

Amanda abia ieşise de sub duş. Infăşurată într-un prosop, ridică receptorul.

- Amanda, scumpo, te-am sunat să-ţi spun că ne-am simţit minunat ieri. Sper că ne vei invita din nou când vei termina casa.

-Sigur, Lili, mi-ar face plăcere. De asemenea, mi-ar plăcea să le mai întâlnesc şi pe celelalte doamne.

- Bine, iubito, sunt sigură că şi ele abia aşteaptă să te cunoască mai îndeaproape.

- Să mă cunoască mai îndeaproape? Ea nu înţelesese ce voia să spună Lili.

- Deoarece le făceai masaje gratuite soţilor lor. Dar eu ţi-am spus că trebuie să faci ceva ca să-ţi vezi munca terminată.

-Lili, nici una nu mi-a spus nimic, dar am observat că soţii lor au renunţat brusc la serviciile mele.

- Asta pentru că Mac le-a spus să nu se mai sustragă de la lucru şi să-şi termine munca. Ne-a oferit la toţi o cină gratuită la Beverly Hills. Doamne, a fost distractiv. Toate tipele purtau rochii cumpărate din Los Angeles. Am văzut şi două vedete de cinema.

- Oh, Mac nu mi-a spus nimic despre asta, răspunse Amanda, simţindu-şi tensiunea crescând. Nu trebuia să facă ce a făcut.

- J.D. a tras concluzia că lui nu i-a plăcut atenţia pe care le-o acordai muncitorilor. Poate era gelos.

Amanda îşi simţi obrajii arzând. Nu ştia ce să creadă despre
Mac, dar îşi aminti că Lili era încă la telefon.

- Crede-mă, băieţii sunt în siguranţă aici, iar Mac nu are nici o legătură cu asta. Eu sunt terapeut şi-mi iau munca în serios.

- Terapia a fost super, am auzit. Eşti o tipă drăguţă.

Amanda nu se putu abţine să nu râdă. Ea realiză

brusc că
fusese tot timpul în centrul discuţiilor dintre femei şi nu ştiuse nimic despre asta.

- Mulţumesc, Lili.

Lili nu dădea semne că ar vrea să încheie convorbirea.

-Apropo, mă întrebam dacă Mac s-a întors cu bine azi- noapte.

Oare nu întrebase destulă lume de el noaptea trecută?

-Sunt sigură că da. De ce nu? spuse Amanda, refuzând să dea vreo explicaţie despre vizita lui de la ora trei dimineaţa.

- Ziarele de dimineaţă aveau pe prima pagină o istorie despre el şi restaurantul lui. Cineva a strigat, speriat, că era o bombă în clădire. Au trebuit să evacueze toată lumea. Ziarele scriau că proprietarul MacKenzie Dalton a calmat spiritele spunând tuturor că a fost doar o mică scurgere de gaze în bucătărie.

- Oh, într-adevăr? Amanda simţi în inimă remuşcări pentru că se îndoise de Mac. Şi groază la gândul că el putea fi rănit. Dar a fost într-adevăr o bombă?

- Nu, pompierii şi experţii în dezamorsări au verificat fiecare colţişor. Articolul spune că Mac personal i-a ajutat pe bucătari să prepare mâncare pentru ei după ce au terminat verificarea. Şi a reuşit să-i readucă pe clienţi înăuntru. întâmplarea zilei de 4 iulie, nu?

- E de necrezut! Cine ar fi vrut să arunce în aer un restaurant?

Lili îşi continuă povestirea citând sfârşitul capitolului:

-“Poliţia nu a dat de urma celui ce a lansat zvonul, fie că a fost un sabotor, fie că a fost un glumeţ.”

-Sper că vor reuşi să-l prindă, ripostă Amanda indignată. “Cum îndrăznea cineva să-i facă asta lui

Mac”, se gândi ea, luându-i apărarea în gând.

-Mulţumesc pentru veşti, dar sunt sigură că i-am auzit maşina azi-noapte.

- Bine, scumpo. Mulţumesc din nou.

Imediat, Amanda simţi nevoia să alerge la Mac, dar prosopul nu era o îmbrăcăminte suficientă. Ea formă numărul lui de telefon. Voia să-l vadă. Dar linia era ocupată.

Când închise, se gândi la felul cum a privit lumea evenimentul de la King’s Ransom şi cum ar putea să-i influenţeze afacerile. Poate că Mac era implicat în afaceri nu prea curate ca Darrell. Nu, nu-l putea compara cu Darrell în nici un caz. Dar putea totuşi să ia asta în considerare.

Emoţiile o copleşiră din nou. Mac îi spusese că o iubeşte. Dar inima ei spunea că voia mai mult decât o aventură de o vară. O singură noapte de dragoste îi furase o parte din suflet.

Dacă ar putea să aibă încredere în el. Dacă ar putea să-l scoată din suflet. Dacă. îşi impuse să oprească aici şirul întrebărilor.

** *

Amanda se întoarse acasă de la cumpărături, simţindu-se în continuare vinovată. Cumpărase câteva lucruri pentru casa ei, simţind nevoia să fie înconjurată de lucruri frumoase, ca să nu stea tot timpul cu gândul la Mac.

Işi verifică robotul telefonic. Erau şase mesaje, toate de la Mac. La interval de câte o oră, o sunase să-i aducă aminte că o aştepta la el la ora şaptesprezece. Ii cerea să vină la timp ca să-l ajute la pregătiri, în caz că ajungea în timp util.

Emoţionată începu să-şi facă planuri în minte. Era cald afară, aşa că se îmbrăcă într-o bluză de bumbac, galbenă,

pantaloni tip bermude, galbeni, şi sandale.

Se uită pe fereastră şi văzu soarele apunând. Apoi se şterse la ochi, neputând să creadă ce vedea, dar imaginea rămăsese.

Văzu o tânără blondă, într-un costum de femeie de afaceri, plecând de la casa lui Mac şi îndreptându-se spre Mercedes.

Femeia semăna cu Clarissa, dar Amanda nu putea fi sigură.

Se îndreptă spre casa cea nouă a lui Mac, nefiind sigură că voia să se ducă la el sau să se întoarcă.

Pentru că nimeni nu-i răspunse la ciocănit, se uită puţin la modelul uşii de lemn. Era exact ca al ei. Ciocăni din nou. Nimic! Apăsă clanţa şi găsi uşa deschisă, apoi intră. Sau Mac era un om cu prea multă încredere, sau blonda lăsase uşa deschisă.

Ea intră în bucătărie, şi în clipa următoare rămase pe loc uluită. Se afla în bucătăria ei. Nu, era bucătăria lui Mac. încăperea părea mai spaţioasă şi avea o combinaţie de culori diferită de a ei. în locul în care ea avea un dulap pentru vase, el avea un dulap cu două uşi. Aroma pâinii proaspete emana din el. Mobilierul de bucătărie era atât de asemănător cu al ei, încât ea nu se putu abţine să nu deschidă uşa unui dulap. Mobila era de foarte bună calitate. Scumpă. Dar practică şi eficientă. Mac avea tot ce era mai bun. Dar bineînţeles, folosise schiţele ei.

Unde erau schimbările pe care promisese el că le va face? Sistemul de iluminat ca al ei. Ea intră în salon. El nu avea încă o masă mare pentru oaspeţi, dar în locul ei era o măsuţă acoperită cu o faţă de masă albă, iar pe ea farfurii cu modele chinezeşti, un bol cu flori, şi un candelabru antic. Masa era pregătită pentru două persoane. Din nou o fulgeră gândul că poate greşise venind.

Amanda se întoarse în bucătărie şi observă o carte de bucate pe marginea unei etajere. Se opri în timp ce citi titlul: “Dragostea pentru arta culinară”. Autorul era MacKenzie
Dalton, proprietarul restaurantului King’s Ransom din Beverly Hills.

Ea deschise cartea şi văzu trecute numele unor cântăreţi de muzică country, politicieni din mediul rural şi alţi oameni obişnuiţi din acest mediu, toţi fiind contribuabili la editarea cărţii lui Mac.

Mac descria apoi impresiile din lungul lui tur prin ţară, oameni unici pe care-i întâlnise. Era o carte despre adevăratele comori umane, dragostea pentru pământ, amintiri adunate de el în peregrinările sale.

Din curiozitate, citi dedicaţia făcută de Mac. Era amintit numele bunicii lui, iar mai jos scria: “Amandei, fata visurilor mele. Cu toată dragostea, Mac”.

Amanda lăsă emoţionată cartea la loc pe etajeră. Mac reuşise să umple toate golurile din viaţa ei. în momentele de slăbiciune îl acuzase pentru o mulţime de lucruri, de multe ori fără motiv. Dar citind dedicaţia, simţi că dragostea pentru el era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată.

O lacrimă i se prelinse pe obraz. Auzi vocea lui strigând-o, dar lacrimile izvorau din ochii ei fără să le poată opri. Intră în sufragerie şi încercă să deschidă uşa de sticlă care despărţea camera de terasă. Era încuiată.

- Mac, unde eşti? strigă ea intrând în camera de zi, identică cu a ei. Abia mai putea păşi de emoţie, chiar şi dulapul pe care-l desenase ea se afla acolo. O senzaţie stranie o învălui. Se simţea acasă, deşi ştia că nu este.

Parcă intrase într-o altă realitate. Chiar dacă nu era încă mobilată în întregime, avea un aer atât de primitor. Se simţea prezenţa lui Mac. Se gândi că el îi furase modelul casei, dar n-ar fi îndrăznit să-i fure inima dacă

nu avea de gând s-o şi păstreze.

- Mac, unde eşti?

Din hol se auzi vocea lui atât de cunoscută, chemând-o. Nu înţelegea de ce el nu se arăta.

- Mac? îl strigă ea, intrând în hol.
- Sunt în baia mare.

Ea intră în dormitor. Nu era nici covor nici pat. Unde era el?

- In baia principală, vino să-ţi arăt ceva.

Ah, ceea ce ea nu avea, în mod sigur.

Văzu intrarea, apoi aceeaşi faianţă pe care o alesese ea.

- Te rog, spune-mi ce se petrece aici, îl imploră ea. Nu crezuse că un bărbat o va putea înnebuni. Mac!
- Sunt aici, iubito. Scoate-ţi pantofii.

Ochii ei coborâră pe ferestrele pictate cu lebede înotând pe un lac de nuferi, şi un pod peste lac. Era lumină puţină. I se oprise respiraţia.

- Este superb! Privi în jur. Robinete din aur? Apoi realiză că Mac stătea în cada imensă, într-o baie cu spumă. Am ajuns prea devreme?
- Iţi place casa?
- Este minunată! Ar fi trebuit să-mi dau seama!

Ea urcă treapta spre cada care semăna mai degrabă cu o piscină, luă un pumn de spumă şi o aruncă spre el, stropindu-l în joacă.

- Asta pentru că mi-ai furat planurile.

El începu să râdă.

- Astea erau schimbările despre care-mi vorbeai? întrebă ea ridicând o sprânceană în semn de ofensă. Dar Mac continua să zâmbească. Apoi, ea observă lumânările de jur-împrejurul căzii. Se simţea o intrusă. Mac, am o întrebare şi apoi o duzină, la care te rog să-

mi răspunzi.

- Care e prima? El se jucă cu apa plină de spumă, aşteptând întrebările ei.
- Cine era blonda pe care am văzut-o plecând de la tine?
- Ah! Un agent imobiliar deosebit de insistent, care vrea să se ocupe de găsirea terenului pentru noul meu restaurant. Am expediat-o imediat. Am alte planuri pentru seara asta.

Inima Amandei bătu în voie din nou.

- Ce s-a întâmplat noaptea trecută?
- Un bucătar a dat alarma falsă că ar fi o bombă în clădire. Clarissa a fost profund emoţionată. King’s Ransom era pe primele pagini ale ziarelor.
- Asta am auzit şi eu. Dar de ce a fost emoţionată? Nu este genul de publicitate de care are nevoie un restaurant!

Mac râse, jucându-se cu spuma apei.

- Clarissei îi plac evenimentele teatrale. Ai văzut-o în acţiune. Dar acum e liberă să aducă ce schimbări vrea în restaurant.
- l-ai cedat partea ta?
- Da. Dar am să câştig, pentru că am rămas acţionar majoritar. Dar nu vreau să mai am de-a face cu restaurantul, sau cu Clarissa.

Amanda îl privi, prea uluită ca să poată vorbi.

- Oh! Nu ştiu ce să spun. Tăcu, tentată să sară în apă lângă el, în braţele lui. Am văzut cartea ta, îi spuse ea în sfârşit.
- Aceea este pentru tine. Ai văzut ce am scris ca dedicaţie?
- Da, rosti ea simplu, incapabilă să spună altceva.
- îţi place casa? Vrei să facem un tur?
- Da, aşteaptă, o să-ţi aduc un prosop.

Deşi împărţiseră o noapte de intimitate totală, simţi

că trebuia să aducă imediat un prosop.

- Ceilalţi când vin?
- Care ceilalţi?

Mac se aşeză pe marginea căzii, înfăşurat în prosop.

- Sper că nu te deranjează că vom fi numai noi doi. Apoi o luă în braţe şi intră cu ea în apa caldă. Ea dădu la o parte spuma care-i curgea pe faţă şi încercă să-şi recapete echilibrul, mâna lui înconjurându-i mijlocul. Ea încercă să se întoarcă cu faţa, dar el o ţinea strâns lipită de corpul lui şi o săruta pe gât.
- Ştiu ce vrei să spui, îi şopti Mac la ureche.
- Mac, nu joci corect.
- Incearcă să vezi ce greu este să lupţi în apă.

Apa fierbinte îi opunea rezistenţă.

- Deci crezi că mă cunoşti, Mac? întrebă ea cu asprime, apoi gemu când amândouă mâinile lui îi cuprinseră trupul.
- Iubito, acum, aici, în acest loc, îţi repet că te iubesc.

Amanda îi dădu mâinile la o parte, încercând să-l privească.

- Mac, sunt în dezavantaj aici, în casa ta.
- Ai auzit ce ţi-am spus?
- Da, şi am de gând să stau de vorbă cu tine. Tu stai acolo îmbrăcat numai în spumă de baie, iar eu arăt ca un şoarece înecat.
- Asta se poate remedia.
- Mac!
- Mă iubeşti? Îţi place casa? Camerele? E suficient pentru o familie? Te-ai gândit vreodată la asta?

Ea se desfăcu din strânsoare, apoi spuse:

- Am putea vorbi acum?

Mac luă săpunul parfumat. Ea încercă să ignore gestul lui.

El începu să descrie mişcări blânde pe gâtul ei şi de-a lungul umerilor. Trupul ei fu străbătut de fiori. Inchise ochii, simţind că atingerile lui îi acopereau tot trupul. Cu ochii închişi, şopti:

- Mac, spune-mi acum!

Vocea lui era răguşită de dorinţă:

- Amanda, te iubesc. Te doresc. Fii a mea!

Ea deschise ochii şi îl privi cu pleoapele îngreunate.

- Mac, ce vrei de la mine?

Ochii lui erau încărcaţi de lumină.

- Vreau să locuieşti cu mine. Te iubesc. Sper că o să îndrăgeşti casa asta, dar dacă nu, am putea locui în casa ta.

Este exact la fel, exceptând unele mici detalii.

Ea zâmbi jucăuş:

- îmi ceri să mă căsătoresc cu tine?

Mac zâmbi şi el.

- Am uitat să menţionez asta?

Ea zări în ochii lui o undă de vulnerabilitate.

- Ti-ar plăcea să ai o familie? Totul pe chipul lui exprima speranţa.

- încă mă mai tem, şopti ea.

- îţi promit să-ţi înlătur temerile.

- Pot să am încredere în tine, domnule Dalton? întrebă ea încet, jucându-se cu degetele în părul lui moale de pe piept.

- Ştii că poţi.

Ochii lui erau atât de albaştri şi plini de dragoste! Ea îşi puse braţul în jurul gâtului lui şi spuse:

- Da, mi-ar plăcea să am o familie. Iar cealaltă casă va fi casa mea numai când vei fi şi tu a mea. A fost nevoie de o răbdare de fier ca să găsesc cheia spre inima ta, dar a meritat, iubito! îi spuse Mac.

Ea se trase puţin, atât cât să-l poată privi în ochi.

- Mac, m-am hotărât să-mi încep din nou munca.

Nu pot să te ajut cu costrucţia noului restaurant.

- Nici o problemă. Vei fi criticul meu, tocmai pentru că tu nu ştii să găteşti.
- Mac!
- N-am dreptate?
- Este adevărat, dar pot să-ţi ofer în schimb câte o şedinţă de masaj.
- Ah, da, asta mă va face fericit. El se ridică şi-i luă obrajii în palme. Voi ceda sub măiestria mâinilor tale, dacă-mi vei permite.

Amanda zâmbi.

- Asta am auzit mereu de la pacienţii mei.

Ea se cutremură din nou când el îi sărută uşor buzele, apoi începu s-o privească din nou, sorbind-o din priviri.

Parcă amândoi tăceau pentru a savura momentul.

-Cel mai mult îmi doresc să te mulţumesc, Amanda. Şi lasă-mă să te răsfăţ un pic!

-Să mă răsfeţi? Intâi va trebui să-mi amintesc ce înseamnă asta. Amanda zâmbi, cu ochii plini de lacrimi de fericire. Mac voia să împartă totul cu ea. Ea înţelesese acum de ce copiase planurile casei ei: pentru a-i oferi din toate punctele de vedere locuinţa visurilor ei.

- Crezi că m-ai putea învăţa să gătesc?
- Gătitul o să vină mai târziu, femeie! Acum, pentru că arăţi ca o nimfă, o să încep cu iubirea.
- Ce? Fără să mâncăm? întrebă ea, cu falsă indignare.
- Fettucine cu ardei roşii copţi, serviţi cu parmezan. Acum şi pentru totdeauna.
- Te iubesc, Mac.

Nu era nevoie de mai multe cuvinte, pentru că Mac crease deja o atmosferă magică. Lumina soarelui care apunea intra pe furiş în casă.

In braţele lui Mac, Amanda se simţi pe deplin iubită, în timp ce trupurile lor se scufundau în apă. Parcă păşi în visul vieţii ei. Era acasă, nu în casa pe care o construise ca pe o fortăreaţă, ci în casa lui Mac care ocupase inima ei pe vecie.

Sfârşit

Vă recomandăm ultimele apariţii:

MAGIA IUBIRII - Marga Kehler

(Colecţia “EL şi EA” nr. 281)

El n-o recunoscuse... Chiar mai viril decât în amintirile ei, mai impresionant în ciuda palorii şi a ochilor încercănaţi, Paul Talbot o privea cu un dispreţ rece. O crede vreo ziaristă dornică de senzaţional...

Pianist celebru, Paul Talbot tocmai fusese victima unui accident care i-a lăsat mâna stângă paralizată.

Dar este acesta un motiv ca s-o trateze pe ea ca pe o spioană vulgară, lacomă de scandal? Pe ea, care fusese atât de tulburată de nenorocirea lui! Ei bine, de acum, ea îşi va îndrepta în altă parte simpatiile. Christa fugi în bucătărie şi izbucni în hohote de plâns.

“LOGODNICA“ LUI DEREK- Joan Darling

(Colecţia “ROMANTIC” nr. 280)

Pentru Cass, călătoria în Mexic reprezenta atât un prilej de odihnă cât şi unul de muncă, pentru care trebuia să viziteze minele de nestemate Ibarra, pentru a vedea originea superbelor pietre preţioase pe care le folosea, şi pentru a găsi inspiraţie în vederea modelelor viitoare de bijuterii.

Nu reuşise să evite compania lui Derek Pretince, căci în calitate de fiu al şefului, îi era greu să-l ţină la distanţă, iar faptul că Miguel Ibarra nu le aştepta vizita, înrăutăţea situaţia. Tocmai când credea că Miguel începuse să-şi facă o impresie bună despre ea, Derek deveni tot mai dificil, prezentând-o ca pe logodnica lui! Nu mai ştia ce să creadă - oare şederea în Mexic va reprezenta realizarea visurilor ei, sau pierderea oricărei speranţe?

“CARTEA PRIN POSTĂ” se pot adresa “S.C. ALCRIS 94 DIFUZARE”

Bucureşti, str. Teodosie Rudeanu 54, sector 1 tel. 01-

223.63.07 sau C.P.-41-129. Pentru relaţii editoriale se pot adresa editurii: Bdul Dimitrie Cantemir nr. 19, Bloc 5, Apt. 34, Sector 4 tel/fax 01-330.83.39. sau str. Panait Istrati 62 Sector 1 tel/fax 01-224.16.98.
* * *